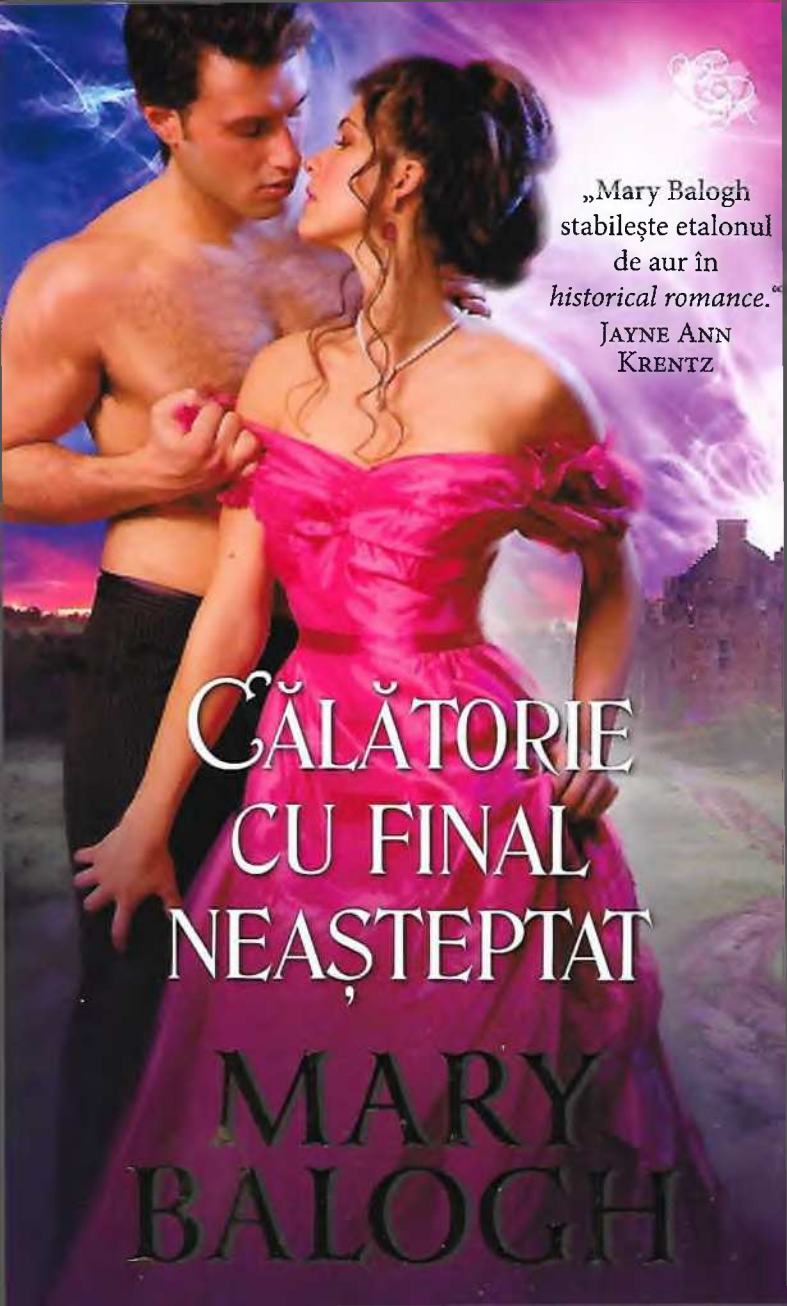
„Mary Balogh stabilește etalonul de aur în *historical romance*."
JAYNE ANN KRENTZ
CĂLĂTORIE CU FINAL NEAȘTEPTAT
MARY BALOGH

SERIA „CLUBUL SUPRAVIEȚUITORILOR"

După ce scapă cu viață din războaiele napoleoniene, Sir Benedict Harper se luptă să meargă mai departe, deși trupul și sufletul său au mare nevoie de vindecare. Iar Ben nu și-ar fi imaginat niciodată că speranța va veni sub chipul unei femei frumoase care a avut parte de propriile suferințe. După ce soțul ei care zăcuse bolnav cinci ani moare în cele din urmă, Samantha McKay se găsește la mila înspăimântătoarei lui familii – până când plănuiește să fugă în îndepărtata Țară a Galilor și să trăiască în căsuța pe care o moștenise. Cum o întâmplare neobișnuită îi adusese împreună, când află de planul ei, Ben insistă să o însoțească în aventuroasa călătorie.

Ben o dorește pe Samantha la fel de mult pe cât îl dorește și ea, dar este precaut. Ce poate să ofere unei femei un bărbat atât de rănit? Samantha este gata să se lase în voia sorții, să se dezică de societatea convențională și chiar de regulile stricte de bună-cuviință ale acesteia pentru a fi alături de soldatul chipeș și onorabil pe care îl dorește. Însă va îndrăzni să îi ofere și sufletul ei rănit pe lângă trup? Răspunsul la toate întrebările va fi găsit într-un loc la care nu se gândeau: unul în brațele celuilalt.

*

MARY BALOGH a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-4210-3

Lira

eBook disponibil

capitolul 1

Deși era aproape miezul nopții, nimeni nu se grăbea să se ducă la culcare.

– După ce o să plecăm cu toții, o să ți se pară că e prea multă liniște și pace, George, remarcă Ralph Stockwood, conte de Berwick.

– Liniște o să fie în mod sigur. Ducele de Stanbrook privi cu afecțiune în jur, la cei șase invitați adunați în sufrageria de la Penderris Hall, căminul lui din Cornwall. Da, și o să fie și pace, Ralph. Însă îmi va fi al naibii de dor de toți.

– O să v-vezi și partea bună, George, interveni Flavian Arnott, viconte Ponsonby, imediat ce o să-ți dai seama că ai scăpat pentru un an întreg de scârțâielile lui Vincent la vioară.

– Sau de pisicile care miorlăie extaziate în ritmul muzicii, adăugă Vincent Hunt, viconte Darleigh. Ai fi putut să menționezi și asta, Flave. Nu trebuie să îmi menajezi sentimentele.

– Cânți mult mai bine decât anul trecut, Vincent, îl asigură Imogen Hayes, Lady Barclay. Și nu mă îndoiesc că la anul vei cânta și mai bine. Ești o sursă de uimire și inspirație pentru noi toți.

– Iar eu aș putea chiar să dansez pe una din melodiile tale zilele astea, dacă nu e prea săltăreață, Vince, zise Sir Benedict Harper, privind melancolic cele două cârje sprijinite de brațul fotoliului său.

– Doar nu tragi nădejde să mai rămânem un an sau doi în loc să plecăm mâine, nu, George? întrebă Hugo Emes, Lord Trentham, aproape cu speranță. Nu am văzut în viața mea trei săptămâni care să treacă atât de repede. Am ajuns aici, am clipit și s-a făcut timpul să ne despărțim din nou.

– George e mult prea p-politicos ca să îți spună nu în față, Hugo, îi zise Flavian. Însă viața ne cheamă, din nefericire.

Toți cei șapte membri ai autodenumitului Club al Supraviețuitorilor se simțeau oarecum sentimentali. Cândva petrecuseră cu toții șapte ani la Penderris, vindecându-se de feluritele răni pe care le căpătaseră în războaiele napoleoniene. Deși fiecare dintre ei trebui să lupte de unul singur ca să își revină, se ajutaseră și se sprijiniseră unul pe altul și ajunseră apropiați ca niște frați – și o soră. Când se făcu timpul să plece ca să își croiască o viață nouă sau să o cârpească pe cea veche, plecaseră cu un amestec de nerăbdare și îngrijorare. Cu toții fuseseră de acord că viața trebuia trăită, dar coconul care îi înfășurase atâta timp îi păstrase în siguranță și chiar fericiți. Așa că hotărâră să se întoarcă în fiecare an în Cornwall, pentru câteva săptămâni în care să își cultive prietenia, să își împărtășească experiențele din viața de dincolo de granițele sigure ale Penderrisului și să se ajute în orice greutate care ar fi putut da peste unul sau mai mulți dintre ei.

Aceasta fusese cea de-a treia reuniune. Însă acum se terminase, iar mâine urmau să se despartă pentru încă un an.

Hugo se ridică în picioare și își întinse musculatura și așa impresionantă, fără nici un gram de grăsime. Era cel mai înalt și mai lat în umeri dintre ei, dar și cel mai feroce, cu părul tuns aproape de piele și sprâncenele adesea încruntate.

– Să mă ia naiba dacă vreau să fiu eu cel care pune capăt la toate astea, zise el, dar dacă vreau să plec dimineață devreme, aș face mai bine să mă duc la culcare.

Fu semnalul la care se ridicară cu toții. Cei mai mulți locuiau la mare distanță și sperau să plece cât mai devreme.

Sir Benedict se ridică ultimul. Trebui să tragă cârjele lângă el, să își treacă brațele prin curele pe care le inventase și să se chinuiască să se ridice în picioare.

Bineînțeles că oricare dintre ei l-ar fi ajutat cu bucurie, dar știau că nu trebuiau s-o facă. Cu toții își apărau cu înverșunare independența, în ciuda diferitelor dizabilități. Vincent, de exemplu, ieșea singur din încăpere și urca singur în camera lui, chiar dacă era orb. Pe de altă parte, toți îl așteptau și își potriveau pașii după pasul lui la urcarea scărilor.

– În c-curând, Ben, zise Flavian, o să poți s-o faci într-un minut.

– Oricum, a fost mai bine decât anul trecut, când îți trebuiau două minute întregi, remarcă Ralph. Ne cam plictiseam până te ridicai tu, Ben.

Nici unul dintre ei *nu* rezista tentației de a-l înțepa și de a-l tachina – cu excepția lui Imogen, poate.

– Chiar și două minute e un timp remarcabil pentru un om căruia i s-a spus cândva că trebuiau să îi fie amputate amândouă picioarele, ca să îi fie salvată viața, observă acum ea.

– Ești deprimat, Ben, observă Hugo, oprindu-se în plin proces de întindere a brațelor.

Benedict îi aruncă o privire.

– Doar obosit. E târziu și am ajuns la sfârșitul celor trei săptămâni de ședere. Iar mie nu mi-a plăcut niciodată să îmi iau rămas-bun.

– Nu, interveni Imogen, e mai mult decât atât, Ben. Hugo nu e singurul care a observat. Cu *toții* am văzut, dar nu am abordat niciodată subiectul la conferințele noastre de seară.

În ultimele trei săptămâni rămăseseră împreună până seara târziu, așa cum făceau în fiecare an, împărtășindu-și unele dintre cele mai profunde preocupări și nesiguranțe – și triumfuri. Nu aveau prea multe secrete. Bineînțeles că existau întotdeauna câteva. Nu poți să îți dezgolești complet sufletul în fața cuiva, oricât de apropiată ar fi prietenia voastră. Însă Ben își închisese sufletul anul acesta. *Fusese* deprimat. Încă era. Dar și necăjit, pentru că nu reușise să își ascundă mai bine sentimentele.

– Poate că suntem prea băgăreți, iar ajutorul și simpatia noastră nu sunt dorite, spuse ducele. Așa e, Benedict? Sau ne așezăm înapoi și discutăm despre asta?

– După ce am făcut efortul eroic de a mă ridica? Și chiar în momentul în care toți se îndreptau clătinându-se spre pat, ca să arate odihniți și frumoși dimineață? Ben râse, dar nimeni nu îi împărtăși amuzamentul.

– *Ești* deprimat, Ben, zise Vincent. Chiar și eu am observat.

Se așezară din nou cu toții, și Ben își reluă, oftând, locul. Fusese cât pe ce să scape.

– Nimănui nu-i place să fie plângăreț, le spuse el. Plângăreții sunt al naibii de plictisitori.

– Așa e, zâmbi George. Dar tu nu ai fost niciodată plângăreț, Benedict. Nici unul dintre noi nu a fost. Ceilalți nu l-ar fi suportat. Faptul că recunoști că ai probleme și ceri ajutorul sau vrei doar să fii ascultat de un prieten nu înseamnă că ești plângăreț. Înseamnă doar să te bucuri de toată simpatia unor oameni care știu aproape exact prin ce treci. Te chinuie picioarele, nu-i așa?

– Nu simt niciodată nici o durere, răspunse Ben, fără s-o nege. Măcar cât să îmi aducă aminte că mai am încă picioare.

– Dar...?

George, ducele de Stanbrook, nu luptase el însuși în războaie, deși fusese cândva ofițer în armată. Însă unicul său fiu luptase și murise în Portugalia. Soția lui, mama băiatului, copleșită poate de durere, își găsise moartea aruncându-se de pe stâncile de la marginea domeniului, la puțin timp după aceea. Când îi primise în casa lui pe toți șase și pe alții pe lângă ei, George era la fel de rănit ca și ei. Probabil că și acum era la fel.

– O să merg. *Merg* și acum, într-un fel. Și o să dansez într-o zi, declară Ben zâmbind trist. Așa se lăudase întotdeauna, și ceilalți îl tachinaseră adesea.

Acum nu îl tachină nimeni.

– Dar...? întrebă Hugo de data asta.

– Dar nu voi mai fi niciodată așa cum am fost, spuse Ben. Presupun că o știam de mult. Aș fi fost nebun dacă nu aș fi știut. Însă mi-au trebuit șase ani ca să înfrunt faptul că nu voi mai face niciodată mai mult de câțiva pași fără ajutorul cârjelor – la plural – și chiar și cu ele nu pot să merg prea mult fără să mă opresc. Nu îmi voi recăpăta viața așa cum era. Voi fi întotdeauna un schilod.

– Poate că e un cuvânt cam aspru, remarcă Ralph, încruntându-se. Și puțin cam defetist?

– E doar adevărul, răspunse ferm Ben. E timpul să accept realitatea.

Ducele se sprijini cu coatele pe brațele fotoliului și își uni degetele.

– Iar acceptarea realității înseamnă să renunți și să te declari schilod? zise el. Dacă ai fi făcut așa de la început, Benedict, nu te-ai fi ridicat niciodată din pat. De fapt, i-ai fi lăsat pe măcelarii din armată să te scape de amândouă picioarele.

– Recunoașterea adevărului nu înseamnă să renunți, replică Ben. Însă înseamnă să evaluezi realitatea și să îți reglezi viața după ea. Eu am fost ofițer de carieră și nu m-am gândit niciodată la altă viață. Nu mi-am *dorit* altă viață. Voiam să ajung general. Am trăit și am muncit din greu pentru ziua în care aveam să îmi recapăt vechea mea viață. Însă asta nu se va întâmpla. Așa a fost de la început. Și e timpul să o recunosc și să îi fac față.

– Nu poți fi fericit fără armată? întrebă Imogen.

– Oh, pot, o asigură Ben. Bineînțeles că pot. Și o voi face. Numai că am petrecut șase ani negând realitatea, iar rezultatul e că nici în ziua de azi nu știu ce mă *așteaptă* în viitor. Sau ce vreau de la viitor. Am irosit toți anii aceștia, tânjind după un trecut care s-a dus demult și nu se va mai întoarce. Vedeți? *Sunt* plângăreț, iar voi ar fi trebuit să dormiți acum liniștiți în paturile voastre.

– Prefer s-să fiu aici, zise Flavian. Dacă unul dintre noi pleacă de aici nefericit pentru că nu a p-putut să își despovăreze sufletul față de ceilalți, atunci am face mai

bine să nu mai venim. La urma urmei, George trăiește la capătul lumii aici în Cornwall. Cine ar vrea să v-vină doar pentru peisaj?

– Are dreptate, Ben, rânji Vincent. *Eu* nu aș veni pentru peisaj.

– Nu o să te întorci acasă când vei pleca de aici, Ben, zise George. Era o constatare, nu o întrebare.

– Beatrice – sora mea – are nevoie de companie, explică Ben, ridicând din umeri. A fost răcită toată iarna, și de abia la sosirea primăverii și-a mai revenit. Nu se simte în stare să se mute la Londra împreună cu Gramley, care se duce după Paște pentru deschiderea sesiunii parlamentare. Iar băieții sunt plecați la școală.

– Contesa de Gramley e norocoasă să aibă un frate atât de săritor, observă ducele.

– Am fost întotdeauna deosebit de legați unul de celălalt, îi spuse Ben.

Dar nu răspunsese la întrebarea implicită a lui George. Și fiindcă răspunsul era în mare parte cauza depresiei pe care o observaseră prietenii lui, se simți obligat să îl dea. Flavian avea dreptate. Dacă nu se puteau încrede unul în celălalt, prietenia lor și reuniunile acestea își pierdeau sensul.

– Oricând merg acasă la Kenelston, începu el, Calvin nu vrea să mă lase să fac nimic. Nu vrea să pun piciorul în birou sau să vorbesc cu administratorul domeniului sau să vizitez fermele. Insistă să facă singur tot ce trebuie făcut. Și e întotdeauna binedispus și plin de bunăvoință. Parcă ar crede că și creierul îmi e la fel de distrus ca și picioarele. Iar Julia, cumnata mea, se agită în jurul meu și ajunge chiar să ferească totul din calea mea de fiecare dată când ies din apartamentele mele. Înțelegeți, copiii au voie să alerge prin toată casa, și aleargă, împrăștiind felurite obiecte. Ea a pus să îmi fie servită masa în apartamentele mele, ca să nu trebuiască să mă extenuez coborând în sufragerie. Ea... Amândoi reușesc destul de bine, de fapt, să mă sufoce cu bunătatea, până îmi iau din nou câmpii.

– Ah, exclamă George. Acum ajungem în miezul problemei.

– Se tem cu adevărat pentru mine, zise Ben. Tremură de îngrijorare în fiecare moment, cât timp stau acolo.

– Cred că fratele tău mai mic și soția lui s-au obișnuit să se gândească la casa ta ca fiind a lor în anii în care ai fost aici ca pacient și apoi convalescent, explică George. Însă tu ai plecat de aici acum trei ani, Benedict.

De ce nu pusese stăpânire pe propria lui casă în timpul acesta și nu își forțase cumva fratele să caute un alt cămin pentru familia lui? Asta era întrebarea implicită. Necazul era că Ben nu avea nici un răspuns, în afară de acela că amânase prea mult. Sau poate că fusese laș. Sau... altceva.

Oftă.

– Familiile sunt complexe.

– Sunt, încuviință Vincent cu înflăcărare. Îmi pare rău de tine, Ben.

– Fratele meu mai mare și Calvin au fost întotdeauna foarte apropiați, explică Ben. Eu apărusem cumva la mijloc și uneori parcă nici nu aș fi existat. Nu că ar fi fost ostili, doar... indiferenți. Eram fratele lor și ei erau frații mei, și asta era totul. Wallace a fost interesat mereu doar de un viitor în politică și guvern. A locuit în Londra, înainte și după moartea tatălui nostru. Când a ajuns baronet în locul lui, a lăsat să se înțeleagă foarte clar că nu îl interesa deloc să trăiască la Kenelston sau să conducă domeniul. De vreme ce Calvin era interesat de amândouă, și pentru că s-a căsătorit de tânăr și a început să aibă copii devreme, amândoi au ajuns la un aranjament care le-a adus satisfacție reciprocă. Calvin avea să trăiască în casă și să administreze domeniul pentru o anumită sumă, iar Wallace avea să plătească facturile și să se folosească de venituri, fără să-și bată capul cu obținerea lor. Calvin nu se aștepta – nici unul dintre noi nu se aștepta – ca o căruță încărcată să se răstoarne peste Wallace lângă Covent Garden și să îl omoare pe loc. A fost prea bizar. S-a întâmplat cu puțin înainte să fiu

rănit și eu. Și nici nu se aștepta ca eu să supraviețuiesc. Chiar și după ce am fost adus înapoi în Anglia și apoi aici, nimeni nu se aștepta să trăiesc. *Tu* nu te așteptai, nu-i așa, George?

– Oh, chiar dimpotrivă, răspunse ducele. M-am uitat în ochii tăi în ziua în care ai fost adus aici, Benedict, și am știu că erai prea încăpățânat ca să mori. Aproape că am regretat-o. Nu am văzut pe nimeni care să sufere mai multă durere decât tine. Prin urmare, fratele tău mai tânăr a presupus că titlul și averea și însuși Kenelstonul vor fi doar ale lui?

– Trebuie să fi fost o lovitură dură pentru el, zise Ben cu un zâmbet trist, când am supraviețuit. Sunt sigur că nu m-a iertat niciodată, deși asta îl face să pară răutăcios, și chiar nu este. Când sunt plecat de acasă, poate să trăiască așa cum a trăit de când a murit tatăl nostru. Când sunt acolo, se simte fără îndoială amenințat – și pe drept cuvânt. La urma urmei, totul e al meu prin lege. Și dacă Kenelstonul nu va fi casa mea, *unde* voi trăi?

Asta era întrebarea care îl chinuia de trei ani.

– Casa mea e plină de rude de sex feminin care mă iubesc peste măsură, spuse Vincent. Dacă ar putea, ar respira în locul meu. Dar le fac pe toate celelalte – sau cel puțin așa pare. Și în curând – am auzit deja un zvon – îmi vor aduce posibile mirese și mă vor forța să accept una, pentru că un orb are nevoie de o soție care să îl țină de mână în anii întunecați pe care îi mai are de trăit. Situația mea e puțin diferită de a ta, Ben, dar există asemănări. Într-una din zilele astea va trebui să pun piciorul în prag și să devin stăpânul propriei mele case. Dar problema e cum să o fac. Cum să vorbești cu fermitate oamenilor pe care îi iubești?

Ben oftă și apoi chicoti.

– Ai absolută dreptate, Vince. Poate că suntem amândoi doi slăbănogi bicisnici. Însă Calvin are o soție și patru copii de care să se îngrijească, în timp ce eu nu am pe nimeni în afară de mine însumi. Și e fratele meu. Țin la el, chiar dacă nu am fost niciodată apropiați.

A fost doar un accident că el s-a născut al treilea și eu al doilea.

– Te simți v-vinovat pentru că ai moștenit titlul de baronet, Ben? întrebă Flavian.

– Vezi tu, nu m-am așteptat niciodată să-l moștenesc. Nu am văzut în viața mea o persoană mai robustă și mai plină de viață ca Wallace. În plus, nu mi-am dorit niciodată să fiu altceva, în afară de ofițer în armată. Cu siguranță că nu m-am așteptat ca Kenelstonul să fie al meu. Însă este, și uneori cred că dacă aș putea pur și simplu să mă stabilesc acolo și să mă cufund cu trup și suflet în conducerea domeniului, poate că aș simți în sfârșit că mi-am găsit locul și aș începe să trăiesc fericit până la adânci bătrânețe.

– Dar casa ta e ocupată de alți oameni, observă Hugo. Dacă vrei, mă duc eu acolo în locul tău, Ben, și îi scot pe toți. Mă încrunt și arăt dur și ei o șterg fără nici un protest. Însă nu asta e principalul, nu?

Ben se alătură râsului general.

– În armată, viața era simplă, zise el. Forța brută rezolva toate problemele.

– Până când Hugo și-a i-ieșit din minți, zise Flavian, și Vince și-a pierdut vederea și fiecare oscior din picioarele tale a fost zdrobit. Și Ralph și-a văzut toți prietenii spulberați de pe f-fața pământului și frumoasa lui față desfigurată și tăiată cu sabia, iar Imogen a fost forțată să ia o d-decizie pe care nimeni nu ar trebui s-o ia vreodată, și să trăiască v-veșnic cu decizia ei, iar George a pierdut tot ce iubea fără să plece măcar de la Penderris. Și jumătate din c-cuvintele pe care aș vrea să le rostesc se blochează undeva, de parcă o rotiță din creierul meu ar avea nevoie să fie u-unsă.

– Corect, zise Ben. Războiul nu e răspunsul. Numai că viața părea mai simplă în zilele acelea. Dar vă lipsesc pe toți de somnul de frumusețe. Cred că vă doriți cu toții să mă duc la naiba. Îmi pare rău. Nu aveam de gând să vă împovărez pe voi cu toate problemele astea meschine.

– Ai făcut-o pentru că ai fost invitat, Benedict, îi aminti Imogen, și pentru că exact de asta ne adunăm în fiecare an. Din nefericire, nu am fost în stare să îți oferim nici o soluție, nu? Cu excepția ofertei lui Hugo de a-l scoate pe fratele tău și familia lui din casa ta cu forța – sugestie care din fericire nu este serioasă.

– Dar nu contează, nu, Imogen? zise Ralph. Nimeni nu poate rezolva niciodată problemele altuia. Însă te ajută întotdeauna dacă te despovărezi în fața unor ascultători care te ascultă *cu adevărat* și știu că răspunsurile facile nu au nici o valoare.

– Prin urmare, Benedict, zise ducele, ești deprimat în parte pentru că ai acceptat natura permanentă a limitelor propriului tău trup, fără să știi încă unde te va duce această acceptare, și în parte pentru că nu ai acceptat că nu mai ești fratele mijlociu din trei frați, ci cel mai mari din doi, și trebuie să iei niște decizii la care nu te-ai așteptat niciodată. Nu mă tem că vei ajunge la disperare. Nu îți stă în fire. Cred că încă îmi mai țiuie urechile de blestemele pe care obișnuiai să le răcnești în acele prime zile, când durerea amenința să îți depășească puterea de îndurare. Ai fi putut să capeți pacea morții atunci, dacă ai fi avut bunul-simț de a te lăsa pradă disperării. Prin urmare, nu poți decât să progresezi. Poate că ai rămas prea mult timp la același nivel. Înaintarea poate fi un lucru înspăimântător. Dar poate fi și o provocare excitantă.

– Ai repetat discursul acesta toată z-ziua, George? întrebă Flavian. Simt că ar trebui să ne ridicăm și să aplaudăm.

– Te asigur că am fost spontan, răspunse ducele. Însă sunt destul de mulțumit de el. Nu mi-am dat seama că sunt atât de înțelept. Sau de elocvent. Trebuie să fie timpul de culcare. Râse împreună cu toți ceilalți.

Ben își așeză cârjele și începu procedeul lent și complicat de a se ridica din nou în picioare, în timp ce toți ceilalți așteptau.

Nimic nu s-a schimbat în ultima oră, se gândi el în timp ce urca încet în dormitorul lui, cu Flavian alături și ceilalți puțin mai în față. Nimic nu s-a rezolvat. Însă se simțea mai vesel într-un fel – sau poate doar mai plin de speranță. Acum că o spusese cu glas tare – că dizabilitățile lui erau permanente și trebuia să-și croiască o viață complet nouă – se simțea mai capabil să *facă* ceva, să își creeze un viitor nou și plin de sens, chiar dacă nu avea încă habar despre cum avea să fie.

Însă se îngrijise măcar de viitorul imediat, și acesta nu implica una dintre vizitele tot mai stânjenitoare și deprimante în propria casă. A doua zi avea să plece spre comitatul Durham din nordul Angliei și să rămână un timp la sora lui. De abia aștepta. Beatrice, cu cinci ani mai mare decât el, fusese întotdeauna sora lui preferată. Cât timp va fi cu ea, se va gândi în mod serios la ce va face cu restul vieții lui.

Va face planuri, va lua decizii. Ceva precis și interesant și provocator. Ceva care să îl scoată din depresia care planase prea mult timp asupra lui ca un nor cenușiu.

Nu se va mai lăsa la voia întâmplării.

Gândul că trebuia să hotărască singur ce avea să se întâmple cu restul vieții lui era mai degrabă însuflețitor.

capitolul 2

Samantha McKay era neliniștită. Stătea la fereastră, în camera de zi de la Bramble Hall, căminul ei din comitatul Durham, și bătea darabana cu degetele pe pervaz. Cumnata ei zăcea pe canapeaua din camera ei de sus, doborâtă din nou de o durere de cap cu dureri. Matilda nu avea niciodată dureri de cap obișnuite. Erau sau dureri de cap *cu dureri*, sau migrene, sau amândouă.

Cu doar jumătate de oră în urmă stăteau împreună simțindu-se destul de bine, în timp ce Samantha broda, iar Matilda repara dantela de pe marginea unei fețe

de masă. Samantha remarcă că se bucurau în sfârșit de o zi frumoasă, chiar dacă nu se vedea soarele. Ca din întâmplare, sugeră că ar fi trebuit poate să iasă la o plimbare. Apoi dădu înapoi și fu cât pe ce să lase lucrurile așa, însă în ultima clipă se răzgândi și continuă. Poate că puteau ieși la plimbare dincolo de zidurile parcului. Deși terenul din jurul casei era numit întotdeauna parcul, în realitate cuvântul era prea spectaculos pentru ceea ce era de fapt o grădină mai mare. Și chiar dacă era perfect corespunzător pentru o plimbare liniștită printre straturile de flori sau pentru a lua puțin aer într-o zi călduroasă, nu oferea destul spațiu pentru un exercițiu adevărat.

Iar Samantha începuse să tânjească din răsputeri după exercițiu adevărat. Simțea că, dacă nu va ieși în curând din casă și nu se va plimba dincolo de grădină, ca să poată merge *cu adevărat*, avea să... Oh, avea să țipe și să se trântească pe dușumea și să bată din picioare și să o apuce toate pandaliile. Ei bine, avea să *simtă* că făcea toate lucrurile acelea, deși bănuia că nu avea să facă de fapt nimic mai extravagant decât să ofteze și să caște și să comploteze. Cu toate acestea, era în pragul disperării.

Matilda o privi cu reproș, așa cum se așteptase, ba chiar șocată și îndurerată. Și începu să îi explice că și ea simțea nevoia unei plimbări bune. Însă o adevărată lady trebuie să învețe să își stăpânească dorințele inferioare atunci când e în perioada de doliu. O adevărată lady se poartă decent și rămâne închisă în casă și ia aer în intimitatea parcului ei, adăpostită de privirea critică a lumii curioase de dincolo de ziduri. Cu siguranță că nu era potrivit ca o lady în doliu să fie văzută *simțindu-se bine*. De fapt, nu era potrivit să fie văzută deloc, cu excepția rudelor apropiate, a servitorilor din propria casă și a vecinilor la biserică.

Căpitanul Matthew McKay, fratele Matildei și soțul Samanthei în ultimii șapte ani, murise cu patru luni înainte ca Matilda să îi servească acest mic discurs.

Murise după ce suferise timp de cinci ani, din cauza rănilor primite pe când era ofițer în războaiele peninsulare. În toți anii aceștia avusese nevoie de îngrijiri constante sau, mai bine zise, *pretinsese* îngrijiri constante, iar rolul sorei medicale căzuse în totalitate asupra Samanthei, pentru că el nu permitea nimănui să intre în camera unde zăcea, cu excepția valetului și a medicului. Nu mai dormise o noapte întreagă și nu mai avusese niciodată o oră pentru ea însăși, pe care să o petreacă ziua în afara camerei bolnavului. Nu avusese aproape niciodată șansa de a ieși dincolo de zidurile grădinii. Chiar și o plimbare în grădină era un lux rar.

Matilda venise la Bramble Hall în ultimele două luni de viață ale fratelui ei, după ce Samantha îi scrisese socrului ei, contele de Heathmoor, la Leyland Abbey din Kent, ca să îi informeze că doctorul credea că sfârșitul era aproape. Dar povara de pe umerii Samanthei nu fusese ușurată, în parte din cauză că Matthew avea cu adevărat nevoie de ea în perioada asta, și în parte pentru că nu suporta să o vadă pe Matilda, iar când aceasta apărea în camera lui îi spunea direct să dispară și să îl scutească de figura ei de poamă acră.

Când Matthew murise, Samantha se afla foarte aproape de prăbușirea completă. Era epuizată și amorțită și descurajată. Viața i se părea dintr-odată goală și lipsită de culoare. Nu avea voința de a face nimic, nici măcar de a se scula din pat dimineața, de a mânca, de a se îmbrăca sau de a se pieptăna. Nici măcar de a mânca.

Nu era de mirare că îi permisese Matildei să se ocupe de tot ce trebuia făcut, deși îi scrisese socrului ei la o oră de la moartea fiului său.

Matilda insistase că al doilea fiu al contelui de Heathmoor trebuia jelit conform celor mai stricte reguli de bună-cuviință, deși nu ar fi trebuit să insiste – Samantha nu se opusese deloc. Nici măcar nu îi trecuse prin cap că s-ar fi putut opune, sau că regulile despre care vorbea Matilda erau excesive și crude. Permisese să fie îmbrăcată din cap până-n picioare în cele mai grele

şi mai mohorâte haine de doliu făcute vreodată. Nici măcar nu insistase să i se ia măsuri pentru aceste haine. Permisese să fie întemniţată în casă, cu perdelele trase mereu aproape complet pe ferestre, în semn de respect pentru răposat. Îi permisese Matildei să descurajeze toţi vizitatorii care făceau vizite de politeţe pentru a-şi exprima simpatia, astfel că vizitele nu se repetară, şi să refuze orice invitaţie, chiar la cele mai sobre şi respectabile reuniuni sociale.

Samanthei nu îi lipsea socializarea cu vecinii din simplul motiv că nu socializase niciodată cu ei. De abia îi cunoştea, şi relaţiile lor se limitau la un salut schiţat în biserică, la slujba de duminică dimineaţa. Locuise cinci ani la Bramble Hall, şi aproape fiecare clipă din anii aceştia fusese dedicată îngrijirii lui Matthew.

În ultimele patru luni nu îi păsase de nimic, cu excepţia amorţelii, a letargiei şi a epuizării care păreau să o copleşească. La drept vorbind, se bucurase că Matilda era acolo şi se putea ocupa de tot ce trebuia făcut, chiar dacă nu-şi simpatizase niciodată cumnata mai mult decât o simpatizase soţul ei.

Însă amorţeala şi epuizarea aveau şi ele o limită. După patru luni, viaţa îşi relua drepturile. Nu mai avea stare. Era pregătită să se scuture de letargie. Simţea nevoia de a ieşi – din casă, din parc. Simţea nevoia de a umbla. Simţea nevoia de a respira aer adevărat.

Privi afară, bătând darabana cu degetele, apoi privi în jos, la hainele ei de văduvă, şi se strâmbă. Fiecare din cusăturile acelea negre, care nu erau pe măsura ei, o apăsa ca o greutate fizică. Mai devreme încercase să o convingă pe Matilda. Cu siguranţă, îi spusese ea, că nu ar face nici un rău dacă ar ieşi la o plimbare pe un drum de ţară rareori folosit. Şi chiar dacă se întâlneau cu cineva, cu siguranţă că persoana respectivă nu şi-ar fi făcut o părere rea despre ele pentru că se plimbau încet pe un drum de ţară din apropierea casei lor. Cu siguranţă că nu s-ar fi repezit să transmită tuturor vecinilor că văduva

și cumnata ei începuseră să se distreze și să se poarte cu șocantă ușurătate și lipsă de respect față de răposat.

Oare chiar sperase să îi smulgă un zâmbet Matildei cu exagerările ei? Oare Matilda *zâmbise* vreodată? Oricum, *acum* își privi împietrită cumnata zâmbitoare, își lăsă cusătura neterminată cu un gest calculat și o anunță că avea o durere de cap cu grețuri, și că spera că Samantha era mulțumită. Apoi se retrase să se întindă o oră sau două în camera ei.

Samantha se bucura că Matilda nu se căsătorise niciodată. Faptul acesta salvase un biet bărbat de o viață extrem de nefericită. Și nici măcar nu se simți vinovată pentru gândul acesta nemilos.

Când se uită în jos la straiele ei cernite dădu cu ochii de mutra nerăbdătoare și plină de speranță a unui câine mare, cafeniu și flocos, de o rasă nedefinită, un cățel rătăcit care apăruse literal la ușa ei, cu doi ani în urmă, deșirat și scheletic, și se instalase acolo după ce îi dăduse de mâncare din milă și încercase apoi să îl alunge. Însă el refuzase cu hotărâre să fie alungat și cumva, prin mijloace care scăpau înțelegerii sau controlului ei, ajunsese să se instaleze în *interiorul* casei și devenise mai mare și mai flocos și mițos, fără să aibă însă o blană lucioasă și strălucitoare și elegantă, așa cum ar trebui să aibă orice câine care se respectă. Acum stătea la picioarele Samanthei, bătând cu coada în dușumea, cu limba scoasă, implorând-o din priviri, de parcă i-ar fi spus „te rog, *te rog*, fă ceva cu mine".

Uneori părea singurul punct luminos din lumea ei.

– *Tu* ai veni cu mine la plimbare dacă te-aș invita, nu-i așa, Tramp? întrebă ea. Fără să mai ții cont de respectabilitate?

Era o întrebare fatală – conținea un cuvânt care începea cu „p". De fapt, existau multe cuvinte care începeau cu această literă, dar cel pe care îl folosise ea se termina cu „plimbare". Tramp sări în picioare cu obișnuita lui lipsă de grație, lătră scurt de parcă s-ar fi crezut încă un cățeluș, gâfâi zgomotos de parcă ar fi alergat

un kilometru la viteză maximă și continuă să se uite plin de speranță în sus.

– Cum ai putea să nu răspunzi afirmativ? întrebă ea râzând și îl bătu pe cap. Însă el nu aprecia niște dovezi de afecțiune atât de delicate. Își învârti capul și o umplu întâi de bale pe mână, apoi își expuse gâtul, ca să fie scărpinat așa cum se cuvenea. Și de ce nu? Chiar așa, de ce *nu*, Tramp?

Era clar că Tramp nu se putea gândi la nici un motiv care să îi facă să se lipsească de o plimbare, doar pentru că Lady Matilda McKay avea o durere de cap cu grețuri și păreri ciudate despre aer și exercițiu și eticheta corectă de doliu. Se îndreptă greoi spre ușă și privi spre mâner.

Era nepotrivit ca o lady să se plimbe singură dincolo de limitele parcului ei – chiar dacă *nu* era în doliu. Cel puțin așa fusese învățată Samantha în anul pe care îl petrecuse la Leyland Abbey, în timp ce Matthew era plecat la război în Peninsulă, cu regimentul lui. Fusese una dintre multele reguli posomorâte care controlau viața unei lady, iar socrul ei simțise că era de datoria lui să le transmită femeii cu care se căsătorise fiul său, în ciuda dorințelor lui.

Ei bine, nu avea ce face și trebuia să iasă singură. Matilda zăcea pe canapeaua de sus și oricum nu ar fi însoțit-o – de fapt, ideea acestei plimbări o făcuse să se întindă pe canapea. Dacă Samantha pășea dincolo de limitele parcului, iar Matilda și contele de Heathmoor aflau... Ei bine, chiar dacă ar fi săpat o gaură destul de adâncă și ar fi ajuns în China, nu ar fi scăpat de mânia lor. Și contele avea să afle *sigur*, dacă afla Matilda. Între comitatul Durham din nordul Angliei și comitatul Kent din sudul ei existau multe sute de kilometri, dar kilometrii aceștia erau străbătuți de câteva ori pe săptămână de mesagerii care purtau scrisorile Matildei spre casă și scrisorile contelui spre Bramble Hall.

Samantha se întrebă de ce permisese să se ajungă la așa ceva. Începea să se simtă ca o prizonieră în propria casă, sub paza unui spion lipsit de simțul umorului.

Matthew nu ar fi tolerat-o. O tiranizase și el în felul lui, însă nu ca tatăl său. El își urâse tatăl.

– Ei bine, zise ea, de vreme ce am fost atât de nesăbuită încât să folosesc cuvântul interzis pentru urechile tale, Tramp, ar fi o cruzime să te dezamăgesc. Și o și mai mare cruzime să mă dezamăgesc pe mine însămi.

El dădu din coadă și se uită din nou de la ușă la ea și apoi iar la ușă.

Zece minute mai târziu, pășeau pe cărarea din partea de vest a casei, îndreptându-se spre poarta grădinii și trecând dincolo, pe drum și pășunile din spatele ei. Oricum, Samantha pășea într-un mod foarte nedemn de o doamnă, dar și cu o lipsă totală de căință, în timp ce Tramp înainta în salturi alături de ea, și uneori se repezea în urmărirea unui veverițe sau a altui mic rozător destul de neprevăzător, care scotea capul. Deși poate că nu era o lipsă de prevedere din partea lor, ci pur și simplu dispreț, pentru că Tramp nu se apropia niciodată suficient de mult încât să le și prindă.

Ah, e atât de bine să respiri în sfârșit aer curat, se gândi Samantha, chiar dacă trebuia filtrat prin vălul gros și cernit care atârna de borul pălăriei ei negre. Și era minunat să vezi doar spațiu deschis, mai întâi în lungul cărării și apoi pe iarba presărată cu margarete și piciorul-cocoșului de pe pășunea pe care intraseră. Era o fericire supremă să întindă pasul și să știe că măcar pentru o vreme orizontul era singura graniță care o limita.

Nu era nimeni care să fie martor la marea ei lipsă de cuviință, nimeni care să icnească îngrozit la vederea ei.

Din când în când se oprea și strângea piciorul-cocoșului, în timp ce Tramp se juca în jurul ei. Și apoi, după ce își termină bucheţelul, își continuă plimbarea pe lângă un gard viu, privind toată frumusețea proaspătă a naturii din partea cealaltă, cu cerul întinzându-și deasupra capetelor lor pătura înaltă de nori prin care se vedea discul luminos și estompat al soarelui. Un vânticel înviorător și puțin cam rece îi flutura vălul în jurul feței,

însă nu era incomodată de răcoare. De fapt, o stimula. Se simțea mai fericită decât fusese de luni întregi, poate chiar ani. Oh, categoric de ani.

Nu avea de gând să se simtă vinovată pentru că își luase o oră pentru ea însăși. Nimeni nu putea spune că nu îi oferise soțului ei toată atenția pe care i-ar fi putut-o dărui cât timp trăise. Și nimeni nu putea spune că nu îi jelise moartea așa cum se cuvenea. Nimeni nu ar fi putut spune vreodată că se bucurase de moartea lui. Nu îi dorise niciodată moartea, nici măcar în momentele în care se întrebase dacă îi mai rămăsese vreo rezervă de energie ca să îl vegheze și să aibă răbdare cu nesfârșita lui irascibilitate. Fusese sincer întristată de moartea bărbatului cu care se căsătorise cu doar șapte ani în urmă, cu speranțe atât de mari de fericire până la adânci bătrâneți.

Nu, nu avea de gând să se simtă vinovată. Avea *nevoie* de asta – de plăcerea asta, de pacea asta, de această refacere în liniște a energiei.

Chiar în timp ce se gândea în liniște, pacea îi fu zguduită într-un mod brusc și aproape alarmant.

Tramp tocmai se întorsese cu bățul pe care i-l aruncase, iar ea se aplecase să îl ridice cu o mână, ținând buchetul în cealaltă, când i se păru că un fulger coborî asupra lor din cer, trecând foarte aproape de ei, gata să-i facă fărâme. Samantha țipă de groază, în timp ce câinele începu să latre isteric și să sară dezorientat în toate direcțiile, trântind-o pe Samantha la pământ. Buchetul de piciorul-cocoșului zbură într-o ploaie de galben, iar ea ateriză în fund, cu o bufnitură dureroasă.

Privi cu uimire amestecată cu durere și teroare, și descoperi că fulgerul era de fapt un cal negru uriaș, care sărise peste gardul viu foarte aproape de locul în care se găsea ea. Probabil că și-ar fi continuat drumul, pentru că părea să fi aterizat destul de bine, dar lătrăturile și salturile lui Tramp și poate și țipetele ei îl speriaseră și pe el. Acum necheza și se ridica în două picioare, rotindu-și ochii sălbatic și înspăimântat, în timp ce călărețul

de pe spatele lui se lupta să își păstreze locul și îl stăpânea cu îndemânare considerabilă și un adevărat arsenal de înjurături din cele mai teribile.

– Ți-ai ieșit din *minți*? Ai *înnebunit*?

– Stăpânește blestematul acela de animal, femeie, naiba să-l ia.

Samantha își strigă întrebările retorice și bărbatul își zbieră ordinul imperios în același timp.

Tramp își apăra terenul și lătra feroce, arătându-și alternativ dinții și mârâind într-un mod înspăimântător. Calul se cabra încă nervos, deși nu se mai ridica în două picioare.

„Femeie?"

„Blestematul de animal?"

„Naiba să-l ia?"

Și de ce nu sărea din șa ca să o ajute să se ridice și să se asigure că nu avea nici o rană gravă, așa cum ar fi făcut orice gentleman adevărat?

– Tramp, spuse ea ferm, deși cu siguranță nu ascultând de porunca călărețului. Destul!

Un iepure alese exact momentul acela ca să apară la orizont, cu urechile ridicate spre cer, iar Tramp se năpusti voios în urma lui, lătrând încă și convins că putea câștiga cursa.

– Ai fi putut să mă *omori* cu isprava dumitale irresponsabilă, țipă Samantha pe deasupra tărăboiului. Ești nebun de-a *binelea*?

Domnul de pe spatele calului o privi încruntat, cu răceală.

– Dacă nu ești în stare să controlezi arătarea aceea amărâtă care se crede câine, zise el, nu ar fi trebuit să îl aduci aici, unde poate să sperie caii și vitele și să pună în pericol viața oamenilor.

– Vitele? Ea se uită intenționat în stânga și în dreaptă ca să arate că nu era nici urmă de vacă sau taur prin apropiere. *El* a pus în pericol viața oamenilor? Presupun că te referi la a dumitale, de vreme ce e limpede că a mea nu înseamnă nimic pentru dumneata. Permite-mi

să-ți pun o întrebare. Cine a ales să sară peste un gard viu cu nesăbuință inconștientă, fără să se asigure întâi că era sigur s-o facă? Dumneata sau Tramp? Și cine a urlat apoi, dând vina pe o persoană inocentă care a fost cât pe ce să fie omorâtă? Dumneata sau Tramp? Și peste un câine care se juca fericit, până a fost speriat de moarte?

Se ridică în picioare fără să-și ia ochii de la el – și fără să arate în nici un fel că o durea spatele. Poate că era bine că nu descălecase să o ajute să se ridice, se gândi ea în timp ce furia lăsa loc groazei. L-ar fi pocnit peste față, și asta ar fi fost cu siguranță împotriva regulilor de bună-cuviință pe care trebuia să le respecte o lady, ca să nu mai vorbim despre o văduvă în mare doliu.

Nările lui se umflară în timp ce o asculta, iar buzele lui se strânseră într-o linie subțire în timp ce se uita la ea de parcă ar fi fost un vierme obraznic pe care ar fi fost mai bine să îl calce sub picioarele calului.

– Sper, spuse el cu formalism rigid, că nu v-ați rănit prea tare, doamnă? Presupun că nu, din moment ce sunteți foarte capabilă de discursuri.

Ea își îngustă ochii și îi aruncă cea mai rece și trufașă privire fixă, deși era conștientă de faptul că vălul strica probabil cea mai mare parte din efect.

Tramp veni în fugă înapoi, fără iepure. Se oprise din lătrat. Ea își puse mâna pe capul lui, iar el se așeză gâfâind lângă ea, privind înflăcărat calul și călărețul, de parcă s-ar fi gândit că ar fi putut fi niște noi prieteni.

Samantha și călărețul se priviră în tăcere câteva clipe, în timp ce ostilitatea plutea în aer. Apoi el își duse brusc biciul la borul pălăriei înalte, întoarse calul și plecă în galop fără să mai spună nimic, recunoscând în mod clar că ea învinsese.

Ei bine.

Ei bine!

Pieptul îi sălta încă de mânie. „Femeie", auzi tu! Și „blestematul de animal". Și „naiba să-l ia".

Era străin – cel puțin așa credea, fiindcă nu îl mai văzuse niciodată. Un străin foarte dezagreabil. Spera din tot sufletul că avea să călărească până se îndepărta cât se putea de mult, și că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Nu era un gentleman, în ciuda înfățișării lui care sugera contrariul. *El* făcuse ceva inadmisibil de nesăbuit, cu rezultate care ar fi putut fi fatale, dacă ea ar fi stat la trei metri mai spre est. Totuși, dăduse vina pe *ea* și pe *Tramp*. Și chiar dacă întrebase sau mai degrabă *sperase* că ea nu se rănise, nu coborâse din șa ca să cerceteze mai îndeaproape. Și apoi avusese nerușinarea de a presupune că era nevătămată, de vreme ce putea vorbi. De parcă ar fi fost o *scorpie* rea de gură.

Era într-adevăr păcat că o înfățișare plăcută și elegantă și extrem de masculină și virilă se iroseau într-un bărbat atât de nesuferit, rece, arogant și ticălos. *Arăta* bine, admise ea când se gândi la el, chiar dacă fața lui era cam prea ascuțită și anguloasă pentru a fi cu adevărat frumos. Și era tânăr. Credea că nu avea mult peste treizeci, sau poate nici chiar treizeci.

Avea un vocabular impresionant, și nu ar fi înțeles nimic din el dacă nu ar fi petrecut un an cu regimentul lui Matthew, înainte de a fi trimis în Peninsulă. Și îl folosise în fața unei lady – fără să se scuze așa cum se scuzau întotdeauna ofițerii din regiment, foarte rușinați, când își dădeau seama că înjuraseră în auzul unei lady.

Spera sincer să nu îl mai întâlnească niciodată. Dacă l-ar fi întâlnit, ar fi fost ispitită să îl ocărască așa cum trebuia.

– Ei bine, arătare amărâtă care se crede câine, zise ea, coborând privirea spre Tramp, singura noastră incursiune în pacea și libertatea de afară s-au sfârșit aproape cu un dezastru. Bucheţelul meu s-a împrăștiat în toate părțile. Socrul mi-ar ține o predică de două săptămâni dacă ar auzi de această aventură, mai ales dacă ar ști că l-am mustrat pe gentleman, în loc să îmi plec fruntea cu umilință și să îl las pe *el* să mă mustre pe *mine*. Te rog să nu-i sufli nici un cuvânt despre asta Matildei.

Ar avea o durere de cap cu greţuri combinată cu migrenă – după ce m-ar dojeni aspru, adică, şi ar trimite o scrisoare lungă acasă. Tu nu crezi că ei au dreptate, nu-i aşa, Tramp? Că nu sunt o lady adevărată, adică? Presupun că originea mea e împotriva mea, aşa cum mă informa cu plăcere contele de Heathmoor cândva, cu plictisitoare regularitate, dar chiar aşa... „Femeie" şi „naiba să-l ia". Şi „tu un blestemat de animal". Am fost foarte provocată. *Amândoi* am fost.

Tramp, care părea mai iertător decât ea, îşi potrivi pasul după pasul ei şi nu oferi nici o opinie.

capitolul 3

În curând, vinovăţia şi ruşinea stinseră tăciunii furiei lui Ben ca un val de apă rece.

Adevărul umilitor, recunoscu el, era că se speriase de moarte când sărise peste gardul acela blestemat. Începuse să călărească din nou de ceva timp, după ce descoperise că putea încăleca şi descăleca cu ajutorul unei trepte speciale făcute dintr-o piatră. Învăţase să călărească cu pricepere şi încredere, în ciuda faptului că nu mai avea la fel de multă putere în coapse ca înainte. Însă azi fusese provocat pentru prima dată să sară peste un gard viu, lucru pe care nu îl mai făcuse de când era la cavalerie.

Poate că fusese o reacţie la declaraţia pe care o făcuse în faţa Supravieţuitorilor la Penderris, când recunoscuse că nu se putea vindeca mai mult de atât. Poate că simţea nevoia de a trece la un nivel superior, doar pentru a-şi dovedi că nu renunţase pur şi simplu. Păşunile deschise înconjurate de garduri vii prin care călărea îl ispitiseră. Gardurile vii erau destul de înalte ca să fie o provocare, dar nu prea înalte ca să transforme încercarea de a sări într-o nesăbuinţă totală. Aşa că alese un gard, îşi îndreptă calul spre el şi trecu pe deasupra cu cel puţin jumătate de metru mai sus.

Valul de triumf însuflețitor care însoțise săritura se transformase rapid în teroare pură și oarbă, totuși, și mintea lui fusese catapultată înapoi, în cel mai teribil și întunecat moment al tumultului bătăliei, când fusese împușcat și calul fusese împușcat sub el în același timp și căzuse odată cu el, înainte de a-și putea elibera piciorul din scări, și apoi alt cal și alt călăreț căzuseră deasupra lor, zdrobindu-i.

Se gândise că totul se întâmpla din nou. Era același sentiment de cădere, de pierdere a controlului, de a privi moartea în ochi. Numai instinctul îl ținuse în șa și îl făcuse să își controleze calul, și își dădu seama în curând că sursa întregi catastrofe era un blestemat de ogar smintit, care sărea încă în jur, lătrând cu înverșunare, mult după ce trecuse pericolul. Și mai era și o femeie, o babă urâtă, îmbrăcată din cap până-n picioare într-un negru hidos, care stătea fără grijă pe iarba de sub gard, înconjurată de flori de câmp și fără să facă nimic ca să controleze blestematul de animal.

Bineînțeles că dacă ar fi avut timp să se oprească și să se gândească, și-ar fi dat seama de mai multe lucruri, așa cum se gândea acum, în timp ce se îndepărta călare de scena vinovăției lui. Ea nu avea cum să stea pe pământ culegând flori doar pentru plăcerea de a o face. Era o zi rece, cu vânt. Prin urmare, căzuse sau fusese trântită la pământ. Câinele ei nu s-ar fi purtat așa dacă el nu ar fi zburat peste gard fără nici o avertizare. Și ar fi putut să omoare cu ușurință femeia dacă ar fi sărit puțin mai la dreapta. Vina pentru tot dezastrul îi aparține de fapt lui, în totalitate.

Și ea nu se sfiise să i-o spună.

Un lucru devenise repede clar pentru el – două lucruri, de fapt. Ea nu era o babă. Era de fapt o femeie tânără, deși nu îi putuse vedea fața prin vălul acela hidos și sinistru care o acoperea. Și era o lady. Vocea și purtarea ei dovediseră acest fapt.

Nu că s-ar fi simțit mai puțin vinovat dacă ar fi *fost* o babă. Sau o cerșetoare. Sau amândouă. Urlase la ea,

şi nu era sigur că nu folosise nişte cuvinte nepotrivite. Cu siguranţă că le folosise în timp ce se lupta să controleze calul. Nu îi venise în ajutor. Bineînţeles că nu ar fi putut-o face literal, dar ar fi putut să arate mai multă grijă, poate chiar să îi explice de ce nu putea coborî de pe cal.

Pe scurt, se purtase rău. Chiar abominabil, de fapt.

Se gândi o clipă să se întoarcă şi să o roage să-l ierte, însă nu credea că ar fi fost încântată să-l vadă din nou. În plus, se simţea încă prea iritat ca să poată să se scuze în mod sincer.

Se rugă să nu o mai vadă niciodată pe femeie. Deşi presupunea că locuia în vecinătate, dacă ce ieşise pe jos cu câinele – neînsoţită. Şi era evident că ţinea mare doliu după cineva.

Dumnezeule mare, *el* fusese îngrozit. Cum se simţise oare *ea* atunci când calul şi călăreţul zburaseră peste gard, la mică distanţă de locul în care se afla? Totuşi, o luase la ocări pentru că se plimba şi îşi scosese câinele într-o păşune publică.

După ce ajunse la grajdurile din Robland Park şi descălecă, se simţea încă destul de scos din fire. Se îndreptă încet spre casă.

– Ah, te-ai întors teafăr şi nevătămat, nu? zise Beatrice, oprindu-se din tricotat în timp ce el se lăsa să cadă pe un scaun în camera de zi. Mă îngrijorează faptul că insişti să călăreşti singur, Ben, în loc să iei un rândaş cu tine, aşa cum ar face orice om cu scaun la cap în situaţia ta. Oh, ştiu, ştiu. Nu trebuie s-o spui, şi văd că te superi şi ridici din sprâncene. Mă port ca o cloşcă. Dar cu Hector plecat deja la Londra şi cu băieţii la şcoală, nu am pe nimeni în jurul căruia să mă agit. Şi nu pot să călăresc cu tine, din moment ce doctorul mi-a poruncit să mă mai menajez după răceala aceea. Ţi-a făcut bine partida de călărie?

– Foarte, răspunse el.

Ea îşi lăsă lucrul în poală.

– Ce ți-a zbârlit penele atunci? În afară de agitația mea, vreau să zic.

– Nimic.

Ea ridică din sprâncene și își reluă lucrul.

– Tava cu ceai va fi adusă într-o clipă. Cred că ești cam înghețat.

– Nu e o zi rece.

Ea râse, fără să-și ridice privirea.

– Dacă ești hotărât să fii nesuferit, o să mă retrag în compania andrelelor mele.

El o privi un timp. Purta o bonetă de dantelă pe părul ei blond. Asta îl enerva, chiar dacă era o bonetă drăguță. Avea doar treizeci și patru de ani, pentru numele lui Dumnezeu, doar cu cinci ani mai mare decât el. Se purta ca o matroană – și bănuia că exact asta și era. Trecuseră mai mult de șase ani de când fusese rănit, și uneori i se părea că timpul se oprise în loc de atunci. Numai că nu se oprise. Totul și toată lumea se mișcase în continuare. Și asta era, bineînțeles, o parte din recent recunoscuta lui problemă, pentru că el nu se mișcase. Fusese prea ocupat să încerce să se adune, ca să poată relua firele vieții lui exact de unde le lăsase.

Fu adusă tava cu ceai, și Beatrice lăsă lucrul deoparte ca să îi toarne o ceașcă de ceai și să i-o ducă, împreună cu o farfurie de prăjituri.

– Mulțumesc. Probabil că miros a cal.

– Nu e un miros neplăcut, răspunse ea, fără să nege. O să mă întorc și eu în curând la călărie. Doctorul va veni mâine, pentru ultima dată, să sperăm. Mă simt perfect sănătoasă. Relaxează-te aici un timp, înainte de a te duce să te schimbi.

– Există vreo văduvă care să locuiască prin părțile astea? întrebă el brusc. O lady? În mare doliu?

– Te referi la doamna McKay? Ea își duse ceașca la buze. Văduva căpitanului McKay? El a fost cel de-al doilea fiu al contelui de Heathmoor și a murit acum trei sau patru luni. Locuiește la Bramble Hall, în capătul satului.

– Are un câine mare și neascultător?

– Are un câine mare și *prietenos*, sublinie ea. Nu mi s-a părut neascultător când i-am făcut o vizită doamnei McKay după înmormântare, deși a insistat aproape fără rușine să fie dezmierdat. A venit să-și pună capul în poala mea și m-a privit cu niște ochi foarte înduioșători. Presupun că trebuie să fi fost educat ca să nu facă așa ceva, dar câinii îi cunosc întotdeauna pe cei care îi simpatizează.

– Era cu ea, pe o pășune, nu departe de aici, zise el. Aproape că i-am dat de-a rostogolul când am sărit peste un gard.

– Oh, vai de mine. A fost cineva rănit? Dar... tu *ai sărit peste un gard*, Ben? Unde îmi sunt sărurile? Ah, tocmai mi-am amintit – nu am săruri pentru că nu obișnuiesc să leșin, deși s-ar putea să mă faci să deprind această obișnuință.

– Ce naiba făcea acolo neînsoțită?

Ea țâțâi din limbă.

– Ben, dragule, supraveghează-ți limbajul! Sunt surprinsă să aflu că era acolo. Nu am văzut-o ieșind niciodată din casă, cu excepția slujbelor de duminică. Căpitanul McKay a fost foarte grav rănit în Peninsulă și nu și-a mai revenit niciodată suficient încât să se ridice din pat. Doamna McKay l-a îngrijit aproape singură și cu mare devotament, din câte am înțeles.

– Ei bine, astăzi a ieșit singură. În orice caz, presupun că ea era doamna pe care am văzut-o.

– Sunt surprinsă, repetă ea. Cumnata ei locuiește cu ea de ceva timp. Nu o cunosc prea bine, și mi se pare nedrept să judec o persoană aproape străină, dar aș spune că e la fel de obsedată de buna-cuviință ca și contele, tatăl ei. El *nu* e favoritul meu, nici al vreunei persoane pe care să o cunosc. Dacă ar fi trăit cu două secole în urmă, și-ar fi unit forțele cu Oliver Cromwell și cu puritanii aceia oribili și ar fi secătuit toată veselia și bucuria din viața tuturor. Sunt surprinsă că Lady Matilda

nu a insistat ca doamna McKay să rămână acasă, cu ușile închise și perdelele trase.

– Pari indignată.

– Ei bine. Lăsă jos ceașca și farfurioara. Atunci când organizezi o cină liniștită, cu cei mai sobri dintre vecini, inclusiv vicarul și soția lui, cu intenția de a-ți arăta simpatia și prietenia față de două doamne care și-au pierdut recent soțul și fratele, și ești refuzată și făcută să simți că duci o existență frivolă și păcătoasă, atunci poți fi scuzată dacă îți ieși puțin din fire când îți amintești de asta.

El îi rânji până când ea ridică privirea și râse.

– Răspunsul la invitația mea a fost scris de Lady Matilda McKay, zise ea. Îmi place să cred că doamna McKay ar fi refuzat într-un mod mult mai amabil, dacă ar fi refuzat-o.

Rânjetul de pe fața lui Ben păli.

– Îi datorez niște scuze.

– Chiar așa? întrebă ea. Nu te-ai scuzat când s-a întâmplat? Sper că *nu* a fost rănită?

– Nu cred, zise el, deși își aminti că ea ședea pe pământ atunci când își dăduse seama de existența ei. Însă am sărit la ea, Bea, și am dat vina pe ea pentru catastrofa care fusese cât pe ce să se întâmple – și pe câinele ei, care e cea mai urâtă dihanie pe care am văzut-o vreodată. Îi datorez niște scuze.

– Poate că o vom vedea duminică la biserică. Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș prezenta călare la ușa de la Bramble Hall. Pe de o parte, nu i-ai fost prezentat și ar fi teribil de nepotrivit. Pe de alta, cred că scumpa ei cumnată ar face o apoplexie dacă ar descoperi un gentleman necăsătorit pe pragul lor. Oricum ar fi, te-ar ataca cu umbrela, dacă ar avea-o la îndemână, sau cu andrelele.

După câteva minute, în timp ce urca încet ca să se schimbe, Ben se gândi că ar fi putut uita de întregul episod. Însă nu îi plăcea să-și aducă aminte că se purtase

într-un mod nedemn de un gentleman – și acesta era un mare eufemism.

Îi datora niște scuze, categoric.

În duminica următoare, Samantha și Matilda se duseră la biserică, așa cum obișnuiau. Faptul că slujba de duminică devenise marea ei ieșire și evenimentul social al săptămânii ar fi amuzat-o pe Samantha, dacă nu ar fi fost atât de patetic. Pentru că așa fusese în ultimii cinci ani, chiar dacă avea doar nouăsprezece ani atunci când venise pentru prima dată la Bramble Hall. Și situația nu avea să se schimbe, în ciuda faptului că nu îl mai avea pe Matthew de îngrijit acasă.

Se așeză alături de Matilda în strana lor obișnuită din fața bisericii, cu cartea de rugăciuni în poală, și nu întoarse capul nici spre dreapta nici spre stânga, chiar dacă i-ar fi plăcut foarte mult să vadă ce vecini mai erau prezenți. I-ar fi plăcut să îi salute cordial, așa cum făcuse întotdeauna în trecut. Însă Matilda stătea nemișcată și rigidă, și Samantha se simțea constrânsă, poate în mod prostesc, să îi imite evlavia, dacă despre asta era vorba.

Prin urmare, abia după slujbă, când se ridicară ca să treacă prin naos și să iasă la cabrioleta care le aștepta, cu fețele ascunse așa cum se cuvenea în spatele vălului, îl văzu din nou pe *bărbatul acela*. Așa se gândise la el, din ce în ce mai indignată, în ultimele două zile.

Bărbatul acela.

El stătea în strana din fața naosului, cu un rând în spatele ei. Probabil că o văzuse în tot timpul slujbei. Acum rămase așezat, și nu se grăbi să sară în picioare de îndată ce ea dădu cu ochii fără să vrea de el, așa cum ar fi făcut orice gentleman, mai ales unul care o tratase atât de rău. Și nu se putea spune că nu ar fi observat-o. Ochii lui era ațintiți direct asupra ei.

Cum *îndrăznea*?

Nu purta pălăria în biserică. Fața îi era îngustă și ascuțită, așa cum observase la prima lor întâlnire. Avea

nasul drept, fin cizelat și obraji ușor scobiți, o bărbie fermă și ochi albaștri pătrunzători sub părul castaniu-deschis. Probabil că fusese extrem de chipeș în tinerețe. Însă acum nu mai era tânăr. Era greu să ghicești ce vârstă avea, însă fața lui dovedea că trecuse prin multe greutăți și poate chiar suferințe. Era încă chipeș, totuși, recunoscu ea fără să vrea, poate cu atât mai chipeș pentru că se maturizase.

Ar fi preferat să fie urât. Toți ticăloșii trebuie să arate ca atare.

Ar fi trebuit să se uite în altă parte, cu dispreț deliberat, și să-și continue drumul, însă ezită un moment, și doamna de lângă el, care se *ridicase*, îi vorbi. Era Lady Gramley. Bineînțeles că era – asta era strana ei obișnuită.

– Doamnă McKay, zise ea cu amabilitate, ce mai faceți?

– Sunt bine, mulțumesc, doamnă, replică Samantha. Simți mâna fermă a Matildei pe spatele ei. Cerule mare, era nepotrivit ca o văduvă îndurerată să schimbe o vorbă cu vecinii la biserică?

– Poate că îmi vei permite plăcere de a ți-l prezenta pe fratele meu, Sir Benedict Harper, continuă Lady Gramley. Doamna McKay, Ben. Și Lady Matilda McKay.

Și în cele din urmă, el se gândi să se ridice în picioare, deși nu se grăbi nici acum. Își îndepărtă privirea de Samantha și de la Matilda și luă două cârje pe care le așeză de-o parte și de cealaltă. Nu erau cârje obișnuite. Erau mai lungi și aveau niște mânere de care să-și sprijine mâinile pe la jumătatea lor. Și aveau și curele de piele, prin care își trecu mâinile. Acestea îi încercuiră brațele, iar el se prinse de mânerele pentru mâini și reuși să se ridice în picioare.

Plină de speranță și fără nici o milă, Samantha se întrebă dacă el căzuse de pe cal de când îl văzuse ultima dată. Dar nu. Cârjele acelea trebuie să fi fost făcute special. Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Chiar dacă era puțin aplecat peste ele, își dădu seama că era înalt și slab. Nu, nu slab. Zvelt. Iar haina lui ajustată și elegantă și pantalonii pe care îi purta împreună cu niște cizme hessiene foarte bine lustruite îi subliniau trupul frumos proporționat. E un bărbat atrăgător, recunoscu ea, fără să se simtă atrasă în nici un fel. Era la fel de supărată pe el ca și în urmă cu două zile. Mai mult, poate, pentru că acum vedea că el avea o scuză pentru faptul că nu sărise de pe cal și nu se repezise galant în ajutorul ei în ziua aceea, iar ea nu voia ca el să aibă vreo scuză.

– Sir. Își înclină fruntea cât putu de trufaș și înghețat. Își dădu seama că Matilda făcea o ușoară reverență și îi murmura numele.

– Doamnă, răspunse el, înclinând capul. Lady Matilda.

Benedict. Era un nume mult prea plăcut pentru el. Suna ca o binecuvântare – benedictin. Se întrebă dacă exista vreo înjurătură pe care să n-o fi rostit pe pajiștea aceea. Se îndoia.

– Fratele meu a fost atât de amabil încât să îmi țină companie la Robland Park câteva săptămâni, înainte de a mă alătura soțului meu la Londra pentru a doua jumătate a sezonului, explică Lady Gramley. Poate că v-am putea vizita într-o după-amiază, doamnă McKay? Nu am mai vorbit cu dumneavoastră de când soțul dumneavoastră a trecut la cele veșnice, și nu vreau să credeți că vecinii vă neglijează durerea.

Samantha se simți incomod, pentru că nu trecuseră decât trei săptămâni de când contele și contesa de Gramley le invitaseră pe ea și pe Matilda la cină, iar Matilda o convinsese că ar fi fost nepotrivit să accepte, că Lady Gramley nici nu ar fi trebuit să sugereze așa ceva. Samantha fusese surprinsă, dar era încă în ghearele letargiei și îi permisese cumnatei ei să trimită un refuz, sperând că avea să îl formuleze politicos. Chiar și așa, se gândi că era amabil din partea doamnei să nu se simtă jignită.

– Ar fi încântător, zise ea, deși și-ar fi dorit să nu fie inclus și fratele doamnei. Dar poate că îl putea sufoca prin politețe dacă venea, arătându-i ce însemna adevărata aristocrație. Ar fi fost o răzbunare potrivită. Însă era mai probabil ca el să se scuze și să *nu* vină. O să așteptăm cu nerăbdare, nu-i așa, Matilda?

– Suntem încă în mare doliu, doamnă, îi aminti Matilda, de parcă straiele lor cernite nu ar fi fost un indiciu suficient. Totuși, nimeni nu poate obiecta dacă primim din când în când vizita unei vecine de același rang.

Oh, Cerule mare! Nu era de mirare că Matthew fusese oaia neagră a familiei lui și îi detestase pe toți, inclusiv pe sora lui. Matilda îi spunea *unei contese* că era o vecină de același rang, de parcă i-ar fi acordat o mare favoare.

Sir Benedict Harper nu își luase ochii de pe fața Samanthei. Se întrebă cât de mult vedea din ea. Și se întrebă dacă se simțea stânjenit, văzând-o din nou. Își amintea că îi spusese „femeie"? Ea își amintea, și se zbârli toată.

Samantha înclină capul din nou și trecu mai departe. Toată întâlnirea nu durase decât un minut, însă o călcase pe nervi. Oare el *avea* s-o însoțească pe Lady Gramley atunci când avea să vină în vizită? Oare avea să îndrăznească?

Salută politicos alți câțiva membri ai congregației și îi oferi mâna vicarului, făcând un comentariu despre predică. Matilda îl lăudă mai mult, înțepată și condescendentă. Și apoi se urcară în cabrioletă și plecară spre casă.

– Lady Gramley pare de neam destul de bun, observă Matilda.

– Mi s-a părut întotdeauna amabilă și îndatoritoare, răspunse Samantha, deși nu am avut de-a face de multe ori cu ea, de-a lungul anilor. Matthew avea nevoie de aproape tot timpul și atenția mea.

– Sir Benedict Harper e invalid, observă Matilda.

– Dar nu stă la pat. Poate chiar să călărească, se gândi Samantha. Poate că nu își va însoți sora dacă va veni în vizită la noi.

– Ar fi o dovadă de tact din partea lui, încuviință Matilda, mai ales că e un străin pentru noi. Păcat că nu am putut evita să îi fim prezentate.

O dată în viață, Samantha era de acord cu scumpa ei cumnată. Nu se întâmpla adesea.

Matilda era cât se poate de diferită de fratele ei. Fată bătrână autodeclarată, de treizeci și doi de ani, care își mărturisise de mult intenția de a se dedica îngrijirii mamei ei în anii de boală, părea lipsită de orice blândețe și amabilitate. În ochii ei, tatăl său era următorul după Dumnezeu. Matthew fusese cu trei ani mai mare, chipeș, elegant, fermecător – și irezistibil de splendid în hainele stacojii ale regimentului său. Samantha îl întâlnise la o reuniune, când regimentul său era staționat la doar cinci kilometri de casa ei. Pe atunci, ea avea șaptesprezece ani, și era tânără, naivă și impresionabilă. Se îndrăgostise până peste cap de locotenentul McKay, fiindcă asta era pe atunci, la fel ca toate fetele de pe o rază de câțiva kilometri. Poate că ar fi fost ciudat dacă nu ar fi făcut-o. Când se căsătorise cu ea, se considerase cea mai fericită și mai norocoasă fată din lume, impresie care durase timp de patru luni, până descoperise că el era superficial și pompos – și necredincios.

Da, fusese foarte diferit de sora lui. Însă dacă ar fi fost să aleagă între ei doi, l-ar fi ales pe Matthew în fiecare zi a anului. Nu că ar *mai fi avut de ales*. Gândul acesta îi produse un fior de durere.

Rănile severe pe care le suferise în bătălie îl distruseseră pe Matthew în mai multe moduri. Fusese un pacient dificil, deși ea încercase întotdeauna să fie îngăduitoare cu durerile și neputințele și starea tot mai proastă a plămânilor lui. Fusese pretențios și egoist. Iar ea se dedicase îngrijirii lui, fără să se plângă niciodată, chiar dacă încetase să-l iubească încă înainte ca el să plece în Peninsulă.

Moartea lui îi produsese o durere reală. Fusese greu să vadă cum se deteriora un bărbat atât de chipeș și plin de viață și mândru ca un păun. Și să-l privească murind la vârsta de treizeci și cinci de ani.

Bietul Matthew.

Matilda se întinse și o bătu pe mână.

– Durerea ta te onorează, Samantha. O să-i spun tatei când îi voi scrie mâine.

Samantha își șterse o lacrimă pe sub văl, cu mâna înmănușată în negru. Se simțea vinovată. Pentru că era și ușurare amestecată cu tristețea pe care o simțea fiindcă Matthew trebuise să moară. Nu mai putea nega aspectul acesta. Era liberă în sfârșit – sau avea să fie, când se va termina cu ritualul acesta împovărător al doliului.

Era rău să gândească în felul acesta?

capitolul 4

– Mă întreb dacă doamna McKay i-a spus cumnatei ei ce s-a întâmplat acum câteva după-amiezi, spuse Ben.

– Nu o cunosc prea bine, replică Beatrice, dar trebuie să mărturisesc că mi se pare puțin cam scorpie.

Călătoreau spre Bramble Hall într-o trăsură deschisă, cu binecuvântarea medicului lui Beatrice, care declarase în sfârșit că era complet vindecată. Era o zi însorită și destul de caldă pentru vremea aceea de primăvară. Trecuseră două zile de când se întâlniseră cu doamnele McKay la biserică.

– Nu m-am purtat așa cum trebuia când am întâlnit-o pe doamna McKay prima dată, mărturisi Ben. Trebuie într-adevăr să îmi corectez greșeala, Bea. Dar dacă încep să mă scuz în gura mare la ceai, s-ar putea să o fac să se simtă incomod față de cumnata ei. Nu pot să nu fiu de acord cu părerea ta despre cea din urmă, deși nu am vorbit cu ele mai mult de un minut duminică, și mi-a fost imposibil să le văd până și fața. Ai văzut vreodată văluri

atât de negre și de groase? Mă întreb dacă vedeau ceva. Aproape că mă așteptam să se trântească în pereți.

– Poate că durerea lor e foarte mare. Se spune că bietul căpitan McKay era foarte chipeș și elegant odinioară. Războiul e crud, Ben, și ție nici nu mai trebuie să ți-o spun. Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi fost ucis pe loc. Mai bine pentru el, mai bine pentru soția lui, mai bine pentru sora lui.

La naiba, nu o să scap niciodată de războaiele astea, se gândi Ben enervat. Ce soartă blestemată îl împinsese să sară chiar peste gardul acela, chiar în momentul acela și chiar în ziua aceea, când nu mai sărise călare de mai bine de șase ani? Și ce o făcuse pe doamna McKay să se plimbe exact pe acolo, când se părea că nu mai ieșise din casă de cinci sau șase ani, de când se mutase aici cu soțul ei invalid?

Soartă? Se îndoia foarte mult. Și dacă era așa, atunci soarta era un lucru al naibii de ciudat.

Vizita pe care urma să o facă era ultimul lucru de pe pământ pe care și l-ar fi dorit. Nimănui nu îi place să fie prins asupra faptului atunci când se poartă într-un mod nedemn de un gentleman, și nimănui nu îi place să ceară iertare părții ofensate, mai ales când este vorba de o persoană atât de rece și de trufașă cum părea să fie văduva căpitanului McKay.

– Dacă o să am o șansă cât de mică, îi promise Beatrice în timp ce trăsura se oprea la ușile din față de la Bramble Hall, o s-o atrag pe Lady Matilda deoparte sau măcar atât cât să nu vă audă, Ben, ca să poți să faci pace cu doamna McKay.

De cum bătură în ușă, primiră pe loc un răspuns, sub forma unui lătrat profund, agitat. Câinele neascultător, fără îndoială.

Bramble Hall era o casă solidă de piatră, mai degrabă conac decât palat, însă avea proporții plăcute și era așezată în mijlocul unor grădini care păreau bine îngrijite, chiar dacă nu erau mari. Ben descoperi în curând că și interiorul era frumos, deși holul era îmbrăcat

cu panouri întunecate de lemn, iar salonul în care fură conduși era aproape cufundat în întuneric, fiindcă perdelele de un roșu întunecat erau trase mai mult de jumătate. Mobila era veche și masivă, iar culoarea predominantă era cafeniul-închis. Peisaje întunecate erau agățate pe pereții îmbrăcați în tapet.

De îndată ce majordomul anunță vizitatorii, doamnele se ridicară în picioare. Amândouă erau îmbrăcate cu rochii negre, bineînțeles, care le acopereau de la gât până la încheieturile mâinilor și până la glezne. Lady Matilda avea și o bonetă de dantelă neagră peste părul ei blond, legată cu un nod simplu de panglică neagră sub bărbie. În sinea lui, Ben se miră că nu își vopsise și părul în negru, și nu se simți rușinat de acest gând nemilos.

Doamna McKay nu avea nimic pe cap. Părul ei lucios și foarte întunecat era ridicat într-o cunună strânsă de cosițe în creștetul capului, iar restul era pieptănat lins, fără urmă de bucle sau zulufi care să îndulcească severitatea pieptănăturii. Ochii îi erau și ei foarte întunecați, mari și cu gene lungi, nasul drept, gura generoasă, cu buze pline, pielea întunecată. Fără îndoială că avea o urmă de sânge străin în vene, deși nu își dădea seama care era originea ei. Spaniolă? Italiană? Grecească?

Rochia îi era dintr-o stofă grea și țeapănă, prost croită și urâtă. Cu toate acestea, spre deosebire de pelerina cu care o văzuse în ocaziile precedente, rochia nu putea ascunde că avea curbe generoase și o siluetă voluptuoasă. Și avea și înălțimea potrivită.

Se așteptase să fie urâtă. *Părea* urâtă atunci când avea vălul. Însă era, dimpotrivă, uluitor și minunat de frumoasă. Și mai tânără decât estimase. Impresia lui despre ambele doamne se formă într-un moment. Din fericire, nu putu să se uite prea mult la ele, din cauza blestematului de câine, care părea exact la fel de urât ca și în urmă cu câteva zile, pe pășune. Sărea în jurul lor, într-o frenezie de indisciplină pe care ai fi putut să o aștepți de la un cățel needucat, nu de la un câine adult care trăia

în casă. Părea că nu se putea hotărî dacă să se bucure pentru că veniseră în vizită sau să se simtă ofensat pentru că îi încălcaseră domeniul. Totuşi, părea dispus să creadă că veniseră cu intenţii bune, dacă arătau cea mai mică dorinţă de a se juca cu el.

Beatrice râse şi îl bătu pe cap.

– Ce primire încântătoare! zise ea.

– Marş, câine, ordonă Lady Matilda, fără nici un rezultat. Samantha, te rog să-l scoţi.

– Stai jos, Tramp, spuse doamna McKay, dacă nu vrei să fii alungat în întuneric.

Câinele nu se aşeză, dar se opri din ţopăit şi se uită la stăpâna lui, gâfâind, cu limba scoasă, şi apoi se duse să se culce în raza de lumină care strălucea prin spaţiul îngust dintre perdele, cu urechile ridicate, ca să nu piardă vreo distracţie pe care i-ar fi oferit-o cineva.

Al naibii câine! Fără el, Ben ar fi putut să treacă peste gardul acela şi să se întoarcă la Robland călare fără să-şi dea seama măcar că speriase de moarte o lady şi aproape o omorâse. Nici măcar nu ar fi ştiu că trebuia să se scuze. Şi ar fi privit femeile acelea înveşmântate în negru din biserică, fără să îşi dorească deloc să le cunoască.

– Lady Gramley, zise doamna McKay, făcând un pas înainte şi oferindu-i mâna vizitatoarei, vă cer iertare pentru lipsa de maniere a lui Tramp. Ce amabil din partea dumneavoastră să ne vizitaţi. Îmi amintesc că nu vă simţeaţi foarte bine în ultima ocazie în care aţi fost la noi. Şi am fost impresionată că aţi venit. Sper că sunteţi din nou sănătoasă. Am fost foarte plictisite şi descurajate, numai noi două mereu, nu-i aşa, Matilda?

Se întoarse spre Ben, după ce Bea o asigură că îşi revenise complet după răceala aceea încăpăţânată. Când îi strânse mâna, expresia doamnei McKay se schimbă imperceptibil, de la afectuoasă şi primitoare la una rece şi graţioasă.

– Sir Benedict, zise ea, a fost amabil din partea dumneavoastră să vă însoţiţi sora. Vă rog să luaţi loc.

Aruncă o privire spre cârjele lui, dar nu încercă să îl împingă spre un scaun, și el fu ușurat. Unii oameni încercau.

Urmă o conversație politicoasă, apoi fu adusă tava de ceai. Doamna McKay turnă, iar cumnata ei duse tava și o farfurie de biscuiți dulci musafirilor. Câinele veni și o amușină întâi pe Beatrice și apoi pe Ben. Părea să îl prefere pe el, deși Bea îl bătu din nou pe cap, iar Ben nici nu îl atinse. Se trânti la picioarele lui Ben și își așeză capul pe una dintre cizmele lui.

Probabil că era cel mai prost animal de pe fața pământului. Nu spusese Bea că știa cine îl simpatizează?

– Samantha, zise Lady Matilda, te rog să chemi un servitor să ia câinele de aici. Chiar nu ar trebui să fie lăsat să hoinărească pe unde vrea, mai ales că ai musafiri. Știi ce cred despre asta.

Probabil că era cel mai urât câine din lume, iar Ben nu era deloc bucuros că se hotărâse să-l onoreze cu tovărășia lui. Însă dacă era vorba să aleagă între scorpia aceea de femeie – da, se hotărâse, Bea o descrisese foarte bine pe Lady Matilda McKay – pe de o parte, și câinele căruia îi curgeau balele, greoi, nedisciplinat și lipsit de discernământ pe de alta, decizia nu era nici măcar dificilă.

– Dacă doamna McKay nu e deranjată de câine – Tramp, nu-i așa? –, eu sigur nu sunt deranjat, Lady Matilda. Vă implor să îi permiteți să rămână unde este.

Doamna McKay îi aruncă o privire indescifrabilă. Să fi fost bănuieli? Resentimente? Reproșuri? Cu siguranță nu era recunoștință.

Probabil că valetul lui Ben, Quinn, avea să fie nevoit să curețe cizma de balele câinelui toată seara, și nu avea să fie deloc fericit.

– A apărut la ușa mea acum doi ani, explică doamna McKay, un vagabond hotărât și ponosit, care nu a vrut să plece nici după ce l-am hrănit. Soțul meu a spus, și bănuiesc că pe bună dreptate, că nu voia să plece tocmai *pentru că* l-am hrănit. Dar cum aș fi putut să n-o fac? Avea niște picioare lungi ca niște bețe, i se vedeau toate

coastele, blana îi era lipsită de luciu și încâlcită, și mă privea cu atâta tristețe și speranță încât... Ei bine, ar fi trebuit să am inima de piatră ca să îl alung. Un timp a locuit în prag. Nu știu cum a trecut de acolo în casă și cum a devenit stăpânul tuturor lucrurilor pe care le supraveghează, însă a făcut-o.

– Nu ar fi făcut-o dacă aș fi locuit cu tine pe atunci, Samantha, declară Lady Matilda, și aș fi venit dacă mama nu ar fi suferit de palpitații ori de câte ori ne soseau știri despre starea lui Matthew. Te-aș îndemna și acum să îl trimiți la grajduri și să îl faci să stea acolo. Locul animalelor nu e într-o casă decentă, și sunt sigură că veți fi de acord, Lady Gramley.

– Cred că o să mă credeți foarte slabă de înger, doamnă, adăugă doamna McKay în timp ce camerista lua tava. Dar vedeți, îl iubesc. Nu știu cum *poate* cineva să iubească un individ urât și neruşinat ca tine, Tramp, dar te iubesc.

Ben observă că se străduia să se uite la câine fără să îl privească și pe el. Fiecare cuvânt îi era adresat direct surorii lui, de parcă el nu ar fi existat. Era evident că era foarte supărată pe el.

– Animalele de companie devin parte din familia noastră, la fel ca celelalte persoane, încuviință Beatrice. Când mai trăia cățelușa noastră prepelicar, unul dintre fiii mei m-a acuzat că o iubeam mai mult decât pe el sau pe fratele lui. Și răspunsul meu a fost că uneori ea era mai ușor de iubit. Mă grăbesc să adaug că am spus asta în timp ce îl sufocam cu îmbrățișările.

Ben nu spusese aproape nimic. Dacă mergea tot așa, avea să se simtă mai rău la plecare decât la sosire. Pentru că, dacă nu își cerea scuze acum, nu avea să-și ceară niciodată, și avea să se simtă mereu vinovat – așa cum și era, fir-ar să fie.

Doamna McKay putea fi o frumusețe extraordinară, dar nu era pe placul lui, poate din cauză că îi prezentase o oglindă în care văzuse cea mai urâtă parte a sa. Prinse

privirea lui Beatrice și ridică din sprâncene. Bunele maniere dictau probabil că trebuiau să plece în curând.

– Lady Matilda, zise ea, mă tem că am mâncat prea mulți din biscuiții aceștia excelenți și mi-ar prinde bine puțin exercițiu înainte de a mă întoarce cu trăsura la Robland Park. Ați fi dispusă să faceți un tur al terasei cu mine?

Lady Matilda nu părea deloc dispusă. Totuși, era o doamnă, și bunele maniere învinseră.

– O să-mi aduc boneta și pelerina, zise ea și ieși din încăpere.

Beatrice porni după ea, după ce o întrebă apologetic și retoric pe doamna McKay dacă nu se supăra. Doamna părea *supărată*, dar răspunse destul de politicos că nu, dimpotrivă. Când rămase singură cu Ben, se uită la mâinile ei încleștate în poală și se așternu tăcerea, întreruptă doar de oftatul mulțumit al câinelui, care păru interesat de plimbarea pe terasă, însă se hotărî până la urmă să nu facă parte din grup, poate pentru că acesta o includea și pe Lady Matilda.

Era evident că doamna McKay nu avea de gând să întrerupă tăcerea.

Ben își drese glasul.

– Doamnă McKay, cred că vă datorez niște scuze.

– Da. Ea ridică privirea și se uită atât de direct în ochii lui, încât se simți înclinat să dea capul înapoi, chiar dacă ea se afla la o oarecare distanță. Credeți bine, sir.

Ei bine. Se așteptase ca ea să râdă prostește și să îl asigure că nu o jignise cu nimic?

– Cele întâmplate acum câteva zile au fost în întregime din vina mea, continuă el. Nu ar fi trebuit să sar peste gard fără să știu ce era de cealaltă parte. Și când am *sărit* și aproape v-am omorât, cu siguranță că nu ar fi trebuit să dau toată vina pe dumneavoastră și să mă reped la dumneavoastră așa cum am făcut-o.

– Suntem perfect de acord în privința *asta*, îl asigură ea, cu bărbia ridicată, privirea sigură și o expresie disprețuitoare. Apoi continuă. Presupun că ar fi cam absurd

dacă fiecare călăreț s-ar simți obligat să descalece și să treacă dincolo de gard înainte de a sări, doar pentru a se asigura că nu există vreo persoană care să se plimbe pe jos în partea cealaltă. Ar putea poate să strige tare *atenție* când sare, dar și asta ar părea destul de ciudat. Cele întâmplate au fost un accident. Nimeni nu a fost de vină pentru *asta*, în orice caz.

Răspunsul ei rațional făcea ca vina lui să pară și mai abjectă.

– Însă cu siguranță că cineva a fost vinovat pentru ceea ce a urmat, ripostă el. Eu am fost, de fapt. Reacția mea imediată de a arunca toată vina asupra dumitale și a câinelui dumitale când amândoi erați în mod clar nevinovați a fost nedreaptă și impardonabilă. Sper că mă veți ierta, totuși, doamnă, dacă vă voi asigura că sunt foarte rușinat de purtarea mea. Și vă implor să mă iertați pentru limbajul îngrozitor pe care sunt sigur că l-am folosit, deși sper că nici unul dintre cuvintele mele nu v-au vizat direct.

Ea se uita la fel de fix la el, și el își dădu seama că ochii aceia întunecați erau o armă letală. Trebui să reziste din nou dorinței de a-și da capul înapoi și de a pleca privirea.

– Cu excepția unui „la naiba", zise ea, pe care l-ați adăugat după ce ați numit pe cineva „femeie". De vreme ce eu eram singura persoană de sex feminin prezentă, am fost făcută să cred că vă refereați la mine.

El făcu o grimasă. Fir-ar să fie, nu își amintea de asta.

– Ceea ce m-a indignat cel mai tare, totuși, continuă ea, a fost faptul că nu ați coborât de pe cal când ați văzut că am căzut – deși am căzut din cauza câinelui meu isteric, nu a calului dumneavoastră. Din nefericire, am fost silită să îmi înghit indignarea când v-am văzut duminică și am înțeles de ce nu ați descălecat.

– Ar fi trebuit să vă explic pe loc. Ar fi trebuit să mă arăt mai preocupat de sperietura prin care ați trecut și de răul pe care vi l-aș fi putut face. Ar fi trebuit să... Oftă frustrat și își trecu degetele prin păr. Ei bine, adevărul

adevărat e că m-am purtat oribil, în toate felurile imaginabile. Înțeleg că sunteți ofensată că am avut nerușinarea de a mă prezenta aici. De fapt, nu o mai lungesc și plec.

Și se întinse după cârje.

– Am petrecut un an cu regimentul soțului meu, îi zise ea. Așa că am auzit câteva lucruri pe care doamnele nu ar trebui să le audă. Ofițerii vorbesc tare, pentru că trebuie să fie auziți pe câmpul de luptă. Din nefericire, sunt auziți și atunci când *nu* sunt pe câmpul de luptă. Nu sunt o fată prostuță, Sir Benedict, și trebuie să admit, cu oarecare ezitare, că vă admir curajul de care ați dat dovadă venind aici și vorbindu-mi personal. Nu mă așteptam la asta. Să înțeleg că Lady Gramley nu ardea de dorința de a se plimba pe terasă cu biata Matilda? Cred că nu a mâncat mai mult de un biscuit.

– Nu m-am scuzat în prezența cumnatei dumneavoastră, pentru că m-am temut să nu agravez ofensa, informând-o de existența unui lucru despre care nu știe nimic.

– Vai de mine, aveți absolută dreptate. Matilda ar avea un atac de apoplexie dacă ar descoperi că am ieșit dincolo de zidurile parcului fără o escortă – sau chiar și cu una.

– Mă iertați? întrebă el.

– Am jurat să n-o fac niciodată. Ochii ei se îndreptară spre cârje. Îți este greu să călărești?

– Da. Dar însăși faptul acesta face ca dorința de a o face să fie irezistibilă. Gardul acela a fost primul obstacol peste care am sărit de când... Ei bine, de la căderea gravă de acum șase ani. După ce am sărit am fost înclinat să cred, în lumina lucrurilor care se întâmplaseră și a celor care fuseseră *cât pe ce* să se întâmple, că avea să fie și ultima. Însă am hotărât că nu. În următoarea ocazie voi alege un obstacol mai înalt, dar mă voi asigura că strig *atenție* înainte de a mă apropia de el.

– Înseamnă că nu te-ai născut așa? îl întrebă ea. A fost un accident?

– Un accident numit război, răspunse el.

Ea ridică ochii spre el și se încruntă o clipă.

– Ei bine, măcar ți-au fost afectate numai picioarele, deși rănile au fost severe. Cu soțul meu nu s-a întâmplat așa.

El își strânse buzele, dar nu răspunse.

Dintr-odată, câinele se ridică în picioare, se îndreptă spre stăpâna lui, se așeză cu capul în poala ei și săltă privirea spre ea. Ea îl bătu încetișor pe cap și apoi îl mângâie până când închise ochii, extaziat.

– Presupun că afirmația mea a fost lipsită de sensibilitate, zise ea, părând cam enervată. Ți-au fost afectate *într-adevăr* numai picioarele?

Un glonț sub umăr, nu departe de inimă. O claviculă ruptă. Câteva coaste rupte sau fisurate. Un braț rupt. Tăieturi și vânătăi prea multe ca să le mai poți localiza. Nici o rană gravă la cap, singurul miracol asociat cu incidentul.

– Nu.

Ea îl privi de parcă ar fi așteptat ca el să-și enumere rănile.

– Cei care au fost răniți în războaie nu se întrec între ei ca să descopere care a suferit cel mai mult, începu el. Și există multe moduri de a suferi. Am un prieten care și-a condus oamenii în numeroase bătălii disperate și a ieșit din toate fără nici o zgârietură. A condus un detașament Forlorn Hope[1] în Spania, a avut succes și a ieșit nevătămat din el, deși cei mai mulți dintre oamenii lui au fost uciși. A fost lăudat de generali, iar prințul de Wales l-a răsplătit cu un titlu. Apoi și-a ieșit din minți și a fost adus în Anglia în cămașă de forță. I-au trebuit câțiva ani ca să-și revină și să poată începe o viață cât de cât normală. Am alt prieten care a rămas orb și surd după prima lui bătălie, la vârsta de șaptesprezece ani. Când l-au adus acasă, era nebun de legat. După un timp,

[1] Detașament de soldați sau alți combatanți aleși să deschidă calea într-o operațiune militară, pentru ca restul armatei să poată veni din urmă. (n.tr.)

auzul i-a revenit, dar vederea nu, și nici nu o să revină vreodată. I-au trebuit câțiva ani ca să se adune și să-și poată trăi viața, în loc să îndure ceea ce i-a mai rămas de trăit, până îl ia moartea. Nu e niciodată ușor, doamnă, să hotărăști care răni sunt mai grave.

În timp ce vorbea, ea își plecă din nou privirea. Trase câinele de urechi și apoi își sprijini o clipă fruntea de capul lui. Însă atunci când Ben termină de vorbit, se ridică brusc în picioare și se întoarse, făcând câțiva pași spre fereastră.

– Sunt atât de obosită, zise ea cu o voce în care vibra o emoție puternică. Se opri brusc, apoi începu din nou. Sunt sătulă de moarte, de război, răni, suferință și moarte. Vreau să trăiesc. Vreau să... dansez. Plecă din nou capul, iar el bănui că stătea cu ochii strâns închiși. Apoi râse încetișor. Vreau să dansez. La doar patru luni de la moartea soțului meu. Aș putea fi mai frivolă de atât? Mai insensibilă? Mai nepăsătoare față de orice reguli de purtare decentă?

El o privi oarecum surprins.

– Te-a acuzat cineva că ești așa? o întrebă.

Ea înălță capul și se întoarse, privindu-l peste umăr.

– Nu m-ar acuza toată lumea dacă ar ști? întrebă ea la rândul ei. Nu ești căsătorit, Sir Benedict?

– Nu.

– Dacă ai fi fost și ai fi murit, nu ai fi fost șocat dacă văduva ta ar fi vrut să danseze după trei luni?

– Presupun, răspunse el, frecându-și nasul cu degetul, că în momentul acesta nu ar fi contat prea mult pentru mine, doamnă, orice ar fi făcut ea. De fapt, cred că nu ar fi contat deloc.

Ea îi zâmbi pe neașteptate și se transformă brusc într-o femeie de o frumusețe strălucitoare. Iar el se gândi că era probabil mai tânără decât i se păruse când intrase în cameră – și cu zeci de ani mai tânără decât crezuse atunci când o văzuse prima dată.

– Dar chiar și înainte de moartea mea, adăugă el, aș fi vrut să știu că ea va trăi din nou după ce mă voi duce,

că va zâmbi și va râde din nou, că va dansa din nou dacă așa va dori. Presupun că, uman fiind, mi-ar plăcea să cred că mă va jeli un timp, dar nu la nesfârșit. Cum ar putea să nu își aducă aminte de mine cu afecțiune, în timp ce zâmbește, râde și dansează?

– Vei veni din nou? îl întrebă ea brusc. Cu sora dumitale?

– Cu siguranță că vei fi fericită să mă vezi plecând, zise el.

Pentru că el de-abia aștepta să scape.

– Nu vine nimeni, răspunse ea. Nimeni nu are *voie* să vină. Suntem în mare doliu.

Zâmbetul ei strălucitor dispăruse de mult. El se întrebă dacă nu și-l imaginase cumva.

– Poate, sugeră el fără să vrea, că ți-ar plăcea să o vizitezi pe sora mea la Robland Park? Ar fi o ieșire perfect respectabilă pentru dumneata. Sau marele doliu nu permite nici măcar atât?

– Nu permite. Dar poate că voi veni oricum.

Dintr-odată, el își dădu seama că ea stătea în picioare de câteva minute bune, în timp ce el stătea pe scaun – și că rămăsese mai mult decât permitea eticheta.

– Beatrice va fi fericită să afle, zise el, întinzând mâna după cârje și trecându-și brațele prin curele. Propriile ei activități au fost restrânse de o răceală persistentă pe care a contractat-o înainte de Crăciun. Îți mulțumesc pentru ceai și pentru că m-ai ascultat.

Nu îi putea mulțumi pentru iertare. Fiindcă nu i-o acordase.

Se ridică cu greu, conștient că ea îl privea fix. Își dori să nu fi trebuit să se târască atât de dizgrațios afară din cameră, în timp ce ea îl privea.

– Știi, avem ceva în comun, zise el, oprindu-se brusc înainte de a ajunge la ușă. Și eu vreau să dansez. Uneori îmi doresc asta mai mult decât orice.

Ea îl însoți în tăcere la ușa din față, unde aștepta trăsura. Beatrice stătea deja lângă trăsură, cu Lady Matilda. Își luară rămas-bun cu toții și trăsura porni în curând pe alee.

– Ei bine, zise Beatrice, respirând cu ușurare audibilă, dacă *asta* nu a fost o după-amiază mohorâtă, nu știu care a fost. Nu mă întreb dacă femeia asta a râs vreodată, Ben – pentru că sunt sigură că nu. Mă întreb însă dacă a zâmbit vreodată. Mă îndoiesc în mod serios de asta. Vorbește despre tatăl ei cu cea mai mare reverență. Mi-e milă de biata doamnă McKay.

– A întrebat dacă vom veni din nou. I-am sugerat să te viziteze ea la Robland, în schimb. Se pare totuși că doamnele care sunt în doliu nu au voie nici să primească vizitatori, nici să facă vizite. Oare educația mea socială a fost incompletă, Bea? Mi se pare o noțiune foarte ciudată. Însă a spus că s-ar putea să vină oricum. Sper că nu mă vei alunga pentru că mi-am permis să dispun cu atâta libertate de ospitalitatea ta.

– S-ar putea să vină? îl întrebă ea. Dar crezi că *va veni?*

Ben ridică din umeri, fără să răspundă. Însă își aminti pasiunea neașteptată cu care ea îi spusese că voia să *trăiască*. Plimbarea aceea infamă de pe pajiște fusese probabil modul ei de a se elibera, măcar pentru un timp. Și el i-o ruinase.

– Te-ai scuzat? întrebă Bea.

– Da.

Nu adăugă însă că iertarea nu îi fusese acordată în mod explicit.

– Atunci ți-ai făcut datoria pentru moment. Trebuie să spun că e o foarte mare ușurare. Și poate că nu vor veni.

– Ea vrea să danseze, zise Ben.

– Ce? Beatrice întoarse capul și se încruntă la el. La reuniunea de săptămâna viitoare, vrei să zici?

– Nu. Vrea să *danseze*, Bea. Și eu vreau. Vreau să dansez.

Ea își plecă ușor capul într-o parte.

– Vom merge desigur la reuniune dacă te simți în stare, zise ea, deși mă îndoiesc că vei fi în stare să dansezi chiar și pe cea mai lentă dintre melodii, Ben. Mergi foarte bine cu ajutorul cârjelor. Sunt mai mândră

de tine decât aș putea spune. Dar să dansezi? Cred că e mai înțelept să-ți scoți asta din cap, scumpule, și să te concentrezi asupra lucrurilor pe care le *poți* face.

Ah, raționala Bea! Nu încercă să îi explice.

capitolul 5

În tot restul săptămânii, Samantha nu ieși din casă. Plouă aproape fără oprire – deși nici asta nu era chiar adevărat. Dacă ar fi plouat așa cum scria la carte, aproape că s-ar fi bucurat. Însă era vorba despre burniță și ceață, nori apăsători și gri și temperaturi scăzute. O ceață de s-o tai cu cuțitul, așa îi spunea mama ei, o vreme care se strecura pe sub uși și prin ferestre, chiar dacă erau bine închise și te făcea să te simți umed, înghețat și nenorocit, în ciuda focului care trosnea în șemineu și a unui șal de lână pe care și-l pusese pe umeri.

Nu se duse nici măcar duminică la biserică, deși rareori lipsea. Matilda era și ea răcită și o durea capul și consimți să fie trimisă în pat cu o cărămidă fierbinte la picioare. Samantha s-ar fi dus singură la biserică, așa cum făcuse timp de cinci ani, dar Matilda începu să se agite când i-o sugeră, iar ea se bucură de fapt să aibă o scuză și să nu meargă.

În afară de Matilda și de servitori, nu mai văzuse pe nimeni de marți. Vizita pe care le-o făcuse Lady Gramley împreună cu Sir Benedict Harper părea să fi avut loc cu săptămâni în urmă, nu doar cu câteva zile. Dar când abordă ideea de a merge la Robland Park într-o zi din săptămâna următoare, pentru a le întoarce vizita, Matilda răspunsese înțepat, așa cum se și aștepta Samantha, de altfel. Era un act de politețe să faci o vizită ocazională unui vecin în doliu, explică ea, dar nimeni nu se aștepta la o întoarcere a vizitei. De fapt, cele mai multe persoane din înalta societate s-ar fi simțit surprinse și chiar șocate dacă s-ar fi întâmplat.

Samantha nu o credea, și gata. Se terminase cu crezutul. Și chiar dacă Matilda avea dreptate în privința așteptărilor sociale, cum ar fi putut accepta să rămână închisă în casa întunecoasă încă opt luni, doar cu câte o incursiune ocazională în grădină pentru a lua aer curat și o ieșire săptămânală la biserică? Dacă o făcea, avea să-și iasă din minți de plictiseală.

„Le voi întoarce vizita", hotărî ea în timp ce făcea naveta între etaj și parter îngrijindu-se de bolnava de sus, un rol pe care îl cunoștea de mult dar care nu o bucura deloc, deși avea grijă întotdeauna să fie veselă când intra în camera cumnatei ei și să se îngrijească de confortul acesteia, întorcându-i și bătându-i pernele, trăgând cuverturile, așezând paharul cu apă mai la îndemână, punând o cârpă rece pe fruntea ei înfierbântată sau acoperind deschizătura aproape invizibilă dintre perdele, care lăsa să treacă o rază de lumină deranjantă.

Va merge la Robland Park, chiar dacă va merge singură. De fapt, prefera să meargă fără Matilda. Cerule mare, permisese să ajungă prizonieră în propria casă după moartea lui Matthew. Și renunțase cumva la rolul ei de stăpână a casei.

Îi plăcea Lady Gramley, care era rafinată și elegantă și avea manierele plăcute ale unei adevărate lady. Fusese întotdeauna amabilă, chiar dacă în cei cinci ani în care locuise aici, Samantha aproape că nu îi cunoscuse nici pe ea, nici pe ceilalți vecini. Spera că avea să se poată împrieteni cu Lady Gramley în viitor, chiar dacă trebuie să fi fost o diferență de zece ani între ele.

Cu Sir Benedict Harper era altă treabă. Simțise o mare antipatie față de el înainte de vizită, și șovăise foarte mult să recunoască în forul ei interior că fusese frumos din partea lui să o viziteze și să manevreze lucrurile în așa fel încât să se scuze când ea era singură. Fusese destul de sensibil ca să își dea seama că era posibil ca Matilda să nu fi știut nimic despre escapada ei din ziua aceea. Iar scuzele în sine fuseseră ireproșabile, pentru că luase toată vina asupra lui. Pe de altă parte, nu fusese

frumos din partea ei să nu îi acorde iertarea pe care el o ceruse. Însă era greu să ierți pe cineva care ți-a ruinat singura oară de adevărată libertate de care te-ai bucurat în ultimii șase ani.

Și acum se simțea ea vinovată. Și în mod pervers, îi era ciudă pe el din cauza asta. Însă el era doar în vizită la Robland Park. Poate că va pleca în curând, iar ea nu va mai trebui să-l vadă niciodată. Poate că va ieși din nou să călărească atunci când o va vizita pe Lady Gramley.

Își aminti cu oarecare stânjeneală izbucnirea pasionată la care fusese de față Sir Benedict Harper. Ce o apucase? Îi spusese că voia să trăiască. Îi spusese chiar că voia să danseze. Dar știa ce o făcuse să vorbească așa. El era aproape schilodit. Suferise și alte răni. Toate fuseseră un dar al ultimelor războaie. Dacă tot trebuise să întâlnească un străin, chiar și în împrejurările în care se întâlniseră ei, trebuia neapărat să fie alt soldat rănit?

Îi venea să țipe!

Însă și el voia să danseze. Ar fi vrut să nu spună asta. Cuvintele o demoralizaseră, pentru că exprimau un vis atât de imposibil, încât îi venea să plângă. Și Sir Benedict Harper era ultimul om de pe pământ pentru care ar fi vrut să verse lacrimi.

Însă el voia să danseze.

La începutul după-amiezii următoare, Matilda coborî în sufragerie, deși era încă teribil de răcită, biata de ea. Stătea lângă foc, cu un șal strâns pe umeri, cu o batistă pe care o strângea într-o mână și și-o ducea mereu la nasul înroșit.

Samantha menționă ca din întâmplare că ploaia se oprise, și prin urmare avea să ia poate cabrioleta și să meargă la Lady Gramley, ca să îi întoarcă vizita.

– Sentimentul tău de datorie e deplasat, îi zise Matilda. Însă nu vei merge, bineînțeles, mai ales că nu sunt în stare să te însoțesc. Matthew, Dumnezeu să-l ierte, ți-ar interzice-o dacă ar putea.

Era foarte posibil să n-o fi făcut. Era adevărat că avusese mari pretenții la timpul și prezența ei pe toată durata

bolii lui, însă ura atitudinea puritană și rigidă a familiei lui. Când se hotărâse să nu o ia cu el în Peninsulă și să nu îi permită să se întoarcă acasă la tatăl ei, trimițând-o în schimb să trăiască la Leyland Abbey în anul acela, o făcuse pentru că îl enervase *ea*, reproșându-i infidelitățile. Fără îndoială că fusese cea mai rea pedeapsă la care se putuse gândi. Și avusese dreptate să creadă asta.

– Peste câteva zile va avea loc o reuniune în sat, răspunse Samantha. Dacă aș lua parte la ea ar fi *într-adevăr* scandalos, Matilda. Însă nu am nici cea mai mică intenție de a merge. Pe de altă parte, faptul că fac o vizită de politețe unei vecine care a fost aici săptămâna trecută nu are nimic neobișnuit. Și dacă merg singură în cabrioletă, am mers în fiecare duminică în timp ce Matthew trăia, înainte de a veni tu cu puțin înainte de moartea lui, și el nu a obiectat nici măcar o dată.

– Atunci ar fi trebuit s-o facă, zise Matilda cu asprime, apoi se opri să-și sufle nasul. *Tata* nu ar fi permis-o niciodată.

– Contele de Heathmoor nu e soțul meu, i-o întoarse Samantha, nici tatăl meu. Oh, Matilda, hai să nu ne certăm. Ce supărător e subiectul acesta. Am nevoie de aer și de o schimbare de decor. Și trebuie într-adevăr să mă arăt politicoasă față de Lady Gramley, care m-a vizitat de două ori de la înmormântarea lui Matthew, în ciuda faptului că prima dată nu se simțea deloc bine. Mă duc. Cred că nu voi lipsi mult. Șnurul clopoțelului e lângă tine. Dacă ai nevoie de vreun lucru, Rose sau una dintre celelalte servitoare ți-l va aduce.

Samantha se ridică în picioare, în timp ce cumnata ei o privea cu buzele strânse cu îndărătnicie. Fără îndoială că avea să-și informeze tatăl în următoarea scrisoare pe care o trimitea acasă. Ei bine, nu avea decât. Regulile pe care acesta le impunea familiei sale, chiar și de la distanța aceasta, erau demne de Evul Mediu, și asta vorbind frumos despre ele. Samantha nu avea de gând să le mai accepte fără obiecții. Putea să arate respect față

de memoria soțului ei și fără să se întemnițeze în propria casă, ascultând ca un sclav de o familie ale cărei standarde de bună-cuviință depășeau cu mult cerințele societății.

Gândurile acestea îi produseră un scurt moment de incomoditate. Bramble House, casa despre care Matthew fusese convins că avea să îi fie cedată legal în timpul vieții lui, aparținea și acum contelui. Însă îi fusese lăsată prin testament lui Matthew – numai că Matthew era acum mort. Totuși, avea să fie căminul ei cât trăia, și o asigurase pe Samantha de asta cu puțin înainte de a muri. Tatăl lui avea să aibă grijă de ea după aceea, de vreme ce ea nu avea avere ei și nici o rudă care să fie dispusă să o ia, iar el nu se eschiva niciodată de la responsabilitățile lui. Avea să îi convină perfect să o țină aici, în nordul Angliei, departe, într-o casă în care nu locuise niciodată. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost ca ea să trăiască pe spinarea lui la Leyland, ca un spin constant în ochii lui. Prin urmare, viitorul îi era asigurat.

Când Samantha opri cabrioleta în fața ușii, Sir Benedict Harper tocmai apărea călare de după colțul casei de la Robland Park. Nu putu să nu observe că arăta splendid de viril călare, și că dizabilitatea lui nu se vedea deloc. Însă își dori să fi ajuns mai devreme, sau ca el să fi întârziat.

Când ajunse lângă ea, trase de frâiele calului și își ridică pălăria.

– Bună ziua, doamnă McKay. Profiți și dumneata de această schimbare bine-venită a vremii, nu-i așa? Mă tem că și Beatrice a făcut același lucru. A ieșit împreună cu soția vicarului ca să facă o tură de vizite la bolnavi.

– Oh. Ce ghinion, și ce dezamăgire după ce se agitase atâta ca să poată veni. Ei bine, nu contează. Măcar am avut o ieșire. Dacă aș fi știut că Lady Gramley era plecată, nu aș fi avut nici un motiv de a ieși.

– Nu trebuie să pleci, îi zise el. Dacă mă lași câteva minute ca să duc calul la grajduri, o să te primesc eu. Văd că vine deja un rândaș ca să ia cabrioleta. Te rog să intri. Nu, îți cer iertare. Nu ar fi potrivit, nu-i așa?

Samantha ar fi trebuit să-și anunțe imediat intenția de a pleca. Matilda ar fi fost îngrozită dacă ar fi rămas, și în situația asta, cumnata ei ar fi putut să aibă dreptate. În plus, nu își dorea să poarte altă conversație singură cu domnul respectiv. Pe de altă parte, dorea cu disperare să își prelungească ieșirea, măcar un timp.

– De ce nu te plimbi printre florile de aici? sugeră el. Există chiar și o bancă mai încolo.

Își puse înapoi pălăria, îi atinse borul cu biciul și se îndepărtă călare, înainte de a-i putea răspunde. Ea ezită doar o clipă, apoi coborî din cabrioletă și o lăsă în grija rândașului.

Matilda ar fi spus că așa îi trebuia, să vină în vizită și să o găsească pe Lady Gramley plecată. Matilda ar fi crezut cu siguranță că trebuia să plece fără zăbovire, acum că aflase acest fapt.

Oh, *puțin îi păsa* de Matilda McKay și de tatăl ei, contele de Heathmoor. Samantha se săturase până peste cap să își măsoare fiecare mișcare în funcție de opiniile lor. Înțelegea perfect de ce plecase Matthew de acasă de îndată ce atinsese vârsta necesară și nu se mai întorsese niciodată ca să locuiască acolo. Chiar și când venise din Peninsulă, rănit îngrozitor și așteptându-se să moară în orice moment, implorase să fie dus oriunde, numai nu la Leyland. Tatăl lui îl trimisese aici, pe una dintre proprietățile mai mici, cea mai îndepărtată de Kent.

Sir Benedict Harper arăta foarte bine călare. Și foarte rău când mergea pe jos, se gândi ea după câteva minute, când el veni de la grajduri. Mergea cu ajutorul cârjelor, deși nu le folosea ca pe niște bastoane. Mergea cu adevărat, încet și chinuitor, și părea destul de dizgrațios. Ar fi fost mult mai ușor, desigur, și mult mai grațios dacă ar fi folosit un baston – numai că trebuie să ai măcar un picior sănătos ca să poți folosi bastonul, nu?

Nu putu să nu simtă o admirație șovăielnică față de bărbatul acesta care nu ar fi trebuit să meargă, dar mergea. Matthew nu făcuse nici un efort ca să își depășească dizabilitățile sau să își controleze irascibilitate. Poate că bărbatul acesta avea să danseze într-adevăr.

Porni în întâmpinarea lui.

– Hai să stăm în grădină, propuse el.

– Oh, uite, zise ea, dând capul pe spate. A ieșit soarele. Ar fi mare păcat să pierdem toată strălucirea lui, întemnițându-ne în casă. Poate că am noroc până la urmă că Lady Gramley nu e acasă. A fost atât de puțin soare în ultimul timp.

Și chiar dacă ar fi fost mai mult, tot nu s-ar fi bucurat de el. Înțelegea perfect cum se simțea un prizonier închis într-o temniță, an după an. Ascultând de un impuls, își ridică vălul greu peste borul bonetei și fu răsplătită de lumina strălucitoare a soarelui și de aerul călduț și delicios.

– Lady Matilda nu a vrut să te însoțească? întrebă el.

– E îngrozitor de răcită. Sper să nu fi adus boala aici cu mine. Când am plecat, stătea ghemuită lângă foc, în camera de zi. Oricum nu ar fi venit. Consideră că vizitele de socializare sunt nepotrivite atunci când ești în mare doliu.

Ajunseseră la grădina de flori și se așezară alături pe banca de fier forjat pe care o văzuse ea mai devreme. El își lăsă cârjele alături.

– Soțul dumitale a fost ofițer, zise el. A murit în urma rănilor pe care le-a suferit în război, nu?

– Majoritatea s-au vindecat, îi zise ea, deși unele dintre ele i-au lăsat cicatrici. Din cauza lor, stătea într-o cameră întunecoasă și nu voia să-l vadă nimeni, în afară de valetul lui și de mine. Se mândrise întotdeauna cu frumusețea lui. Însă cea mai gravă rană a fost pricinuită de un glonț care i-a rămas undeva în piept, aproape de inimă. Nu a putut fi scos, pentru că l-ar fi ucis. I-a afectat plămânii și inima și i-a îngreunat din ce în ce mai tare

respirația. Nu au existat niciodată speranțe de însănătoșire completă.

– Îmi pare rău. Înseamnă că ți-a fost greu.

– Cuvintele *la bine și la rău* nu sunt o adăugire inutilă la ceremonialul căsătoriei. Unora li se cere să îndeplinească ce au promis. Da, mi-a fost greu. Și la fel a fost pentru mii de femei, soții, mame și surori. Și nici pentru bărbații lor viața nu a fost un picnic. Unii au murit, așa cum a murit Matthew. Alții trăiesc cu dizabilități și dureri permanente. Cred că și dumitale ți-a fost greu.

– Chiar dacă mi-au fost afectate doar picioarele?

Ea întoarse brusc capul spre el. Nu fusese amabil din partea lui să îi amintească de presupunerea aceea prostească.

– A fost o dovadă de obtuzitate din partea mea. Ai recunoscut că a fost mai mult decât atât. Mult mai mult?

El îi zâmbi, iar ea văzu că trebuie să fi fost foarte chipeș cândva. Era și acum, însă chipul lui era brăzdat de griji și nu mai era fermecător, pur și tineresc cum fusese cândva. La fel se întâmplase și cu Matthew, deși nu credea că Sir Benedict fusese vreodată atât de extraordinar de frumos cum fusese soțul ei.

– Anii de convalescență au fost cei mai răi ani din viața mea, dar și cei mai buni, oricât de ciudat ar putea părea. Viața obișnuiește să fie așa, luând și dăruind în egală măsură, un echilibru de contraste. Beatrice a vrut să mă ia și să mă îngrijească aici până mă făceam sănătos, dar pe atunci avea copii mici și ar fi fost nedrept să îi îndes pe gât povara unui frate rănit. Am fost destul de norocos, pentru că ducele de Stanbrook a aflat despre mine. M-a luat în propria casă, Penderris Hall din Cornwall, împreună cu alți câțiva ofițeri răniți, a angajat cei mai buni doctori și cele mai bune infirmiere și ne-a ținut pe unii dintre noi mai bine de trei ani, până ne-am vindecat și ne-am recăpătat sănătatea. Câțiva dintre noi, șapte în total, ne întâlnim în fiecare an acolo, pentru câteva săptămâni. Acești cinci bărbați, între care se include și ducele, și o femeie, sunt cei mai apropiați prieteni

ai mei. Ei sunt familia pe care mi-am ales-o. Ne-am autodenumit Clubul Supraviețuitorilor.

– Doi dintre ei nu sunt cumva eroul detașamentului Forlorn Hope care a fost adus acasă în cămașă de forță și tânărul orb? întrebă ea.

– Hugo, Lord Trentham, și Vincent, viconte Darleigh, da.

– Și unul dintre membrii clubului e o femeie?

– Imogen, Lady Barclay. A fost în Peninsulă cu soțul ei, care era ofițer de informații. Un spion, cu alte cuvinte. A fost capturat în timp ce era în civil și torturat, parțial în prezența ei. Apoi a murit.

– Biata lady.

– Da.

– Mă întreb dacă există cineva din generația noastră sau din generațiile exact dinainte și după noi a cărui viață să nu fi fost afectată de războaie. Crezi că există?

– Toți suntem afectați de evenimentele majore ale istoriei, întotdeauna. Nu avem cum s-o evităm. Cine a spus că... Se opri și se gândi, încruntându-se. A fost John Donne[1], într-unul din eseurile lui. „Nici un om nu este o insulă de sine stătătoare." Asta era. Întotdeauna există un poet sau un filosof care a capturat în cuvinte scurte și intense cele mai mari adevăruri ale existenței umane, nu?

– *Dumneata* ești filosof, Sir Benedict? întrebă ea.

– Nu, râse el. Însă mă tem că *sunt* plictisitor. Săptămâna trecută mi-ai spus că ești sătulă de boală, de suferință și de moarte – sau cam așa ceva. Mi-ai spus că vrei *să trăiești*, mai exact să dansezi. A trecut mult timp de când ai dansat ultima dată? Povestește-mi despre această ultimă dată – sau despre ultima ocazie memorabilă. Unde a fost? Când? Ce dans ai dansat? Și cu cine?

– Vai de mine, zise ea, râzând fără să vrea. Pot să-mi amintesc ocazia aceea îndepărtată? Oh, stai să văd. Când

[1] Poet englez (1572–1631), cel mai important reprezentant al Școlii metafizice, renumit predicator al secolului al XVII-lea (n.tr.)

a fost? Au fost câteva baluri, înainte ca regimentul să fie trimis în Peninsulă. Însă nu mi-au plăcut prea mult.

În timpul acelor baluri îl văzuse pe Matthew dansând cu alte femei, atât căsătorite, cât și singure. Însă nu doar dansând – fiecare ofițer dansa și cu alte femei, în afară de propria soție, bineînțeles. Asta se așteaptă de la fiecare bal. Matthew *flirtase* pe față, și toate soțiile și celelalte îi răspunseseră și fuseseră flatate, și flirtaseră și ele cu el. *Urâse* balurile acelea, dar trebuise să zâmbească și să danseze și să se prefacă că nu găsea nimic dezagreabil în purtarea soțului ei. Urâse privirile amabile și pline de simpatie pe care i le aruncaseră unii dintre ofițerii cu care dansa.

– Ultimul dans memorabil a fost la o reuniune, pe când locuiam încă acasă, zise ea. Mai mulți dintre ofițerii încartiruiți în apropiere erau acolo, și fiecare fată din sală avea stomacul plin de fluturi. Probabil că restul bărbaților urau uniformele stacojii ale regimentului. Până acum nu m-am gândit la asta. Locotenentul Matthew McKay, pe care îl cunoșteam deja, m-a ales pentru două dansuri. Unul era Roger de Coverley[1]. Îmi amintesc și acum bucuria pură pe care am simțit-o în timp ce dansam. Vezi, eram foarte îndrăgostită. Și el m-a întrebat în aceeași seară dacă voiam să mă căsătoresc cu el, deși trebuia să vorbească cu tatăl meu înainte de a face o cerere oficială, bineînțeles.

Când întoarse capul spre el, văzu că zâmbea. Oh, vai de mine, de când nu își permisese ea să retrăiască amintirile fericite?

– Când ai dansat *dumneata* ultima dată? îl întrebă ea.

– Presupun că la unul dintre balurile de regiment care nu-ți plăceau. De fapt, știu că atunci a fost. Am valsat cu nepoata colonelului. Valsam pentru prima dată – și ultima. Valsul era foarte nou pe atunci. Nu există dans mai încântător pentru o poveste de dragoste.

[1] Dans țărănesc vioi, englezesc și scoțian (n.tr.)

– A existat o poveste de dragoste între dumneata și nepoata colonelului?

– Oh, da, răspunse el, cu un zâmbet ușor. Nu se mai uita la ea, ci la straturile de flori, și ea știu că și el era cufundat pentru moment în amintirile acelea fericite. O cunoșteam de o lună și credeam că era sufletul meu pereche.

– Ce s-a întâmplat?

– Războiul. El râse încet. Nu putem scăpa de el, nu? Povestește-mi despre căminul și familia dumitale.

– Tata era un gentleman care trăia mulțumit la țară, în tovărășia cărților lui. Era văduv și avea un fiu când a întâlnit-o pe mama, în una dintre rarele lui vizite la Londra. Ea era cu douăzeci de ani mai tânără, dar s-au căsătorit și m-au avut pe mine. Mama a murit când aveam doisprezece ani, iar tata când aveam optsprezece.

– După ce te-ai căsătorit?

– Da.

Murise după o scurtă boală, în anul în care ea locuise la Leyland Abbey. John nu îi scrisese ca să îi spună despre boală înainte de a muri, și chiar și atunci întârziase o zi sau două, până când nu mai avusese cum să ajungă la timp pentru înmormântare. Însă voise să meargă oricum. Casa urma să fie vândută și tot conținutul ei lichidat. Nu exista nimic de mare valoare, însă erau câteva lucruri pe care ar fi vrut să le păstreze ca amintire, mai ales unele dintre lucrurile mamei ei, care nu prezentau nici un interes pentru John. Însă el spusese în scrisoare că nu era nevoie să vină și ea, și contele de Heathmoor, socrul ei, care bineînțeles că citise scrisoarea înainte de a i-o da, fusese de aceeași părere. Din partea lui, cu cât mai puține contacte avea soția fiului său cu trecutul ei umil și chiar dubios, cu atât mai bine pentru întreaga familie McKay.

– Și fratele dumitale? întrebă Sir Benedict.

– John? E fratele meu vitreg, cu optsprezece ani mai mare decât mine. Plecase de acasă înainte să mă nasc eu. E preot și trăiește într-o parohie, la treizeci de kilometri

de locul în care trăia tatăl nostru. Are soție și familie. Nu suntem în relații.

John nu privise cu ochi buni faptul că tatăl său se recăsătorise. O urâse pe Samantha și o urâse pe mama acesteia, deși nu o spusese niciodată, bineînțeles. La urma urmei, era un om al bisericii, și preoții nu recunosc că urăsc pe cineva.

– E rândul dumitale, zise ea. Povestește-mi despre familia dumitale.

– Am fost patru copii, începu el. Beatrice e cea mai mare. Wallace, care a moștenit titlul de baronet la moartea tatălui nostru, era membru în parlament și menit să aibă o carieră strălucită. Urcase deja rapid pe scara politică, când a fost omorât de o căruță cu legume care s-a răsturnat pe străzile din Londra. Eu am moștenit titlul de la el, dar la câteva zile de la aflarea veștii am fost rănit în Peninsulă. Calvin, fratele meu cel mai mic, a administrat singur domeniul de la Kenelston Hall, locuința familiei, timp de mulți ani. Wallace îl numise administrator. După ce s-au întâmplat cele două nenorociri, a rămas acolo cu soția și copiii și a continuat să aibă grijă de toate. Vezi, toți se așteptau să nu supraviețuiesc prea mult rănilor. Nimeni nu se aștepta să ajung măcar acasă, în Anglia.

– Prin urmare, el se aștepta să moștenească. Locuiește și acum în casa dumitale?

– Da. Ezită puțin, apoi continuă: E un administrator excelent.

Ea se întoarse și îi privi profilul.

– Și dumneata îți petreci majoritatea timpului acolo, acum că te-ai făcut bine?

– Nu.

Nu explică de ce. Nici nu trebuia. Era evident că fratele lui îi uzurpase căminul și domeniul, și pentru că le conducea atât de bine, lui Sir Benedict îi era greu să îl dea afară. Cel puțin asta credea ea că se întâmplase.

– Crezi că există cineva pe pământ care să aibă o viață ușoară? întrebă ea după o scurtă tăcere.

El se întoarse cu fața spre ea și o privi curios.

– Toți tindem să credem că ceilalți trăiesc mai ușor decât noi, zise el. Bănuiesc că rareori e așa. Cred că viața nu e făcută ca să fie ușoară.

– Ce nedrept din partea celui care a inventat viața.

Schimbară un zâmbet ușor, și ea își dădu seama că se bucura mai mult decât se așteptase de vizita aceasta puțin nepotrivită. El era un tovarăș cu adevărat plăcut.

– O să fac un efort și o să-mi cunosc mai bine vecinii, îi zise ea. O să încerc să-mi fac prieteni adevărați printre ei și să găsesc moduri utile de a-mi folosi timpul.

Părea destul de plicticos. În realitate, avea să fie de o mie de ori mai încântător decât tot ce făcuse în viața ei adultă – cu excepția euforiei năucite din primele luni de căsătorie.

– Lady Matilda va rămâne cu dumneata?

– Doamne ferește! exclamă ea înainte de a se putea opri. Apoi își puse vârful degetelor peste gură și îl privi rușinată. Nu, cred că se va simți obligată să se întoarcă acasă și să aibă grijă de mama ei. Contesa de Heathmoor suferă de palpitații și de nervi. Mă tem că relația mea cu Matilda e cam încordată, și devine tot mai încordată pe măsură ce trece amorțeala pe care mi-a produs-o pierderea asta grea în primele luni. Matilda e atât de corectă în tot ce spune și face, iar eu sunt uneori o grea încercare pentru ea.

– Și ea pentru dumneata nu? întrebă el, zâmbind din nou. Prin urmare, nu o să mergi cu ea în casa socrului dumitale?

– Oh, nu! exclamă ea. Am trăit acolo un an, după ce regimentul lui Matthew a fost trimis în Peninsulă.

Și se opri la timp, înainte de a spune mai mult.

El ridică din sprâncene.

– Nu vreau să mă întorc, continuă ea. Și nu mă îndoiesc că socrul meu îmi împărtășește sentimentele.

– Nu îl cunosc pe contele de Heathmoor, zise Sir Benedict.

Și nu era de mirare. Când mergea la Londra, vizuina tuturor relelor, contele își împărțea timpul între Camera Lorzilor și cluburile lui. Rareori lua parte la evenimentele sezonului, iar femeilor din familie nu li se permitea s-o facă. De cum se termina sesiunea de primăvară, se retrăgea la Leyland și rămânea acolo până îl chema din nou datoria. Era membru al bisericii anglicane, dar nimeni nu ar fi ghicit-o din atitudinea și purtarea lui. Era un puritan prin excelență. Orice plăcere era păcătoasă prin însăși natura ei. Orice se împotrivea principiilor și regulilor lui sobre trebuia să fie de la diavolul, și oricine nu îl asculta era progenitura diavolului. Își conducea familia cu mână de fier, deși trebuia să admită că violența fizică nu era aproape niciodată necesară.

– Nu cred că ți-ar plăcea să îl cunoști.

– Poți să te bazezi pe discreția mea, pentru că nu voi spune nimănui ceea ce tocmai ai declarat, doamnă, zise el, cu ochii scânteind de amuzament. Însă continuă să se uite la ea, și zâmbetul îi păli, rămânând doar în ochi. Când am petrecut anii aceia la Penderris Hall cu tovarășii mei, am avut șase confidenți. Ei îmi înțelegeau gândurile și sentimentele, pentru că experimentau și ei gânduri și sentimente asemănătoare. Știau când să mă sfătuiască, când să râdă de mine sau mă lingușească și când să asculte pur și simplu. Știau când să se apropie și când să păstreze distanța. Cred că abia după ce am plecat de acolo am înțeles cât de binecuvântat fusesem – și încă sunt. Pot să le spun orice acestor prieteni, și ei pot să îmi spună orice, fără să se simtă judecați și știind sigur că totul va rămâne confidențial. Cu toții avem nevoie de oameni cărora să le putem vorbi liber. Eu o am și pe sora mea. Am fost întotdeauna apropiați, chiar dacă e cu cinci ani mai mare decât mine. Cu toate acestea, pe măsură ce îmbătrânim, diferența aceasta pare tot mai mică.

Voia să îi spună că știa și înțelegea toate lucrurile pe care ea nu le pusese în cuvinte? Că îi înțelegea singurătatea și sentimentul de izolare? Nici ea nu le înțelegea

decât în parte. Fusese întotdeauna singuratică și o negase întotdeauna, chiar și față de ea însăși. Dacă ar fi recunoscut-o, și-ar fi permis să se autocompătimească. Și singurătatea avea ceva aproape rușinos, de parcă cei care nu sunt iubiți nu ar fi demni de a fi iubiți.

– Te invidiez, zise ea. Trebuie să fie încântător să ai prieteni apropiați.

Își dădu seama prea târziu de ceea ce recunoscuse. Pentru că Matthew ar fi trebuit cu siguranță să fie un asemenea prieten.

– Mă tem că am comis deja o greșeală socială îngrozitoare, stând mai mult decât trebuie. Probabil că stăm aici de aproape o oră. Matilda o să se enerveze cumplit. Poate chiar mai mult, dacă va descoperi vreodată că Lady Gramley nu a fost acasă.

Se ridică în picioare și îl aștepta și pe el să se ridice.

– Călărești? întrebă el în timp ce se îndreptau încet spre terasă.

– Am învățat în copilărie, deși nu am avut șansa de a călări des. Tatăl meu avea doar o iapă bătrână pe care o iubeam și care trăgea cabrioleta, nu mai repede decât un om care merge la pas vioi. Matthew a insistat să călăresc mai des după ce ne-am căsătorit, și am devenit destul de competentă în șa, deși nu am fost încurajată s-o fac în timp ce stăteam la Leyland. De când am venit la Bramble Hall, nu am mai călărit.

– În grajdurile de aici sunt câțiva cai. Bea spunea chiar ieri că nu fac destulă mișcare. Ea a fost bolnavă mare parte din iarnă și de abia acum i s-a dat voie să facă mișcare regulată. Vrei să ieși cu mine călare, într-o zi? Poate poimâine?

– Oh, zise ea, eu...

Fu cât pe ce să refuze – din toate motivele obișnuite și evidente. Însă își aminti spaima și entuziasmul rarelor partide de călărie din copilăria ei, și minunea, și bucuria pe care le simțise atunci când călărise un cal *adevărat*, după căsătoria ei.

Tentația o birui.

Ce avea să zică Matil... Nu! Nu îi va *păsa* de ce avea să zică Matilda.

– O să o chem și pe Bea să vină cu noi, bineînțeles, adăugă el.

– Mi-ar face *plăcere*.

Vorbiseră amândoi în același timp.

– Atunci o să aleg un cal pentru dumneata, zise el, și o să pun un rândaș să-l ducă la Bramble Hall când vom veni.

– Mulțumesc. Ea se întoarse și îi privi fața din profil.

Buzele lui crispate îi spunea că nu îi era ușor să meargă. Probabil că era chiar dureros, însă pășea rar și ferm, și nu se plângea deloc.

Se întrebă ce alte răni mai suferise.

Mă bucur atât de mult că am făcut vizita asta, se gândi ea după câteva minute, îndepărtându-se în cabrioleta pe care un rândaș o adusese în fața terasei. Se bucura chiar și mai mult că Lady Gramley nu fusese acasă, pentru că atunci nu ar fi stat în grădină, la soare, simțind căldura lui pe fețele și pe trupurile lor.

Și se bucura că avusese curajul să primească oferta de a călări cu Sir Benedict – și Lady Gramley.

Se simțea aproape refăcută sufletește.

Poate că avea să revină la viață.

Însă ce avea să spună Matilda?

capitolul 6

– E fascinant să observi cât de diferit sunt afectați oamenii de infirmitățile lor, zise Beatrice la un ceai întârziat. Unii oameni sunt o inspirație. Rămân zâmbitori și veseli chiar dacă suferă cele mai teribile nenorociri. Alții te fac să te simți absorbit într-o gaură neagră împreună cu ei, sărmanii.

– Pari epuizată, observă Ben.

– Însă bucuroasă că m-am întors în sfârșit la îndatoririle mele din parohie și comunitate, îl asigură ea. Ți-a plăcut plimbarea călare?

– Foarte mult, de fapt, chiar dacă a durat doar cinci minute. Exact când ieșeam călare, am zărit o cabrioletă venind pe alee înspre casă. Mi s-a părut că singurul ei ocupant era îmbrăcat într-un negru auster. Așa că am întors și eu calul spre casă.

– Doamna McKay? Fără Lady Matilda?

– Lady Matilda e răcită la cap.

– Și astfel, doamna McKay a reușit să scape singură, conchise ea zâmbind. Sper că nu ți-ai pierdut toată buna-cuviință, Ben, și nu ai primit-o tu singur.

– Am stat în grădină o oră întreagă, îi răspunse el.

De fapt, era puțin cam surprinzător că se întorsese, pentru că ar fi putut scăpa ușor, fără ca ea să-l vadă. Și cu siguranță că ar fi putut să nu îi ceară să rămână. Nu fusese sugestia ei. Însă el îi sugerase să facă o vizită la Robland. Îi fusese milă de ea, întemnițată în conacul acela mohorât cu scorpia aceea bătrână.

– Biata lady, zise și Beatrice. Nu cred că se bucură de compania cumnatei ei, chiar și atunci când e sănătoasă. Doamna McKay trebuie să se simtă foarte singură. Aș vrea să fi fost și eu aici.

– Dacă se abordează vreodată subiectul, Bea, să știi că te-ai plâns recent că toți caii din grajd au nevoie de mai mult exercițiu.

– Oh! exclamă ea cam surprinsă. Mi-am *bârfit* eu așa rândașii? Îți sunt recunoscătoare că mi-ai adus aminte, Benedict, fiindcă nu îmi aminteam să fi spus așa ceva. Și de ce *ar trebui* să fie abordat subiectul?

– Pentru că eu i-am spus-o doamnei McKay înainte de a pleca, explică el.

– Oh?

Beatrice se opri cu ceașca între farfurioară și buze.

– Am invitat-o să călărească poimâine după-amiază cu mine, dar am bănuit că în grajdurile de la Bramble Hall nu există nici un cal de călărie acceptabil.

– Sunt sigură că ai dreptate. Ea puse ceașca înapoi pe farfurioară și le lăsă pe amândouă deoparte. Și ea a fost de acord?

– Da.

Ea își așeză coatele pe brațele fotoliului și îl privi ușor încruntată.

– Nu cred că scumpa ei cumnată i-o va permite. Dacă are putere asupra doamnei McKay, vreau să zic. Însă, în orice caz, crezi că e înțelept, Ben? Nu văd motivul pentru care o văduvă care și-a pierdut recent soțul nu ar trebui să ia aer călare dacă așa vrea, însă în compania unui domn singur?

– Am spus că te voi convinge să ne însoțești. Ne însoțești, Bea? Te simți în stare?

– Sigur că da, dacă alternativa e să călărești singur cu o doamnă, Ben. Nu ar fi deloc potrivit, chiar dacă ea nu ar fi în mare doliu.

– E singură, așa cum tocmai ai observat, și neliniștită.

Deși nu știa de ce ar fi trebuit să ia asupra lui ușurarea acestei neliniști.

– Nu e deloc surprinzător. A fost practic întemnițată la Bramble Hall, chiar de când a sosit aici. Presupun că l-a îngrijit din dragoste pe căpitanul McKay, biata de ea, și a fost evident că el era groaznic de bolnav, dar m-am gândit întotdeauna că a fost egoist din partea lui să nu insiste ca ea să iasă uneori, chiar dacă ar fi ieșit doar ca să ia ceaiul cu o vecină. Nu a făcut-o niciodată. E perfect normal ca acum, odată ce a trecut primul val al durerii, să tânjească să își dezmorțească aripile.

– Da.

Ea îl fixă cu o privire directă.

– Sper că nu ai de gând să flirtezi cu doamna McKay, nu-i așa, Ben? îl întrebă ea. Nu cumva ai sentimente față de ea? Speram că îți vei recăpăta cândva interesul față de femei și curtarea lor. Ai trăit prea mult timp ca un pustnic. Speram să te căsătorești înainte de a împlini treizeci de ani, deși nu ți-au mai rămas decât câteva luni în care să mă faci fericită, înainte de a atinge vârsta aceasta. Însă

nu sunt sigură că o văduvă care și-a pierdut recent soțul e o alegere înțeleaptă, mai ales că știm cine e socrul ei. Bineînțeles că e uimitor de drăguță. Probabil că are un strop de sânge străin, și așa se explică tenul ei întunecat. Cred că asta nu l-a făcut pe contele de Heathmoor să o iubească mai mult.

– Beatrice, replică Ben exasperat, am întâlnit-o doar de patru pe doamna McKay, punând la socoteală și întâlnirea dezastruoasă de pe pajiște și scurta noastră întâlnire de la biserică. Vom face o plimbare călare poimâine – în tovărășia ta. Nu cred că ni se vor citi strigările săptămâna asta, și nici săptămâna viitoare.

Ea râse.

– *Este* foarte frumoasă. Deși hainele negre pe care le poartă nu îi stau prea bine, și asta e puțin spus.

– De acord.

– Dacă ați stat afară în grădină, presupun că și-a păstrat vălul acela hidos pe față.

– De fapt, l-a ridicat peste borul bonetei.

Ea îl privi în tăcere câteva secunde și apoi ridică din umeri.

– Știu. Nu trebuie s-o spui tare. Nu mai ai nouă ani și nici măcar nouăsprezece. Ești capabil să îți trăiești singur viața, și chiar dacă nu ai fi, nu mi-ai mulțumi dacă aș încerca s-o trăiesc în locul tău. Foarte bine, nu o voi face. Dar ce o să *faci* cu viața ta, Ben? Pari să... să te fi lăsat dus de curent fără nici o țintă, în anii care au trecut de când te-ai întors din Cornwall. Mi-am jurat să nu spun nimic, dar am spus-o oricum și te-am enervat.

Era iritat de întrebare, deși nu cunoștea încă răspunsul. Și ura lucrul acesta. Se considerase întotdeauna un om ferm, hotărât. Pe când avea cincisprezece ani își planuise viața, și nu se abătuse de la plan până când un glonț și alte catastrofe asociate nu îl opriseră omorându-l aproape, cu șase ani în urmă. Acum se simțea de parcă ar fi fost pus să navigheze fără busolă pe un ocean vast și pustiu, care se întindea în toate direcțiile. Venise acolo cu intenția fermă de a face planuri și de a le pune

apoi în aplicare. Și era încă hotărât s-o facă – a doua zi. Oare când descoperise că această a doua zi nu vine de fapt niciodată?

Însă Beatrice era o persoană care îl iubise întotdeauna sincer. Preocuparea ei era reală. Avea dreptul să întrebe și să primească răspunsuri.

– În primul an, începu el, m-am concentrat doar pe supraviețuire. Apoi m-am apucat de sarcina monumentală de a mă ridica din pat și a de mă putea mișca din nou, într-un fel oarecare. Și în cele din urmă, și până de curând, m-am străduit din toate puterile să merg din nou și să îmi recapăt viața de dinainte, ca să pot trăi fericit până la adânci bătrânețe, conform planului original. Probabil că sunt foarte încăpățânat sau foarte greu de cap sau amândouă. De-abia în ultimul timp am înfruntat adevărul – că nici corpul, nici viața mea nu vor mai fi vreodată așa cum au fost cândva. Am un fost un om de acțiune, un soldat, un ofițer. Acum nu mai sunt nici una dintre ele. Necazul e, totuși, că nu știu ce sunt în schimb sau ce voi fi. Sau ce voi face. Sunt într-o situație cam lipsită de speranță, Bea, deși nu știu nici măcar care este situația asta, mai exact.

Râse încetișor.

– Te vei întoarce la Kenelston după ce vei pleca de aici? îl întrebă ea. Vei face un efort ca să te stabilești acolo în sfârșit?

– Mă gândeam că aș putea călători întâi, zise el, scoțând la iveală una dintre ideile la care se gândise oarecum. Am călătorit puțin în ultimii anii. Am petrecut un timp la Bath, la Tunbridge Wells, în Harrogate, și în alte locuri. M-am gândit că aș putea să văd ceva din Scoția, Districtul Lacurilor, Țara Galilor. M-am gândit chiar să încerc să scriu o carte de călătorii. Sunt multe cărți pentru cei care merg pe jos. Din câte știu, nu există nici una pentru oamenii care nu pot să meargă sau nu pot să meargă cu ușurință sau departe. Totuși, trebuie să existe niște oameni care ar călători dacă ar putea s-o facă fără să trebuiască să fie sănătoși și în formă.

– Ai scris vreodată ceva? întrebă ea, cu sprâncenele ridicate.

– Nu, admise el. Însă trebuie să fac ceva. Nu mă simt bine să recunosc că sunt un nimeni fără scop care nu trăiește nicăieri. Trebuie să găsesc o nouă provocare și o voi găsi, iar ochii, creierul și mâinile mele funcționează destul de bine, chiar dacă picioarele nu mă ajută. Poate îmi descopăr un talent ascuns de autor. Poate că voi călători prin toată lumea și voi scrie duzini de cărți pentru cititorii care mă adoră. Nu îmi vezi numele scris cu litere mari și aurite pe o copertă de piele?

Ea clătină din cap, deși răspunse la rânjetul lui cu un râs scurt.

– Provocarea ta ar *putea* fi să conduci singur domeniul Kenelston, zise ea, și să îl transformi în căminul tău. E al tău, la urma urmei. Dar nu te lasă inima să îl înlături pe Calvin, nu-i așa? Îmi vine să-l scutur pe băiatul acela pentru egoismul lui stupid. Deși nu mai e un băiat, bineînțeles. Ar fi trebuit să facă alte aranjamente pentru familia lui, de îndată ce a fost ucis bietul Wallace și totul ți-a revenit ție. Nu poate spune că tata l-a lăsat fără fonduri. Însă stă foarte liniștit și continuă de parcă Wallace ar trăi încă. Și bineînțeles că boala ta îndelungată i-a consolidat poziția. Însă Kenelstonul *nu* e al lui, și el nu are pentru ce să umble peste tot și să le permită obrăznicăturilor de copii să alerge în casă și afară de parcă nu ar exista o aripă întreagă destinată lor – și nu ar fi auzit de disciplină. Lasă-mă să îi spun eu vreo câteva.

Ideea de a apela la sora lui pentru a-i purta bătăliile era înfricoșătoare.

– Mulțumesc, Bea, zise el, dar îmi convine să călătoresc o vreme, până o să văd mai bine drumul care să mă ducă la un viitor stabil. Și din moment ce Kenelstonul are nevoie de un administrator cât timp sunt plecat, Calvin, Julia și copiii pot rămâne și ei unde sunt. El *este* un administrator foarte bun, să știi. Și îi place munca pe care o face.

Ea țâțâi și își turnă altă ceașcă de ceai. Se uită la el, cu ceainicul în mână, dar el clătină din cap.

De fapt, se gândi el, poate că îl folosesc pe Calvin ca pe o scuză. Poate că îi convenea și lui să lase treburile așa cum erau, așa cum îi convenea și fratelui său mai mic. Nu era deplin convins că viața sedentară a unui gentleman de țară ar fi fost pe gustul lui. Gândul acesta îl făcu să tresară. Până acum nu recunoscuse asta nici măcar față de el însuși.

– Poți să începi călătoria din Londra, când mă duc eu la Hector, îi sugeră ea. Vino cu mine. Poate că îți vom găsi o tânără lady drăguță care nu a rămas văduvă cu câteva luni în urmă și care nu are drept socru un balaur care aruncă foc pe nări.

El râse.

– Îți mulțumesc pentru ofertă – pentru ambele oferte. Însă Londra e ultimul loc în care vreau să merg. Și dacă îmi voi dori o femeie drăguță, sau orice fel de femeie, o voi găsi singur. Însă adevărul e că nu o doresc.

Surprinzător era faptul că aștepta să călărească peste două zile cu doamna McKay, chiar dacă avea să fie și Beatrice cu ei. Poate din cauză că era o văduvă încă în mare doliu și părea o companie destul de sigură. Viața lui fusese aproape complet lipsită de femei, mai bine de șase ani. În afară de sora și cumnata lui, și în afară de Imogen, care făcea și ea parte dintre Supraviețuitori, nu avusese aproape nici o legătură cu vreo doamnă în tot acest timp. Iar abstinent era de mai bine de șase ani.

În alt stadiu al vieții, totul ar fi părut incredibil. De vreo șase ori își închipuise că se îndrăgostise, înainte de a fi sigur că aleasa era nepoata colonelului. Și se bucurase de o viață sexuală activă, cu alt tip de femei.

Însă acum nu mai era cazul.

Oricum, compania femeilor îi lipsea. I-ar fi plăcut să se bucure de ea din nou, dacă nu ar fi fost vorba de curtare. Și cu doamna McKay nu se punea problema asta. Aceasta mai avea încă opt luni de doliu înainte de a se putea gândi la recăsătorire. Și chiar dacă ar fi fost

liberă s-o facă, nu s-ar fi gândit la el. De abia îngropase un soț care rămăsese handicapat după război. Cu siguranță că nu i-ar fi trecut prin cap să își ia altul la fel.

Prin urmare, era o companie feminină sigură. Și de abia aștepta să o vadă călare – asta dacă nu se întâmpla nimic care să împiedice ieșirea. Vremea rea, de exemplu. Sau intervenția cumnatei ei.

– Am omis să amintesc de vizita ta la Robland Park de ieri în scrisoarea pe care i-am trimis-o astăzi tatei, Samantha. M-am gândit la ea aseară și am fost forțată să ajung la concluzia că nu a fost o încălcare de neiertat a etichetei să întorci o vizită pe care ți-a făcut-o săptămâna trecută o contesă, deși mi-aș dori să fi așteptat până te puteam însoți.

Samantha rămase cu fruntea plecată deasupra unei flori noi pe care o începuse la broderie.

– Cred că Lady Gramley a fost mulțumită să te vadă, adăugă Matilda.

– Sper că i-ai transmis dragostea mea mamei tale, zise Samantha în același moment.

– I-am transmis-o, răspunse Matilda, pentru că mi-ai cerut s-o fac când ai venit în camera mea după micul dejun, ca să mă întrebi cum mă simțeam. Nu am menționat vizita ta, Samantha, pentru că s-ar putea ca tata să nu privească lucrurile atât de liberal ca mine, și nu am vrut să îți atrag neplăcerea lui.

Samantha trase firul de mătase și îl ascunse pe dosul broderiei, apoi îl tăie și puse unul de altă culoare. Condescendența din cuvintele Matildei o făcu să fiarbă de mânie. Știa că era mai bine să-și țină gura până se schimba subiectul. Dar de ce s-o facă? În orice caz, Matilda tot avea să afle care îi erau planurile.

– Lady Gramley nu era acasă, zise ea. Sir Benedict se întorcea de la o plimbare călare și a fost atât de amabil încât să îmi țină companie un timp în grădină, ca să nu trebuiască să mă întorc imediat acasă.

– Să sperăm că nu te-a văzut nimeni acolo, Samantha, zise Matilda. Poate că acum vei înțelege cât de neînțeleaptă ai fost, acționând impulsiv și contrar sfatului surorii soțului tău.

– Am avut o conversație foarte plăcută, îi spuse Samantha. Mâine o să ies să călăresc cu el. O să pună să îmi fie adus un cal din grajdurile de la Robland.

Un drăcușor răutăcios o făcu să nu adauge că Lady Gramley avea să iasă cu ei. Când văzu că nu primea un răspuns imediat, ridică privirea. Cumnata ei se uita la ea cu nasul roșu, fața precum cenușa și ochii reci.

– Trebuie să te sfătuiesc foarte categoric să nu faci un asemenea lucru, Samantha. De fapt, îmi voi lua libertatea de a vorbi cu și mai multă hotărâre, în locul lui Matthew și al tatei. Îți interzic să faci asta.

– Lui Matthew îi plăcea ca eu să călăresc, răspunse Samantha, coborând din nou fruntea deasupra broderiei. Dacă ar putea vorbi acum, cred că mi-ar spune să merg, devreme ce nu mai este nevoie de mine ca să îl îngrijesc. Am nevoie de aer și de exercițiu. Cu disperare chiar.

– Atunci o să mă plimb eu cu tine în grădină, zise Matilda.

– Nu, nu o s-o faci. Ai răcit foarte rău. Trebuie să stai lângă foc, departe de curent. Iar mie îmi trebuie un exercițiu mai viguros decât o plimbare pe un teren îngrădit. O plimbare nu e de ajuns. Vreau să călăresc. Și asta voi face mâine. Oh, vai de mine, am rostit cuvântul interzis?

Tramp, care stătea întins în bătaia soarelui care trecea prin fereastră, privind lumea din jur de parcă ar fi fost în comă, sărise în picioare și acum stătea în fața scaunului Samanthei, scoțând niște scheunături patetice și privind-o țintă cu ochi plini de speranță.

– Am folosit cuvântul „plimbare", nu?

El dădu din coadă. Da, îl folosise într-adevăr.

– Oh, foarte bine. Samantha se ridică în picioare. O să mergem în grădină și o să găsim un băț pe care

să-l aduci. Deși nu e deloc un joc corect, să știi, pentru că tu nu îmi arunci niciodată bățul *mie*.

– Samantha, zise Matilda pe un ton aspru înainte ca aceasta să poată scăpa din cameră și să-și aducă boneta și pelerina, trebuie să îți interzic categoric să ieși mâine să călărești. Poți să spui dacă vrei că nu am putere să îți poruncesc, dar de fapt am. Sunt reprezentanta tatălui meu aici.

Samantha se opri și se întoarse să o înfrunte.

– Iar eu *spun* că nu ai nici un drept de a-mi porunci, Matilda. Încercarea ta e insuportabilă. Îți voi asculta plângerile și sfaturile. Ai tot dreptul de a le exprima. Însă nu ai dreptul de a-mi spune ce trebuie să fac sau, mai important, ce *nu* trebuie să fac. Și nici contele de Heathmoor nu are acest drept. Nu este tatăl *meu*.

Deși era proprietarul casei în care trăia.

Rămase în grădină mai mult de o oră, spre marea încântare a lui Tramp. Simțea că ajunsese la capătul puterilor. Ultimii cinci ani fuseseră dificili, dar chiar dacă Matthew fusese un pacient pretențios și veșnic nemulțumit, ea îi găsise scuze în durerea și disconfortul pe care le suferea. În plus, el era soțul ei. Nu fusese fericită în anii aceia, dar fusese prea ocupată și de obicei prea epuizată ca să mai simtă o mare nefericire.

Cele patru luni de doliu fuseseră dificile într-un mod diferit. Ar fi putut fi mai puțin dificile dacă ar fi fost în stare să răspundă la torentul foarte înduioșător de simpatie și prietenie al vecinilor, pe care nu avusese șansa de a-i cunoaște prea bine înainte de moartea lui Matthew.

Și-ar fi putut face câțiva prieteni, sau măcar niște cunoștințe prietenoase în timpul acestor luni. Însă nu fusese lăsată să primească avansurile vecinilor și ascultase supusă instrucțiunile Matildei despre ce era corect. Dar nu mai putea. Începea să se revolte.

„Trebuie să îți interzic categoric să ieși mâine să călărești... Sunt reprezentanta tatălui meu aici."

Oh, era intolerabil!

În cele din urmă, Tramp se sătură de jucat. Veni și se întinse la picioarele ei atunci când ea mai aruncă o dată bățul, și apoi se așeză cu botul pe labe.

– Ingratule! îl admonestă ea. Ai fi putut măcar să îl mai aduci o dată, înainte de a-ți face cunoscute dorințele. Era un băț perfect. Acum va trebui să caut altul, când vei insista să te joci din nou.

El oftă, plictisit și fără urmă de căință.

– Atunci am face mai bine să ne întoarcem în casă. Am tot evitat inevitabilul. De ce a trebuit să mă mărit într-o familie atât de oribilă, Tramp? Nu, nu răspunde. Știu de ce. Din cauza combinației fatale dintre uniforma stacojie a regimentului și a unei fețe frumoase. Să știi că era *foarte* frumos și foarte elegant. Tu nu l-ai cunoscut în zilele acelea. Și nu e vina lui că familia lui este atât de oribilă.

Când intrară în casă se gândi să evite camera de zi și să își ducă hainele în camera ei, unde avea să găsească ceva cu care să se ocupe. Însă nu avea cum s-o evite pe Matilda la nesfârșit, și nu avea de gând să înceapă să se ascundă în propria casă. Lăsă lucrurile cu care venise de afară pe hol și deschise ușa camerei, pregătită oarecum să facă pace.

Camera era goală.

Respiră ușurată și traversă încăperea ca să tragă de șnurul clopoțelului.

– Adu, te rog, o tavă cu ceaiul, Rose, zise ea când o slujnică răspunse la chemare. Nu știi, Lady Matilda se simte rău din nou? A urcat în camera ei?

Rose roși și păru stânjenită.

– Cred că e acolo sus, doamnă, răspunse ea, dar nu ca să se odihnească. L-a trimis pe Randall jos în pivniță ca să îi aducă valiza cea mare și cufărul, și a chemat-o pe slujnica ei ca să îi facă bagajele.

Samantha se uită la ea.

– Așa, deci. Mulțumesc, Rose. Mai așteaptă puțin cu tava. O să te chem mai târziu.

Slujnica ieși în grabă.

În camera Matildei, activitatea era în toi. Cufărul ei, două valize și trei cutii de pălării erau deschise pe dușumea, și se părea că fiecare haină care îi aparținea era scoasă pe pat sau pe scaune – cu excepția scaunului pe care stătea Matilda, cu spatele țeapăn, cu buzele strânse într-o linie subțire și dreaptă.

– Ce-i asta, Matilda? întrebă Samantha.

Era o întrebare destul de prostească, bineînțeles. Era destul de evident ce era *asta*.

– Voi pleca spre Leyland mâine-dimineață, o anunță Matilda fără să se uite la ea. Voi lua cu mine trăsura de călătorie și câțiva servitori.

Samantha păși în încăpere.

– Îmi pare rău că s-a ajuns la asta. Ești sigură că te simți destul de bine ca să călătorești?

– Nu voi rămâne aici, declară Matilda. Știu ce se i cuvine familiei mele și memoriei fratelui meu, Samantha, și nu le voi murdări pe nici una rămânând cu cineva care nu știe.

– Și toate astea pentru că am ales să întorc vizitele vecinilor mei?

– Nu aș putea să spun că o plimbare călare, cu un gentleman singur care a venit în vizită la una dintre vecinele tale, se numește o *întoarcere a vizitelor*, Samantha. Chiar dacă nu ai fi fost în mare doliu, tot aș fi numit-o purtare vulgară și scandaloasă.

– Vulgară și scandaloasă, oftă Samantha. Am neglijat să menționez că Lady Gramley va călări cu noi?

– Faptul acesta nu face nici o diferență, enunță Matilda. Sper că vei fi convinsă de conștiința ta să rămâi acasă mâine, Samantha. Dar fie că o faci, fie că nu, intenția a existat, la fel ca și hotărârea de a stărui cu îndârjire, chiar și după ce ți-am vorbit destul de sever în numele tatălui meu. Nu voi rămâne după o asemenea insultă – nu o insultă față de mine, trebuie să înțelegi, ci față de contele de Heathmoor, tatăl soțului tău.

– Foarte bine, îi răspunse Samantha. Văd că nu mai are rost să mai spun ceva. Voi aranja să fie adusă trăsura

și voi porunci ca vizitiul și alți câțiva servitori să fie pregătiți mâine-dimineață.

– S-a făcut deja. Te rog să nu te obosești pentru mine.

Și treaba era, se gândi Samantha după puțin timp, când se întoarse în camera de zi, patrulând de parcă nu ar fi găsit un scaun comod pe care să stea – treaba era că fusese lăsată să se simtă vinovată, de parcă s-ar fi purtat deja suficient de jignitor ca să fie ocolită de toți oamenii decenți.

Vulgar și scandalos – Cerule mare!

Oh, era din nou foarte supărată. Chiar furioasă, de fapt. Fu cât pe ce să arunce toate ornamentele urâte de pe consola șemineului în vatră, și să le facă bucățele. Dar se îndoia că s-ar fi simțit mai bine după aceea.

Cu siguranță – oh, *cu siguranță* că alte văduve care își pierduseră de curând soțul nu erau obligate să stea un an întreg într-o casă întunecată, descurajând vizitatorii și neîntorcând vizitele pe care le primeau. Cu siguranță că nu se lipseau de orice exercițiu și activitate socială, chiar dacă *evitau* distracțiile mai frivole, cum ar fi reuniunile și picnicurile.

Cu siguranță că modul în care trăise cu Matilda nu era *normal*.

Poate că se înșela. Poate că neliniștea ei dovedea într-adevăr un caracter capricios, o lipsă de respect față de bărbatul care îi fusese soț timp de șapte ani și față de familia lui îndurerată. Dar *erau* într-adevăr îndureraţi? Dincolo de hainele lor de doliu, adică. Nici unul dintre ei nu venise măcar o dată la Bramble Hall în cei cinci ani în care Matthew fusese acolo, cu excepția Matildei care venise la sfârșit. Nici unul dintre ei nu venise la înmormântare. Bineînțeles că era drum lung din Kent în comitatul Durham și ar fi cauzat o întârziere incomodă. Cu toate acestea, trimisese personal vorbă contelui și contesei printr-un mesager special, și ar fi putut să îi trimită vorbă înapoi la fel de repede ca să amâne slujba. Dar nu o făcuseră.

Matthew fusese oaia neagră.

Oh, nu, hotărî ea, trăgând cu fermitate de șnurul clopoțelului din nou, *nu* se va simți vinovată. Și nu va încerca să o convingă pe Matilda să se răzgândească. Drum bun și cale bătută! Nici nu va trimite vorbă la Robland Park ca să anuleze ieșirea de a doua zi.

Nu se va simți vinovată.

Dar bineînțeles că se simțea.

– Adu, te rog, tava cu ceai, Rose, zise ea când slujnica răspunse chemării.

Dar nu îi mai era foame. Nici sete.

capitolul 7

– O să plouă, observă Beatrice la micul dejun din ziua următoare. Ridicase o clipă privirea de la scrisoarea pe care o citea.

Ben aruncă o privire spre geam și fu de acord că ploaia era o posibilitate clară. Până acum fusese o primăvară jalnică, cel puțin în partea aceasta a țării. Se părea că nu va călări cu doamna McKay până la urmă. Poate că era mai bine. Era sigur că scorpia nu avea să fie de acord, de vreme ce considera că nici măcar o vizită serioasă la o vecină nu se cuvenea. Deși părerea lui era că sosise timpul ca doamna McKay să dea cu tifla restricțiilor sufocante care îi fuseseră impuse.

Poate că ploaia avea să se oprească.

– Cum pot băieții să cheltuiască niște sume atât de astronomice când se presupune că școala îi transformă în învățații viitorului? se întrebă Beatrice, privind din nou scrisoarea. Și de ce le cer bani în plus mamelor și nu taților, care le-ar cere socoteală de ceea ce au cheltuit deja?

– Exact din motivul acesta, o lămuri el. Cred că prețul dulciurilor e mai mare acum decât în zilele mele de școlar.

– Hmm. Însă e la fel de dureros să ți se scoată dinții cariați.

La sfârșitul dimineții începu să plouă, la început o burniță ușoară, care putea să se transforme în ceva mai serios sau nu. Oricum, până să-și termine prânzul, Ben fu forțat să admită că ploaia alesese prima opțiune. Ploua prea tare ca să ieși călare.

Fu dezamăgit. Urcă la etaj, ca să își facă exercițiile zilnice. Nu le neglija, chiar dacă acceptase realitatea că nu avea să-și mai poată folosi picioarele decât într-o măsură foarte redusă. Totuși, nu voia să riște să piardă puținul pe care îl realizase. Măcar putea să se țină pe picioarele lui. În plus, existau și alte părți ale corpului care trebuiau menținute în condiții bune de funcționare.

Activitatea viguroasă nu îl scăpă de neastâmpăr. Își dădu seama că se afla într-o perioadă critică a vieții.

Își găsi sora la biroul din salon, scriindu-le fiilor ei și soțului.

– Mă simt prost că nu am trimis vorbă la Bramble Hall, îi spuse el.

– Dar doamna McKay nu ne așteaptă pe vremea asta, răspunse ea fără să-și ridice privirea.

– Nu, încuviință el. Dar mă gândeam să merg oricum acolo și să mă scuz în persoană. Vrei să vii cu mine?

Ea își trecu capătul tocului peste bărbie și privi spre fereastră.

– Cred că știi cât de tare mă tentezi, Ben. Compunerea scrisorilor nu a fost niciodată una dintre activitățile mele favorite. Cred că asta dovedește că nu sunt o lady așa cum se cuvine. Însă trebuie să le termin, acum că le-am început, altfel o să le amân la infinit. Nu ai nevoie de compania mea, nu? Doamnele McKay se vor însoți una pe cealaltă.

– Mă faci să par un lup mare și rău.

– Cred că măcar una dintre doamne te vede așa. Oh, vai de mine, de obicei nu antipatizez atât de mult o persoană aproape străină. Transmite-le, te rog, respectele mele, Ben.

– O voi face. Se aplecă și o sărută pe obraz. Transmite-le dragostea mea nepoților și spune-le să nu facă mai multe obrăznicii decât am făcut eu la vremea lor.

Ea pufni fără nici o eleganță.

– O să le spun să fie cuminți, *din partea unchiului lor Benedict*. Și cumpătați.

El râse și ieși încet din cameră.

Samantha rămăsese trează o mare parte din noapte. Se sculă devreme, ca să ia micul dejun cu Matilda și să încerce să se despartă de ea în mod cât de cât civilizat. Însă cumnata ei nu coborî să mănânce și nu primi să-i fie dusă o tavă în cameră. Și când coborî, era îmbrăcată de drum, iar trăsura o aștepta la ușa din față, încărcată deja cu bagajele ei.

– O să plouă, zise Samantha. Aș vrea să te mai gândești, Matilda, și să îți amâni plecarea, măcar pentru câteva zile.

Matilda părea palidă și suferindă.

– Nu aș mai rămâne nici măcar o oră aici, chiar dacă ar ninge, declară ea, întinzându-și mănușile deja întinse pe dosul palmelor. Tata va fi nemulțumit de tine, Samantha, și mama va fi dezamăgită. Dar mă doare să spun că nici unul dintre ei nu va fi surprins. Tata l-a avertizat pe Matthew despre consecințele insistenței lui de a coborî atât de jos, încât să se căsătorească cu o țigancă.

Din fericire, poate, ieși pe ușă și coborî treptele înainte ca Samantha să poată formula un răspuns. Un lacheu o ajută să urce în trăsură. Odată așezată, nu mai întoarse capul. Fu un noroc, pentru că pe Samantha o cuprinsese furia, sau ar fi cuprins-o dacă ar fi avut măcar un spectator. Însă cum nu avea, rămase în pragul ușii și privi trăsura pornind în lunga ei călătorie, cutremurându-se literal de furie înăbușită.

– Sunt doar *o pătrime* țigancă, mormăi ea adresându-se spațiului gol care o înconjura. Mai bine decât să fiu în totalitate McKay.

Bunicul ei, un galez despre care nu știa nimic în afară de naționalitate, se căsătorise cu o țigancă, iar aceasta o născuse pe mama Samanthei și apoi se întorsese la propriul ei popor, și nimeni nu mai auzise nimic despre ea. Iar acest incident neînsemnat, trist și obscur al istoriei avusese efecte asupra nepoatei care rezultase din uniunea aceea fatidică. La fel ca și faptul că fiica lor, mama Samanthei, fugise din Țara Galilor și de la mătușa care o creștea la vârsta de șaptesprezece ani și ajunsese la Londra, unde își câștiga cu greu traiul ca actriță atunci când tatăl Samanthei o descoperise și se căsătorise cu ea.

– Sunt o pătrime țigancă și o pătrime galeză, iar jumătate din sângele meu aparține unor boiernași obscuri englezi de la țară. Sunt odrasla unei actrițe galeze care, ca toți membrii profesiei și naționalității ei, era doar cu o treaptă mai sus decât diavolul însuși. Sau cel puțin așa a descris-o socrul meu odată.

Norii grei atârnau deasupra capului. Ar fi fost o minune dacă nu ar fi plouat până la prânz. Culmea ironiei, probabil că nu avea să călărească până la urmă în după-amiaza aceea. Era teribil de deprimant să știe că avea să fie forțată să își petreacă restul zilei în mod respectabil, singură în casă.

Însă primul lucru pe care îl făcu atunci când se întoarse în casă fu să pășească în camera de zi și să tragă cât se putea de mult perdelele grele. Se hotărî să le schimbe. Va alege o culoare și o țesătură mai lejeră. Privi în jur și se încruntă. *Totul* trebuia schimbat. În cinci ani, nu văzuse niciodată cu adevărat cât de întunecată era casa asta.

Chiar în momentul acesta, Matilda ducea povestea răutății ei la Leyland. Răutate! Timp de cinci ani își devotase fiecare moment al zilei îngrijirii fiului contelui de Heathmoor. Îndurase cinci ani de nopți chinuite fără să se plângă o dată. Dăruise fiecare părticică din energia și răbdarea ei. Când murise Matthew, i se părusе că nu mai rămăsese nimic din ea însăși. Presupunea

că de asta se simțea atât de pustiită. Și totuși, în ochii contelui și ai prețioasei sale fiice, ea era rea și fără nici o valoare din cauza nașterii ei – și pentru că după patru luni de doliu real era pregătită să primească mângâierea și prietenia vecinilor ei și să se bucure de puțină mișcare liniștită afară.

Era furioasă. De fapt, era atât de furioasă încât privi din nou ornamentele hidoase de pe consolă și le-ar fi aruncat cu siguranță dacă ar fi știut că s-ar fi simțit cât de cât mai bine făcând-o. Nu erau demni de furia ei – familia McKay, adică. Dar nu conta cât își repeta asta, se simțea rănită oricum.

Slavă Cerului că era atât de departe de ei și că ei erau cu siguranță la fel de fericiți ca și ea de acest lucru.

Și bineînțeles că plouă.

La început fu o simplă burniță, lăsând-o cu cruzime să spere că nu avea să se întețească și că avea să se oprească de tot până după-amiază. În schimb, plouă tot mai tare și dădu toate semnele că avea de gând să plouă tot restul zilei.

Matilda ar fi numit-o o pedeapsă dreaptă.

După ce purtă prânzul prin farfurie fără să-l mănânce, Samantha se întoarse în camera de zi și încercă să brodeze. Însă mătasea se înnoda și degetele trăgeau de noduri fără răbdarea obișnuită și strică broderia atât de rău, încât fu silită să taie firul și să descoase ceea ce cususe, așa că lăsă lucrul deoparte. Încercă să citească dar după ce parcurse hotărâtă două pagini întregi își dădu seama că nu își amintea nici un singur cuvânt. Își permise chiar să plângă puțin, în timp ce Tramp își așeză botul pe genunchii ei și o privea jalnic. Însă era evident că cel care spusese că un plâns bun te face să te simți mai bine nu încercase rețeta pe pielea lui. Pe ea o lăsă cu nasul înfundat și ochii umflați și batista udă și o stare generală mai mizerabilă ca niciodată.

Autocompătimirea e o năpastă grea, se gândi ea, nervoasă pe ea însăși, sărutând creștetul câinelui. Nu se va mai lăsa nici o clipă pradă ei. Își șterse ochii, își suflă

nasul și se uită urât la broderie, apoi o luă și începu să coasă din nou, cu mișcări ferme și hotărâte.

După cincisprezece minute, gândurile îi fură întrerupte de sunetul inelului de metal care lovea ușa din față. Ridică privirea surprinsă, cu acul suspendat deasupra broderiei. Matilda? Nu, bineînțeles că nu. Lady Gramley și Sir Benedict Harper? Cu greu. Nu puteau călări pe vremea asta, și nu era nevoie să vină și să se scuze. Ea nu ar fi avut cum să nu vadă că ploua. Vicarul? Nu mai fusese acolo de când Matilda îl ținuse să vorbească pe trepte într-o după-amiază, până când vântul tăios îl convinsese să plece.

– Sir Benedict Harper, doamnă, anunță valetul deschizând ușa. Părea puțin nehotărât, dar domnul în cauză trecu pe lângă el înainte ca ea să se decidă dacă era potrivit sau nu să îl primească sau – mai exact – dacă îi păsa dacă era sau nu potrivit.

– Sir Benedict, zise ea, lăsând deoparte lucrul și ridicându-se în picioare. Cu siguranță că nu ați venit călare?

Bucuria pe care i-o produse venirea lui era patetică.

– Am venit cu trăsura, zise el, liniștindu-l cu o privire pe Tramp, care începuse să dea din coadă. Bună ziua, doamnă McKay. Cumnata dumneavoastră e încă bolnavă, nu? Nu ar fi trebuit să...

– A plecat, îl întrerupse ea. M-a părăsit de dimineață. Nu a vrut să mai rămână aici și să fie contaminată de răutatea mea.

Oh, vai, nu ar fi trebuit să o spună așa. Ar fi trebuit să inventeze o boală în familie care necesitase prezența Matildei. Nu ar fi fost greu. Contesa era mereu suferindă. Acum era prea târziu, totuși.

El rămase nemișcat, privind-o, în timp ce valetul închise ușa în spatele lui. Ea îl văzu aruncând o privire spre fereastră. Era vizibilă pentru prima dată, după luni întregi.

– A plecat? întrebă el. De tot, vrei să zici? Asta nu are nimic de-a face cu faptul că urma să călărești cu mine, nu? Să știi că Beatrice *era* de acord să vină cu noi.

Era prea târziu pentru ocolirea adevărului.

– Nimic în afară de o izolare completă în spatele vălului negru de doliu pentru următoarele opt luni nu ar fi mulțumit părerea pe care o are Matilda despre buna-cuviință, Sir Benedict, îi zise ea. Nu sunt sigură care este cartea de reguli după care trăiește ea și socrul meu, dar nu am auzit niciodată de nimeni care să trăiască așa, și asta este o binecuvântare pentru care sunt cu adevărat recunoscătoare. Contele de Heathmoor face legea pentru el însuși și a făcut-o întotdeauna. Poate că lui îi aparține cartea de reguli. De fapt, cred că așa trebuie să fie.

Își dădu seama că vocea îi era stridentă, aproape isterică. Se temea că el avea să plece, și acesta ar fi fost desigur cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face – pentru amândoi. Nu avea să îi placă să asculte jelania ei plină de autocompătimire. Și ea avea nevoie de timp, ca să-și revină, înainte de a putea conversa cu cineva.

– Am venit să îți explic de ce puteam ieși călare, zise el, deși cred că motivul e destul de evident. Am venit să văd dacă Lady Matilda și-a recăpătat sănătatea și să îi prezint urările de însănătoșire grabnică ale surorii mele. Acum o să plec, doamnă, din moment ce nu ai nici o însoțitoare și nu ne putem retrage în grădină așa cum am făcut la Robland acum două zile.

Și așa era corect, bineînțeles. Însă ea nu ar fi suportat să rămână singură din nou. Nu încă. Ce prostie era să îi permiți cuiva ca Matilda să te tulbure într-o asemenea măsură.

– Te rog să rămâi, zise ea. Te rog să stai jos. Sunt sătulă de buna-cuviință și încă mai sătulă de propria mea companie. Și de ce nu ar trebui să primesc un oaspete care a fost atât de amabil încât să mă viziteze, în ciuda ploii?

– Poate pentru că oaspetele acela e un gentleman singur și dumneata ești o lady singură, fără nici o însoțitoare, sugeră el.

Ea oftă. Părea să se simtă incomod, sprijinit acolo în cârje. Probabil că își dorea cu disperare să plece. Însă singurătatea și descurajarea o făcură egoistă și lipsită de bun-simț pe deasupra.

– Atunci ai venit doar ca să mă informezi că plouă și să întrebi de sănătatea Matildei?

El ezită. Și apoi o luă cu totul prin surprindere.

– La naiba cu Lady Matilda și sănătatea ei! Și casa dumitale are geamuri. Astăzi nu sunt aproape complet acoperite de perdele. Am venit să te văd pe dumneata.

Și dacă i se păruse că *el* arăta stânjenit cu câteva clipe în urmă, nu era nimic față de modul în care se simțea ea acum. Chiar și aerul din cameră părea încărcat cu ceva periculos.

Dar... „la naiba cu Lady Matilda și sănătatea ei". Nu putu să nu zâmbească.

– Oh, te rog să stai jos, zise ea. De ce să *trebuiască* să pleci doar pentru că Matilda nu e aici?

El se îndreptă încet spre scaunul pe care i-l arătase și se așeză. Se așeză și ea și se uitară fix unul la celălalt.

Și acum ce? Măcar alaltăieri, în grădină la Lady Gramley, existaseră flori la care să se uite, și cerul, și casa. Și fuseseră și sunete, chiar dacă în momentul acela nu le conștientizase – păsări, insecte, vântul, rândașii la grajduri. Aici până și Tramp stătea tăcut. Se întinsese în fața lui Sir Benedict și își așezase botul pe cizma acestuia.

– L-ai iubit? întrebă el brusc.

Ea ridică din sprâncene. Se aștteptase ca el să vorbească despre vreme? Vorbea despre Matthew? Era o întrebare teribil de impertinentă. Și cerea o punere la punct magistrală.

– Eram îndrăgostită până peste cap de el când m-am căsătorit, răspunse ea. Bineînțeles că nu te poți aștepta ca o asemenea euforie să dureze. Adevărul e că nu există fericirea până la adânci bătrâneți, Sir Benedict.

– Cât timp ați fost căsătoriți înainte ca el să fie rănit?

– Doi ani. Primul an l-am petrecut cu el, și al doilea la Leyland Abbey în Kent, cu socrii și cumnata mea, după ce regimentul lui a fost trimis în Peninsulă.

– Și ai încetat să îl mai iubești din cauză că a fost rănit?

– Nu. Ea îl privi câteva momente, gândindu-se. Ar fi trebuit să îl pună la punct, spunându-i că întrebarea lui era impertinentă și deranjantă. După ce ne-am căsătorit, nu mi-a trebuit mult timp să descopăr ceea ce ar fi trebuit să văd înainte. El nu putea trăi fără admirația bărbaților și fără adorația femeilor. Era chipeș, elegant și fermecător. Toată lumea îl adora. Însă...

Ah, nu ar fi trebuit să vorbească așa despre propriul soț.

– Însă el nu se adora decât pe el însuși? sugeră el.

Cum putuse să ghicească asta? Însă avea toată dreptatea. Matthew vedea în ceilalți doar un public atent, admirativ. Se îndoia că în viața lui existase vreo persoană pe care să o cunoască cu adevărat sau să își dorească să o cunoască, inclusiv ea. Chiar și în ultimii cinci ani de viață o văzuse așa cum dorise să o vadă, o soție ascultătoare și atentă, creată pentru confortul lui. Nu o *cunoscuse* niciodată. Nici măcar parțial.

– Rănile nu l-au schimbat? întrebă el.

– Oh, ba da. Sau poate că i-au schimbat doar împrejurările vieții, nu și caracterul în esență. Își întoarse privirea spre foc. Nasul îi fusese tăiat cu sabia și rupt. După ce s-a vindecat, fața nu îi era foarte desfigurată, însă în afară de mine și de valetul lui, nimeni nu avea voie să-l vadă. Nu a vrut să aibă oglindă în cameră. Pierderea frumuseții îl zdrobise, de parcă și-ar fi pierdut identitatea. Dacă ar fi fost sănătos și nu ar fi existat decât desfigurarea aceea relativ minoră, poate că și-ar fi recăpătat o parte din vechea lui încredere și fanfaronadă. Însă sănătatea lui *nu* era bună.

– Beatrice mi-a spus că îi erai devotată.

– Cum aș fi putut să nu fiu? Ea îi întoarse privirea. Era soțul meu, și țineam la el. Nu ar fi trebuit să spun nimic negativ despre el. El nu e aici ca să mă contrazică sau să întoarcă acuzațiile, cu o listă a tuturor defectelor *mele.*

– Uneori, așa cum ți-am spus acum două zile, trebuie să le vorbești din inimă oamenilor care înțeleg și în care poți să ai încredere.

– Și pot să am încredere în dumneata? întrebă ea. Chiar dacă îmi ești aproape străin?

– Poți să ai încredere în discreția mea.

Ea îl crezu. Își aminti ce îi spusese despre prietenii lui de la Penderris Hall.

– Nu merita să își sfârșească viața într-o suferință atât de cruntă și prelungită. Nu i-am dorit niciodată asta.

– Iar dumneata nu meriți să te simți vinovată pentru că încă trăiești. Ți-am povestit despre Hugo, Lordul Trentham, care și-a ieșit din minți după ce a condus cu succes un detașament Forlorn Hope în Spania. Cel mai mare chin – care l-a torturat ani întregi și încă îl mai torturează, într-un anume fel – a fost faptul că el a supraviețuit fără nici o zgârietură, în timp ce toți oamenii lui au murit sau au fost groaznic de răniți. Totuși, a condus atacul acesta frontal al voluntarilor cu un curaj extraordinar. Trebuie să te ierți pentru că ai rămas în viață, doamnă McKay, și pentru că îți dorești să trăiești în continuare.

– Și pentru că vreau să dansez? îl întrebă ea, zâmbind pe jumătate.

– Și chiar pentru că vrei să călărești.

– Gata cu mine și cu neînsemnatele mele necazuri, zise ea, clătinând ușor din cap. Ce îmi spui despre dumneata? De ce stai într-un colț atât de izolat al Angliei, cu sora dumitale? Mi se pare o viață foarte retrasă pentru un gentleman de vârsta dumitale.

– Vârsta mea? întrebă el ridicând din sprâncene.

– Chipul dumitale a cunoscut suferința, zise ea, simțind că îi luau foc obrajii. Ai putea avea orice vârstă între douăzeci și cinci și treizeci și cinci. Sau chiar...

– Am douăzeci și nouă. Beatrice trebuia să mai rămână câteva săptămâni acasă ca să își revină după indispoziția de iarna trecută, iar Gramley trebuia să meargă la Londra și să își ocupe locul în Camera Lorzilor. Băieții sunt la școală. Eu nu aveam nimic mai bun de făcut cu timpul meu, așa că am venit aici ca să îi țin companie.

– Lady Gramley e norocoasă să aibă un frate atât de atent.

– Dumneata nu ești la fel de norocoasă cu fratele dumitale? întrebă el. Fratele dumitale vitreg?

– John e preot și trebuie să aibă grijă de o parohie mare, de soție și de trei copii. Și nu a fost de acord ca tatăl nostru să se căsătorească cu mama mea.

– De ce? Doar pentru că nu era mama *lui*?

– Sunt sigură că măcar în parte din motivul acesta. Mama lui fusese foarte respectată și iubită de toți vecinii.

El o privi cu atenție.

– Și mama dumitale nu?

Ar fi trebuit să spună doar da sau nu și să o lase așa.

– Mama mea era actriță atunci când tatăl meu a întâlnit-o la Londra. Era și fiica unui galez și a unei țigănci. Nu era o combinație menită să îi câștige iubirea fiului ei vitreg. Sau a vecinilor de rang mai înalt ai tatălui meu, mai ales că era cu mult mai tânără decât el, și atât de frumoasă și plină de viață.

– Ah, exclamă el și o privi câteva clipe în tăcere, în timp ce ea îl aștepta să continue. Poate că acesta era momentul în care el avea să-și redobândească bunele maniere și să plece în grabă – sau cât de în grabă ar fi putut fără să își arate prea clar neplăcerea. Asta este explicația coloritului dumitale atât de întunecat și intens. Mă întrebam de unde venea sângele străin. Vine de la bunica dumitale țigancă.

– Dar nu e într-adevăr sânge străin, nu? întrebă e
Țiganii sunt în Anglia de generații întregi. Însă nu s-a
amestecat cu englezii și și-au păstrat înfățișarea specifică

El o privi din nou în tăcere, însă cu un ușor zâmbe
Ea nu îi putu descifra înțelesul.

– Trăiește încă? întrebă în cele din urmă. Bunica d
mitale, vreau să zic? Și bunicul dumitale?

– Bunica l-a părăsit și s-a întors la poporul ei câr
mama era un bebeluș. Nu știu nimic despre bunicu
cu excepția naționalității. Mama a părăsit Țara Galil
la șaptesprezece ani și nu s-a mai întors acolo. Nu vo
bea aproape niciodată despre trecutul ei. Poate că ar
făcut-o, dacă ar fi trăit mai mult.

Tăcerea se așternu din nou între ei.

– Poate că simți nevoia să pleci acum, Sir Benedict?

– Pentru că îți compromit virtutea? întrebă el. Sa
pentru că ești pe jumătate țigancă și mi-o poți compr
mite pe a mea?

– Doar un sfert, zise ea țâfnoasă. Sunt doar pe sfe
țigancă.

– Ah, bine, atunci sunt liniștit. O jumătate ar fi fo
greu de dominat.

Ea îl privi cu asprime. Fața lui era serioasă, însă och
îi râdeau.

– Ți-a făcut necazuri în viață? întrebă el. Faptul că
sânge țigănesc, vreau să zic. Și că e atât de imposibil să
ascunzi. Poate că e doar un sfert din moștenirea dumit
le, dar îți influențează aspectul aproape în totalitate.

Ea ridică bărbia și nu spuse nimic.

– Aspectul dumitale foarte *frumos*, adăugă el. În
pare rău. Te-am deranjat cu un subiect la care pari foa
te sensibilă. Da, doamnă McKay. Simt nevoia de a-m
lua rămas-bun. Dar numai de dragul bunei-cuviințe. D
dragul *dumitale*.

Ea se simțea foarte deranjată de el și iritată pentru c
o convinsese cumva să dezvăluie niște aspecte atât de i
time ale vieții ei. Cum *reușise* să facă asta? Să fi fost do

din cauză că nu era obișnuită să interacționeze social? Însă nu se simțea încă pregătită să rămână singură.

– De ce ai vrut să mă vezi? îl întrebă ea. Ai recunoscut asta acum câteva minute – că ai venit să mă vezi pe *mine*.

– Nu mă așteptam să te găsesc singură, protestă el.

– Dar m-ai găsit. Și ai rămas.

– Am rămas, încuviință el. Ridică mâna și își frecă o parte a nasului. Adevărul e că săptămâna trecută nu voiam să te văd. Mă purtasem oribil cu dumneata și nu îmi plăcea deloc că trebuia să vin și să îmi cer scuze. Nici acum două zile nu voiam să te văd, dar de vreme ce eu îți sugerasem să o vizitezi pe Beatrice, ar fi părut josnic să plec pe furiș și să nu găsești pe nimeni acasă.

– Înseamnă că m-ai văzut venind? îl întrebă ea. Te întorceai de la plimbarea călare?

– De abia plecam, de fapt. Și da, te-am văzut. Și m-am bucurat de discuția noastră din grădină. Tânjeam după o companie feminină, și asta numai din vina mea, iar dumneata păreai o tovarășă sigură.

– Sigură?

– Ești văduvă și perioada dumitale de doliu e de abia la jumătate, răspunse el cu o grimasă. Îmi cer scuze. Le-am încurcat pe toate. Nu sunt interesat de flirturi. Nu sunt în căutarea unei soții. Eu...

– Și dacă ai fi fost, interveni ea, ai fi căutat-o în locul greșit. Eu *nu* îmi caut un soț.

– Nu, încuviință el. Bineînțeles că nu. Cu câteva zile în urmă m-am bucurat de compania dumitale, doamnă McKay. Nu mi se întâmplă des să mă relaxez cu o persoană de sex opus care nu îmi este rudă.

– Iar eu sunt sigură pentru că de abia am rămas văduvă. Însă ce s-ar fi întâmplat dacă *nu* aș fi fost încă în doliu?

El o privi țintă câteva momente.

– Atunci nu ai fi fost deloc sigură, răspunse în cele din urmă.

– De ce nu?

– Aș fi fost tentat să... îți câștig interesul.

– Afecțiunea, vrei să zici?

– Afecțiunea nu e întotdeauna necesară.

Ea își sprijini spatele de perne.

– Vrei să zici că ai fi fost tentat să mă seduci?

– Categoric nu, răspunse el încruntându-se. Seducția e unilaterală. Sugerează un anumit grad de forțare, sau măcar de înșelare.

Samantha își simțea inima bătând de să-i spargă pieptul. O auzea pulsându-i în urechi.

– Sir Benedict, zise ea, cum a ajuns conversația noastră să se îndrepte pe făgașul acesta?

El îi zâmbi brusc, și ea simți un fior ciudat în pântece, jos, pentru că era un zâmbet cu mult farmec. Era aproape adolescentin – numai că el nu avea de fapt nimic adolescentin.

Oh, treaba asta nu era deloc sigură! Cum îndrăznea? Nu ar fi trebuit să îi permită să rămână.

– Cred că totul are mult de-a face cu faptul că Lady Matilda lipsește, zise el. Mă îndoiesc că am fi vorbit despre altceva în afară de vreme și starea sănătății noastre, dacă ar fi fost aici.

– Nu, într-adevăr, încuviință ea cu fervoare. Însă nu trebuie să ne facem griji, nu-i așa? De abia am rămas văduvă și sunt o companie sigură.

– Câți ani ai?

– Ce întrebare nepoliticoasă! îl dojeni ea. O femeie nu-și spune niciodată vârsta, sir. În orice caz, sunt mai tânără decât dumneata. Cred că prima mea impresie despre dumneata a fost corectă, până la urmă. Limbajul acela și proasta dispoziție! Nu ești un gentleman.

Însă strică efectul acestor vorbe râzând. El îi întoarse zâmbetul.

– O să sun după ceai, zise ea, ridicându-se în picioare. Vrei altceva în afară de ceai?

– Vin de Xeres, dacă este.

Ea trase de șnurul clopoțelului. Tramp ridică botul o clipă, simți că acțiunea ei nu îi oferea nimic și se culcă

din nou pe cizma dreaptă a lui Sir Benedict. Ce câine prost! Nu își dădea seama că omul nu îl plăcea?

Ea îi comandă ceaiul lui Rose, dar nu se așeză imediat. Se simțea incomod și se îndreptă spre fereastră, privind afară. Ploaia nu încetase.

Recunoscuse deschis că ar fi fost tentat să îi câștige interesul dacă ea nu ar fi rămas de curând văduvă. Ar fi trebuit să străbată distanța dintre ei și să îl pălmuiască. Sau să îi ceară să plece.

Dar acesta era cel mai drăguț lucru pe care i-l spusese cineva de mult, mult timp.

Oh, vai, se temea că avea să păstreze ca pe o comoară amintirea cuvintelor lui nerușinate, zile la rând. Ce patetică era!

capitolul 8

De cum intră în încăpere, Ben își dădu seama că doamna McKay plânsese. Era adevărat că nu mai rămăsese nici urmă de lacrimi, dar o trădaseră ochii, puțin înroșiți și umflați. Încercase să îi distragă atenția prin conversație și ajunsese să flirteze aproape cu ea.

Nu asta fusese intenția lui când se hotărâse să vină. Ei bine, bineînțeles că nu. Se așteptase la o vizită foarte plictisitoare, foarte protocolară, la două doamne, nu la una singură. Ar fi trebuit să plece imediat ce aflase că nu avea o însoțitoare.

Însă ea plânsese. Și se părea că nu voia să fie singură. Așa că rămăsese – o decizie foarte neînțeleaptă. Faptul de a fi singur cu ea acolo era foarte diferit de modul în care se simțise cu două zile în urmă, când fusese singur cu ea în grădina surorii lui.

Fir-ar să fie.

Nu dorise o femeie de șase ani – nu dorise femei *în general, și nici o femeie în particular.* Fusese chiar puțin stânjenit de asta. Oare rănile lui includeau anularea instinctului sexual? Însă nu fusese foarte

stânjenit, pentru că știa că nu putea cere în căsătorie nici o femeie – nu în starea în care se afla, în orice caz, și nu avea să se vindece niciodată pe deplin. Adevărul era că nu putea suporta nici să ceară unei femei să întrețină relații cu el în afara căsătoriei, fiindcă nici o sumă de bani nu ar fi compensat complet repulsia fizică pe care ar fi simțit-o în mod sigur orice femeie, dacă ar fi fost silită să întrețină relații intime cu el.

O privi în tăcere în timp ce stătea la fereastră. Părul ei foarte întunecat, aproape negru, era strâns într-un coc simplu pe ceafă. Câteva șuvițe atârnau libere. Erau neondulate și îi cădeau lungi și drepte pe umeri. Însă fața ei era frumoasă chiar și așa. Nu avea nevoie de nici un ornament. Rochia ei hidoasă de crep negru nu putea ascunde curbele senzuale ale siluetei ei, nici perfecțiunea elegantă a posturii ei.

Avea sânge țigănesc, și asta nu o lăsa indiferentă. Aproape că se așteptase ca el să plece imediat ce aflase.

E o femeie care are nevoie disperată de un prieten, se gândi el. Și prietenia e un lucru pe care îl oferea bucuros – măcar pentru scurt timp, până pleca.

Slujnica se întoarse cu o tavă și o lăsă pe o masă, înainte de a se retrage. Doamna McKay întoarse capul când o auzi intrând, deși nu se mișcă imediat de la fereastră.

– Lumea de afară e îngrozitoare. Te face să te simți recunoscător până la urmă că ești în casă, cu un foc aprins în șemineu.

– Nu e îngrozitoare. El își trase cârjele și se ridică în picioare, în timp ce ea îl privea. Câinele se ridică și se uită la el, dând din coadă și așteptând ceva. Ben se îndreptă spre doamna McKay. Știi, deasupra norilor este mereu cer albastru și soare.

– Frumoasă consolare, într-adevăr, zise ea, întorcându-se cu fața spre fereastră și ridicând privirea, când e imposibil să ajungi acolo și să vezi.

– Ce zici de un balon cu aer cald? sugeră el.

– Ihh! se cutremură ea. Te-ar ploua bine până ajungi la nori, și apoi ai fi învăluit de ceața și umezeala lor.

– Iar când am trece de partea cealaltă, ne-am bucura de toată splendoarea soarelui.

– Noi? Înseamnă că am merge împreună?

– Oh, cred că da. Bineînțeles că eu am fost ofițer în armată, dar nu cred că aș putea țipa *ți-am spus eu* destul de tare ca să mă auzi de sus, dacă rămân aici pe pământ.

– Ar fi teribil de frig, în ciuda soarelui. Nu ai văzut niciodată zăpadă pe munți, când la poalele lor e cald?

– Ești hotărâtă să fii pesimistă. Ne-am lua haine de blană cu noi și ne-am ghemui împreună în ele.

– Împreună?

Ea întoarse din nou capul. Fața îi era foarte aproape de fața lui.

– Una dintre sursele căldurii, explică el, e căldura corporală. Cred că ar fi într-adevăr foarte frig acolo sus.

– Însă nouă ne-ar fi cald și am sta comod împreună în blănurile noastre.

– Da. Ne-am bucura de dublul căldurii noastre corporale individuale.

Îi simțea respirația pe față. Și căldura trupului. Și flirta din nou, mai ostentativ de data asta. Deși nu asta avusese de gând. Avusese de gând să o înveselească, să îi smulgă un zâmbet sau chiar un hohot de râs.

– Unde am merge? întrebă ea.

– Departe, departe. Ochii lui se îndreptară spre buzele ei, iar ea le umezi cu limba.

– Ah. Vocea ei era o șoaptă întretăiată. Cel mai bun loc în care să mergi.

– Da.

– Împreună.

– Da.

Ochii ei trecură peste fața lui. Erau mari și întunecați, cu gene lungi, insondabili.

– Au trecut mai mult de șase ani de când nu am fost sărutată așa cum trebuie.

– Așa cum trebuie. El înghiți în sec. Și pentru mine la fel – a trecut tot atâta timp. Poate că ne-am sărutat

pentru ultima dată în aceeași zi, la aceeași oră, cu mai mult de șase ani în urmă, numai că am sărutat alți oameni, nu unul pe altul.

– Nepoata colonelului?

– Soțul tău?

Zâmbiră amândoi.

– E mult prea mult timp, remarcă ea.

– Da.

– Poate că ar trebui să facem ceva în privința asta.

El încercă să se gândească la toate motivele pentru care *nu* ar fi trebuit s-o facă – sau cel puțin timp la toate motivele pentru care *el* nu ar fi trebuit s-o facă.

– Îmi pare rău.

Obrajii ei se împurpurară și ea întoarse capul brusc, uitându-se din nou pe fereastră.

El plecă puțin fruntea și o sărută. Și se asigură imediat de un lucru. Apetitul lui sexual *nu* dispăruse, nici nu fusese deteriorat. Buzele ei erau catifelate, calde și umede. Erau ușor întredeschise și tremurau puțin. Ea se întoarse complet spre el, și puse mâinile pe umerii lui.

El îi deschise gura cu gura lui și își strecură limba înăuntru. Ea i-o supse și o apăsă de cerul gurii cu limba ei. El simți o plăcere atât de extraordinară, încât aproape că uită de blestematele de cârje.

Și apoi chipul ei se îndepărtă puțin și mâinile ei îi cuprinseră fața, iar ea își cufundă degetele în părul lui. Ochii ei luminoși îl priveau fix, buzele ei erau pline și trandafirii și încă umede, invitându-l.

– Îmi pare rău, zise el. Sunt handicapat. Nu te pot ține în brațe.

– Poate că e un lucru bun în momentul acesta. Ea zâmbi brusc și arătă tânără și foarte drăguță. Sau poate că amândoi suntem atât de înfometați, încât *orice* sărut ni s-ar părea la fel de bun.

– Ce gând umilitor!

Ea lăsă mâinile în jos, zâmbind încă. Dar realitatea dădea buzna peste ei.

– Adevărul este că nu ar fi trebuit să rămân după ce am descoperit că Lady Matilda plecase. După ce o să plec, o să retrăiești după-amiaza aceasta și o să fii îngrozită.

– Te lauzi că îmi cunoști gândurile, nu? îl întrebă ea. Gândurile mele *viitoare?* Ziua asta era îngrozitoare înainte să vii, Sir Benedict. Nu regret deloc că Matilda a plecat, însă mi-e ciudă că m-a lăsat simțindu-mă vinovată, deși nu am nici o vină. Și apoi a început să plouă și am știut că nu mai puteam ieși să călărim. Și ploaia era tristă și eu mă simțeam neliniștită și singură și am început să-mi plâng de milă. Oamenii care își plâng de milă nu sunt o companie bună, nici măcar pentru ei înșiși. Și apoi, când atinsesem ultima treaptă, ai venit tu. Și m-ai făcut cumva să îți vorbesc ca unui confident de încredere. Și apoi ai flirtat cu mine. Pentru câteva clipe, m-ai luat cu tine într-un balon cu aer cald și am văzut soarele deasupra norilor, înveliți amândoi în blănuri călduroase și pornind spre un loc care se afla foarte departe. Și apoi m-ai sărutat. Acum nu mai sunt pe ultima treaptă. Așa că *nu ai de unde să știi* cum o să mă simt după ce o să pleci. Însă te asigur că nu voi fi îngrozită.

Dumnezeule mare! Era foarte posibil să descopere mai târziu că se înșelase singură. Se simțea foarte rău. *Nu* așa se purta un gentleman.

– Vinul tău de Xeres nu o să se răcească, zise ea, trecând pe lângă el, dar ceaiul meu se va răci cu siguranță. Să îți pun câțiva biscuiți pe o farfurioară?

– Numai unul, răspunse el, urmând-o mai încet. Mulțumesc.

Ea îi aduse un biscuit și vinul de Xeres, iar câinele se așeză din nou la picioarele lui.

– Câți ani aveai când te-ai căsătorit? o întrebă el.

Ea îi zâmbi, așezându-se și luându-și ceașca și farfurioara.

– Ești bun la aritmetică, nu-i așa, Sir Benedict? Permite-mi să te scap de calculele mentale. Aveam șaptesprezece ani. Am stat cu Matthew un an, înainte ca regimentul lui să fie trimis în Peninsulă. Următorul an l-am petrecut

la Leyland Abbey. După ce Matthew a fost adus acasă, am venit aici, unde am locuit cinci ani până când el a murit, acum câteva luni. Asta înseamnă că am douăzeci și patru de ani.

– Ți-ai dat seama de șiretlicul meu, nu? râse el. Prin urmare, ai trăit nesărutată și singură de la vârsta de optsprezece ani.

– Și eu sunt bună la aritmetică, zise ea, în timp ce obrajii i se împurpurau și mai tare. Tu ai trăit nesărutat și singur de la vârsta de douăzeci și trei de ani.

El sorbi din vinul de Xeres.

– Nu e o conversație foarte potrivită pentru un salon respectabil, nu?

– Încăperea asta nu a fost numită niciodată salon, îi răspunse ea. Dar ai dreptate. Matilda ar face apoplexie dacă ne-ar auzi. Și bănuiesc că la fel și Lady Gramley.

– Doamne, da. El lăsă farfurioara pe masa de lângă el, fără să se atingă de biscuit. Lăsă și paharul de vin, deși nu luase decât două înghițituri, și se ridică din nou în picioare. Cred că mi-am lăsat bunul-simț, ca să nu mai vorbim de bunele maniere, afară în ploaie, înainte de a intra în Bramble Hall, doamnă McKay. Faptul că stau singur cu tine aici este nepotrivit și va stârni cu siguranță vorbe, poate chiar un scandal, dacă află cineva. Nu trebuie să se mai întâmple. Nu vreau să ajungi obiectul unor bârfe de prost gust din partea vecinilor.

Zâmbetul ei era ușor crispat. De batjocură? De tristețe?

– Ai perfectă dreptate. Însă cu toate astea nu voi regreta această după-amiază, și sper că nici tu. M-ai încurajat când eram teribil de descurajată și m-ai făcut să mă simt ca o femeie, după ani întregi în care nu m-am simțit așa. Sunt sigură că o voi retrăi de mai multe ori decât ar trebui. Însă ai dreptate, totuși. Nu trebuie să se repete. Vrei să îi transmiți surorii tale salutările mele?

– I le voi transmite, promise el în timp ce ea trăgea de șnurul clopoțelului și îi spunea slujnicei să poruncească să fie adusă trăsura lui Sir Benedict în fața ușii. Îmi pare

rău de partida de călărie. Poate că putem încerca din nou într-o zi mai bună. Cu Beatrice, bineînțeles.

El îi întinse mâna și ea o luă.

– Te rog să vii la Bea oricând te simți singură. Va fi încântată. Poate că ai putea s-o însoțești din când în când în vizitele pe care le face bolnavilor. Nimeni nu poate spune că e o activitate nepotrivită pentru o văduvă în doliu.

– Mulțumesc. Ești amabil.

Însă vocea ei avea și acum ceva tăios, o nuanță pe care el nu o putea interpreta.

El se întoarse și porni spre ușă. Se simțea stângaci, chiar grotesc, știind că ochii ei erau ațintiți asupra lui.

După câteva minute se așeză în trăsură și ridică mâna spre ea, în timp ce ea stătea în prag, cu câinele alături, dând din coadă.

Se terminase cu ideea de a-i oferi prietenia lui, măcar pentru un timp. Anulase singur posibilitatea asta, fiind al naibii de egoist și flirtând cu ea, chiar sărutând-o. Acum nu mai putea s-o viziteze singur, pentru că *știa* că ea nu avea o însoțitoare. Era păcat. Ea avea nevoie de companie. La fel și el. Însă un bărbat singur și o femeie singură nu pot să își țină companie fără să se iște un scandal. Și se părea că pe bună dreptate.

Poate că îi putea găsi alți prieteni, care să nu fie nici singuri, nici bărbați.

După două zile, Lady Gramley o vizită pe Samantha într-o după-amiază, aducând-o cu ea pe doamna Andrews, soția vicarului, și o conversație veselă și sugestii practice despre cum se putea implica doamna McKay în viața satului, fără a-și compromite în vreun fel statutul ei de proaspătă văduvă. Înainte de a pleca, numele Samanthei fusese adăugat pe lista oficială a celor care îi vizitau pe bolnavi și intrase în două comitete, unul pentru organizarea bazarului de vară din biserică și altul pentru împodobirea altarului. Fusese rugată să facă

vizite prietenești la Robland Park și la vicariat oricând dorea, și asigurată că avea să fie invitată în curând și în alte locuri.

– Am vorbit cu soțul meu despre situația dumitale, doamnă McKay, îi spuse doamna Andrews, și m-a asigurat că nici biserica, nici societatea nu ar privi cu ochi răi o văduvă care se implică în opere de binefacere și se bucură de compania liniștită a semenilor ei, chiar și în primele luni de doliu. Și poți să mă crezi pe cuvânt, pentru că vicarul ține grozav de mult la purtarea corectă.

Samantha bănuia că Sir Benedict Harper fusese în spatele acestei vizite, și era recunoscătoare. Dacă își găsea o ocupație și le era de folos și altora, neliniștea ei avea să scadă și dorința ei de a trăi din nou, în loc de a se mulțumi să o ducă de pe zi pe alta, avea să-și găsească împlinirea. Și poate că până la urmă nu avea să fie atât de greu să își facă noi prieteni.

Dar Sir Benedict nu mai veni. Nici nu se arătă la Robland Park atunci când Samantha se duse acolo la ceai, poate pentru că fusese invitată, și el știuse dinainte. Când îl văzu la biserică, el înclină politicos fruntea, dar nu îi vorbi, nici nu o privi direct.

Retrăise conversația lor și sărutul lui – în special sărutul lui – tot restul zilei, după plecarea lui. Rămăsese trează jumătate de noapte visând la el – ce ironie! Și se uitase pe fereastră în dimineața următoare și din grădină după-amiază, când ploaia se opri în sfârșit destul de mult timp ca să îl scoată pe Tramp la plimbare.

Dar cu mult înainte de a înțelege că el nu avea să mai vină, vinovăția o copleși. Îl încurajase să rămână, deși el ar fi plecat după ce descoperise că Matilda nu mai era cu ea. Îl încurajase să flirteze cu ea, deși nu o făcuse intenționat. Și îl invitase destul de explicit să o sărute.

Se purtase șocant de rău. Nu era de mirare că el nu mai voia s-o vadă. Și cu siguranță că nici ea nu și-ar fi dorit să-l mai vadă, dacă nu ar fi fost atât de singură și neliniștită.

Hotărî că era mai bine dacă nu îl mai vedea niciodată. Și apoi află că avea să plece în curând. Lady Gramley plănuia să plece și să se alăture soțului ei la Londra. Iar fratele ei, raportă ea unui grup de doamne care se adunaseră la vicariat la două săptămâni de la vizita din după-amiaza aceea ploioasă de la Bramble Hall, avea de gând să călătorească prin Insulele Britanice, începând cu Scoția.

Samantha își spuse cu fermitate că noutățile acestea nu o deprimau absolut deloc. Nu însemnau nimic pentru ea. Lăsase în urmă amintirea acelei după-amiezi. În curând el avea să plece, iar ea se putea consacra unei vieți noi la Bramble Hall, fără a fi mereu tulburată de așteptarea de a-l vedea oriunde mergea. Intenționa să trăiască restul anului de doliu într-un mod activ și ocupat.

Poate că avea să fie chiar fericită.

capitolul 9

După mai puțin de o săptămână, trăsura care o dusese pe Matilda la Leyland Abbey se întoarse la Bramble Hall, condusă de un vizitiu diferit și însoțită de alți călăreți. Samantha îl recunoscu pe vizitiul care o însoțise cu cinci ani în urmă, dar ceilalți bărbați erau străini. Erau cu toții niște indivizi înalți și zdraveni, așa cum erau de obicei servitorii angajați să însoțească călătorii. Și toți păreau să aibă o dispoziție deosebit de posacă. Samantha se gândi că așa se întâmpla cu toți cei care lucrau pentru contele de Heathmoor. Unul dintre ei îi întinse o scrisoare care purta pecetea contelui.

Ea o luă și simți un fior de gheață. Nu voia să mai aibă nici o legătură cu familia lui Matthew, și presimțea că aceasta nu avea să fie o misivă prietenoasă. Și de ce se întorseseră alți servitori în locul celor care plecaseră cu Matilda? Luă scrisoarea în camera de zi și închise ușa. Îl alungă pe Tramp de pe scaunul ei preferat, pe care îi era strict interzis să se urce – așa cum odinioară

îi fusese strict interzis să intre în casă – și se așeză în locul lui.

Nu voia să rupă pecetea scrisorii. În ultimul timp fusese destul de fericită. Avea cunoștințe prietenoase. Avea locuri în care să meargă, lucruri pe care să le facă fără să-și piardă respectabilitatea și obligația de a păstra doliul în lunile care îi mai rămâneseră din an. Nu voia să fie cufundată din nou în întristare și vinovăție. Pentru o clipă se gândi să arunce biletul pe foc și să uite de el. Matthew ar fi făcut exact asta. Dar necazul era că ea *nu* avea să uite. Așa că era mai bine să îl citească și apoi să și-l scoată cumva din minte.

Rupse pecetea cu o presimțire teribil de rea.

Citi scrisoarea până la capăt și apoi lăsă capul în jos și închise ochii foarte strâns. După câteva momente, îl auzi pe Tramp gâfâind în apropiere și îi simți respirația nu tocmai proaspătă. Un nas rece și umed îi împinse mâna și el scânci. Ea își lăsă mâna pe capul lui.

– Tramp.

El o linse pe față și scânci din nou, evident nenorocit.

– Oh, Tramp.

Disperarea și uluirea pricinuită de vestea aceea neașteptată o copleșiră. Contele de Heathmoor era nemulțumit de purtările scandaloase ale nurorii lui, despre care îl informase Lady Matilda. Asta nu era deloc surprinzător. Și nici elocvența plictisitoare și nesfârșită cu care o mustra nu era surprinzătoare. Însă pedeapsa fu ca un pumn în stomac, deși el nu o numea pedeapsă. Dacă nora lui nu știa cum să se poarte și avea nevoie de conducerea fermă a unui bărbat, așa cum era evident, atunci trebuia să insiste ca ea să se mute fără întârziere la Leyland Abbey. Acolo el va putea impune disciplina necesară și va pune capăt unei purtări nesupuse, care avea să aducă în mod sigur condamnarea și chiar ruinarea bunului nume al familiei sale.

Dacă nu ar fi fost decât atât, Samantha ar fi putut să ardă până la urmă scrisoarea și să își potolească așa cum putea furia care fierbea în ea. Însă *era* mai mult.

Pentru că bineînțeles că Bramble Hall nu era al ei – oh, ce proastă și *smintită* fusese când se bazase pe așteptările lui Matthew. Domeniul nu îi fusese dăruit niciodată lui Matthew, și chiar dacă i-ar fi fost lăsat prin testament, tot nu ar fi însemnat nimic, pentru că murise înaintea tatălui său. Casa, mobilele și servitorii aparțineau contelui de Heathmoor, iar acum, pentru că cel de-al doilea fiu al său murise, iar văduva lui nu putea fi lăsată acolo deoarece nu avea grijă de bunul lui nume, contele îl trimitea pe cel de-al treilea fiu să locuiască acolo. Rudolph și soția lui Patience urmau să sosească peste două săptămâni, ca să se instaleze. În acest timp, casa trebuia pregătită pentru ei. Vizitiul-șef al contelui și rândașul lui șef, împreună cu alți servitori de încredere, primiseră instrucțiuni pentru a o duce pe Samantha la Leyland, cu o singură zi de odihnă între sosirea lor la Bramble Hall și plecare. Ea trebuia să se pregătească și să îi însoțească.

Asta îi făcea să pară niște temniceri. *Arătau* ca niște temniceri.

– Tramp, spuse ea, de ce nu m-am așteptat la asta? Sunt proastă de-a binelea? Nici prin *vis* nu mi-a trecut. Am crezut că va fi fericit să mă lase aici, departe de privirea și de mintea lui.

Timp de câteva momente rămase acolo cu ochii strâns închiși, în timp ce Tramp scâncea și o lingea din nou pe față. Apoi ridică fruntea și privi în ochii lui triști, aflați doar la câțiva centimetri de ochii ei.

– Mai bine mă omor decât să trăiesc din nou la Leyland Abbey, îi zise ea.

Dar nu era decât o exagerare.

Se ridică brusc și începu să pășească prin cameră, cu scrisoarea strânsă încă în mână. Ce să facă? Dacă se ducea la Leyland, se îngropa de vie. Nu avea să mai fie niciodată liberă. Dar care era alternativa? Nu fusese niciodată nevoită să se gândească la una. Matthew o asigurase că va avea un cămin aici pentru tot restul vieții, și ea îl crezuse. Oh, ar fi trebuit să *știe*.

După un timp se opri și se prinse de pervazul ferestrei cu mâna liberă, pentru că simțea că se prăbușea. Inspiră adânc și apoi nu mai putu să dea drumul aerului până când ieși singur, țâșnind încet și intermitent, și apoi păru să fi uitat cum să tragă aer în piept. I se făcu negru înaintea ochilor. Și apoi gâfâi din nou. Voia să se *trezească*. Chiar în minutul acela. Probabil că era un coșmar. Dar știa sigur că nu era.

Trebuia să iasă din casă, pentru că i se părea că o forță invizibilă furase tot aerul. Tavanul o apăsa în creștetul capului. Și casa nu mai era deloc a ei. Rudolph și Patience aveau să sosească peste două săptămâni. Se întoarse și dădu fuga sus după bonetă și pelerină și pantofii de afară, cu Tramp tropăind după ea.

Nici în grădină nu era destul aer. Străbătu fără să ezite cărarea laterală și ieși pe poartă, luând-o pe drumul din față până văzu un car legănându-se sub o încărcătură foarte mare de fân și îndreptându-se spre ea. Atunci o tăie direct peste câmp și apoi peste o pășune – chiar cea pe care îl întâlnise pe Sir Benedict Harper, cu mult timp în urmă.

Robland Park era destul de departe, dar știu dintr-odată că într-acolo se îndrepta, că acolo voise să ajungă de la început. Nimeni nu o putea ajuta, dar avea nevoie de compania unui prieten, și Lady Gramley era cea mai apropiată prietenă pe care o avusese de ani întregi.

Așa că merse în continuare, cu Tramp țopăind după călcâiele ei și repezindu-se uneori în urmărirea unei creaturi sălbatice, care se știa cu mult mai iute de picior și nu se temea deloc să își arate capul. Bietul câine prost nu învățase niciodată lecția asta.

Ce avea să se întâmple cu el? Cu siguranță că nu avea să i se permită să o însoțească la Leyland Abbey.

Oh, dacă îl smulgeau de lângă ea, avea să fie distrusă. Cu siguranță.

Samantha nu era singura persoană din zonă care primise o scrisoare importantă în dimineața aceea. Atât

Ben, cât şi Beatrice primiseră câte una. Când coborâră la micul dejun, scrisorile îi aşteptau lângă farfurii.

Beatrice primise o scrisoare de la sora soţului ei, cu cincisprezece ani mai tânără decât el. Caroline, Lady Vere, aştepta naşterea iminentă a primului ei copil şi sosirea soacrei ei, care trebuia să o ajute în perioada aceea chinuitoare. Însă doamna respectivă căzuse de curând la pat din cauza unei boli nervoase necunoscute, iar Caroline o *implora* pe Beatrice, într-o scrisoare înghesuită şi aproape isterică, să îi vină în ajutor, de vreme ce Vere făcea o criză de nervi ori de câte ori i se pomenea ceva despre evenimentul ce urma să vină, şi nu mai avea pe nimeni, cu excepţia bătrânei ei dădace, care o ocăra mereu şi căreia îi tremurau mâinile din cauza unei paralizii.

– Speram să mai petrec măcar o săptămână sau două acasă înainte de a merge la Londra, îi zise Beatrice lui Ben oftând, după ce îi împărtăşi conţinutul scrisorii. Acum se pare că trebuie să pornesc fără zăbavă spre Berkshire – chiar astăzi dacă se poate. Aş putea ajunge acolo poimâine dacă nu apare nici o întârziere neaşteptată. Nu pot s-o las pe biata Caroline îngrozită şi singură, doar cu netrebnicul ei de soţ şi o dădacă bătrână care a terorizat-o întotdeauna. Bărbaţii sunt întotdeauna inutili în asemenea împrejurări, să ştii, mai ales tatăl însuşi, care îşi imaginează întotdeauna că *el* este persoana aflată în centrul crizei şi care suferă cel mai mult.

– Atunci trebuie să mergi, zise Ben râzând.

– Dar tu ce o să faci? îl întrebă ea încruntându-se. Nu mă aştept să pleci de la Robland într-o clipă, când te-am invitat pentru a-mi ţine companie. Poţi să stai singur dacă vrei, bineînţeles, deşi pare o lipsă de ospitalitate să te abandonez.

– Nu mă supăr pe tine, o asigură el, din moment ce Lady Vere pare să aibă mai multă nevoie de compania ta decât mine. Mă voi simţi foarte comod aici singur, Bea. Şi cred că voi pleca şi eu în cel mult o săptămână.

– La Kenelston? întrebă ea plină de speranţă.

– Încă nu. Probabil în Scoția. Știi, nu am fost niciodată acolo. Se spune că e foarte spectaculos și frumos, ca și Irlanda și Țara Galilor și numeroase părți din Anglia. Poate că, până la urmă, când publicul care mă adoră îmi va cere stăruitor mai multe cărți, mă voi aventura chiar și în străinătate.

– Și nu te vei stabili niciodată într-un loc, bănuiesc, observă ea, tot încruntată. Nu ți-a trecut prin cap, Benedict, că tocmai asta e cauza neliniștii tale?

– Faptul că nu m-am stabilit într-un loc? Bănuiesc că e o concluzie evidentă, recunoscu el. Dacă m-aș fi stabilit, nu aș fi neliniștit. Dacă sunt neliniștit, nu pot să mă stabilesc într-un loc.

– Ar fi trebuit să știu că nu are rost să încerc să discut cu tine despre problemele tale personale, zise ea, ridicându-se în picioare și lăsând șervețelul pe farfurie.

– Din păcate, nu am probleme despre care să discut.

– Ah, cuvintele astea cu două înțelesuri. Mă întreb cine a inventat limba engleză. Oricine ar fi fost el, nu a făcut mare ispravă.

– Poate că a fost o ea.

Ea râse scurt.

– Te bazezi pe presupunerea că femeile sunt aiurite prin însăși firea lor? Nu pot să mai stau să te contrazic. Trebuie să mă apuc de treabă dacă vreau să plec până la prânz. Bineînțeles că cea mai mare parte a lucrurilor îmi pot fi trimise direct la Londra, peste câteva săptămâni.

După ieșirea ei, Ben își reciti scrisoarea. Era de la Hugo Emes, Lord Trentham, unul din membrii Clubului Supraviețuitorilor. Hugo se căsătorea cu Lady Muir. Ben era sincer încântat de această veste. La începutul primăverii, când plecaseră cu toții de la Penderris, se întrebase dacă Hugo avea să meargă după ea. Ea își scrântise glezna pe plajă pe când stăteau cu toții în Cornwall, și Hugo o găsise și o adusese în casă în brațe, pentru că era un uriaș musculos, iar Ben nu se îndoia că se încruntase fioros în tot acest timp. Apoi se îndrăgostise până peste cap de ea, și ea de el, deși Ben nu era prea sigur

că interpreta corect sensibilitățile feminine, însă Hugo fusese stânjenit de faptul că, deși avea un titlu și o avere enormă, făcea parte din clasa mijlocie, în timp ce ea era sora contelui de Kilbourne și văduva unui viconte. Așa că, după câteva zile, când fratele ei venise să o ia acasă, el renunțase la ea fără să lupte, idiotul. Era evident însă că *se dusese* totuși după ea. Urmau să se căsătorească la St. George din Hanover Square, în Londra.

Scrisoarea era o invitație la nuntă, deși Hugo nu își făcea mari speranțe în prezența lui Ben.

> *Nu am adresa lui Lady Gramley,* scrisese el, *și nici a altcuiva. Am scris la Kenelston și am cerut-o, dar până să răspundă fratele tău a trecut prea mult și pare imposibil să mai poți ajunge la timp, chiar dacă ai vrea să străbați jumătate de țară cu cea mai mare viteză doar pentru a ajunge la nunta mea. Totuși, Imogen vine din Cornwall, iar Flavian, Ralph și George sunt deja aici. De la Vincent nu am primit încă nimic.*

Ben simți dorința aprinsă de a fi și el acolo, chiar dacă *era* Londra. Se părea că avea să fie singurul dintre Supraviețuitori care nu lua parte la nunta lui Hugo. Și era primul dintre ei care se căsătorea. Oare nu avea să fie și ultimul? Toți păreau să creadă că erau vindecați și pregătiți să cucerească din nou lumea, dar adevărul era că erau un grup profund distrus. Oricum, nu își plângeau de milă. Cu toții luptaseră din greu împotriva acestei porniri.

Nunta era peste o săptămână. Dacă pornea chiar în ziua aceea, putea ajunge. Tentația de a-i vedea pe toți din nou, deși de abia se despărțiseră și nu se așteptau să se reunească până la anul, era aproape copleșitoare. Și se adunau pentru un eveniment fericit. Era *cu adevărat* fericit. Lui Ben îi plăcuse cu adevărat Lady Muir, chiar foarte mult, și i se păruse că era perfectă pentru Hugo și că Hugo era perfect pentru ea, în ciuda diferențelor evidente de statut social și temperament.

Pentru o clipă, simți un val de invidie. Nu era gelozie. Nu o voia pe Lady Muir pentru el. Era doar invidia stârnită de faptul că doi oameni prețioși se găsiseră unul pe celălalt și își uniseră inimile, pentru că era evident că era o căsătorie din dragoste. Iar acum aveau să se căsătorească și să înceapă o viață de pasiune împărtășită.

Poate că *voi merge*, se hotărî Ben. Dar nu astăzi. Ar fi fost prea mult haos dacă și el și Beatrice s-ar fi pregătit pentru o plecare în grabă. Dacă pleca a doua zi, putea să ajungă la timp, chiar dacă ar fi trebuit să facă pauze mai rare decât i-ar fi venit bine. Nu trebuia să rămână prea mult în oraș, doar cât să meargă la nuntă și să le facă niște vizite tihnite prietenilor. Putea să meargă în Scoția după ce pleca din oraș, îndreptându-se încet și șerpuitor spre nord și scriindu-și impresiile pe parcursul călătoriei.

Oare era absurd să își imagineze că putea scrie? Probabil că da, dar putea măcar să încerce. Trebuia să facă *ceva*.

Beatrice plecă chiar înainte de ora unu. Ben îi făcu din mână și zâmbi văzând trăsura de călătorie plină până sus de bagaje și urmată de alte bagaje în altă trăsură mai mică. Iar majoritatea lucrurilor trebuiau să îi fie trimise la Londra?

Se întoarse în casă și urcă în camera de lângă camera lui, în care își făcea exercițiile zilnice.

Până să le termine, luase decizia clară de a merge la Londra, de a-l surprinde pe Hugo apărând în ultimul moment pentru ca grupul să fie complet, presupunând, bineînțeles, că venea și Vincent. Știa că o făcea în parte ca să câștige un răgaz. Deși ideea de a porni într-un tur al Scoției îl încânta într-un mod abstract, perspectiva de a porni cu adevărat la drum singur, fără o destinație exactă, nu mai era la fel de ademenitoare. Poate că îl putea convinge pe Ralph sau pe Flavian să i se alăture. Sau chiar pe Vince. Ar fi fost interesant să adauge observațiile unui călător orb la cartea lui.

După ce se spălă şi îşi schimbă hainele transpirate, deschise uşa ca să iasă din cameră şi auzi sunet de voci în holul de jos. Valetul lui Beatrice informa pe cineva că Excelenţa Sa doamna nu era acasă.

– Oh, spuse persoana cealaltă. Şi, după o pauză: Când o aşteptaţi să se întoarcă?

Era vocea unei femei. A doamnei McKay. Ben se pregăti să se întoarcă în camera lui, unde valetul începuse să îi facă bagajele. În ultimele săptămâni reuşise să o evite şi să evite astfel ca ea să fie bârfită de vecini, pentru că asta s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat să o viziteze.

– A plecat, doamnă, explică valetul, şi nu se întoarce până la vară.

– Oh.

Cumva, în această unică silabă era condensată o nespusă oboseală.

Ben ezită, cu mâna pe mânerul uşii.

– Să urc să văd dacă e acasă Sir Benedict, doamnă? întrebă valetul.

Ben se încruntă şi clătină din cap.

– Oh, zise ea, nu ştiu. Nu, poate că ar trebui să...

Nu avusese de gând să facă o vizită de socializare. Ceva din vocea ei îi spuse asta lui Ben. Dincolo de oboseală mai era ceva.

– Cine e, Rogers? strigă el destul de tare ca să fie auzit de jos şi se îndreptă spre capătul scării, ca să fie văzut.

– E doamna McKay, domnule, îi zise valetul, a venit să o vadă pe Lady Gramley.

Câinele era cu ea. Lătră o dată şi dădu din coadă când îl văzu. Habar nu avea de ce îl plăcea blestematul de câine. Poate din cauză că nu îl lovise niciodată peste bot, când îşi aşezase partea aceea a anatomiei pe cizma lui, fără să îi ceară permisiunea?

Ea ridică privirea spre el. Vălul ei întunecat era ridicat peste borul bonetei şi lăsa să se vadă o faţă mult prea palidă, chiar dacă negrul avea tendinţa de a face pielea mult mai albă.

– Îmi pare atât de rău, zise ea. Nu știam că sora ta a plecat. Eu... nu te voi deranja. Îmi pare foarte rău. Haide, Tramp.

– Ai venit pe jos până aici? întrebă Ben.

– Da. Am ieșit la o plimbare și am hotărât dintr-odată să fac o vizită.

– Cu siguranță că nu te putem trimite înapoi fără să iei ceva, zise Ben, începând să coboare încet scările. Nu-i așa, Rogers? Condu-o pe doamna McKay în salonaș, te rog, și adu o tavă cu ceai acolo. Și niște coniac.

– Eu... începu ea, dar nu termină. Mulțumesc. O să beau doar o ceașcă de ceai și o să-mi văd de drum. Îmi pare rău că deranjez.

Când intră în cameră, Ben o găsi lângă căminul fără foc, scoțându-și boneta. Câinele se repezi să îl salute, dând din coadă și bâțâind din dos. Ben îl privi fără nici o plăcere și îl scărpină sub bărbie.

– Îmi pare rău... începu ea.

– Da, o întrerupse el, închizând ușa. Ai spus asta deja foarte limpede, doamnă McKay. Ce s-a întâmplat?

Se simțea nemulțumit. Dacă ea ar fi lăsat asta pe a doua zi, el ar fi plecat și nu ar fi știut nimic. Atunci ar fi fost forțată să se descurce singură cu necazul ei, oricare ar fi fost acela.

– Nu s-a întâmplat nimic. Ea zâmbi, o încercare slabă care nu îi trecu dincolo de buze. Nu știam că Lady Gramley urma să plece atât de curând la Londra.

– E în drum spre Berkshire, îi zise el, spre sora lui Gramley, care poate să nască în orice moment. Ar fi trebuit să o ajute soacra ei, dar a fost împiedicată de o boală. Beatrice a plecat chiar după prânz, la doar câteva ore de la primirea scrisorii cumnatei ei. Sunt sigur că stă în trăsură chiar în momentul acesta, gândindu-se la toți oamenii cărora ar fi trebuit să le trimită explicații. Ce s-a întâmplat?

Era limpede că se întâmplase ceva. Ea se străduia să pară senină, dar părea gata să se prăbușească în orice moment. Și încă nu se așezase.

– Nimic.

Ușa din spatele lui Ben se deschise, și un lacheu așeză pe masă o tavă mare. Ben se aplecă deasupra ei și turnă puțin coniac într-un pahar. Apoi traversă încăperea și i-l dădu, sprijinindu-se doar într-o cârjă.

– Bea asta.

– Ce este?

– Coniac. Așază-te și bea. Cred că plimbarea te-a înghețat.

– Nu am observat, răspunse ea, prăbușindu-se aproape pe o sofa.

– Bea.

Ea luă paharul, sorbi din coniac și se strâmbă.

– Trage o dușcă.

Ea îl ascultă și tuși și scuipă.

– Oh, e scârbos.

– Așteaptă să vezi efectul.

Ea închise o clipă ochii. Obrajii ei începeau să își recapete culoarea.

– El mă dă afară de la Bramble Hall, zise ea, și își trimite fiul să stea aici.

Nu vorbise foarte clar, dar nu îi trebui mare efort ca să îi descifreze declarația. Luă paharul gol din mâna ei și îl puse pe tavă. Apoi turnă o ceașcă de ceai și i-o duse.

El trebuie să fi fost contele de Heathmoor.

capitolul 10

Samantha luă ceașca și farfurioara cu mâini care se străduiau să nu tremure. Tramp stătea lângă ea, atent, cu urechile ciulite și ochii în ochii ei. Știa că ceva nu mergea bine, dragul și bietul de el.

– Mulțumesc, zise ea.

Faptul că Lady Gramley plecase o supărase îngrozitor. Deși în vecinătate existau și alte doamne la care bănuia că ar fi putut apela în nenorocirea ei, doar Lady Gramley i se părea o prietenă adevărată. Uneori, cunoștințele

prietenoase erau pur și simplu neîndestulătoare. Deși nu știa *ce* ajutor aștepta de la Lady Gramley.

– Heathmoor te aruncă afară fără să se îngrijească în nici un fel de viitorul tău? întrebă Sir Benedict Harper, așezându-se în fața ei. Te evacuează literal?

– Nu. Ține prea mult la datoria față de familie ca să facă asta. Trebuie să merg la Leyland Abbey, în Kent. Și-a trimis propriul vizitiu și câțiva slujitori călare cu trăsura care a dus-o pe Matilda, și le-a poruncit să mă escorteze acolo. Trebuie să plec poimâine. Nu știu dacă au primit instrucțiuni să mă forțeze dacă nu merg de bunăvoie sau încerc să amân plecarea, dar nu aș fi deloc surprinsă dacă le-ar fi primit. Socrul meu mi-a spus foarte clar în scrisoarea pe care mi-a trimis-o că mă consideră o pacoste pentru familia lui și că trebuie să fiu dusă într-un loc în care să poată fi cu ochii pe mine și să îmi poată corecta toanele.

– Și toate astea pentru că ai vizitat-o pe Bea într-o după-amiază, ca răspuns la o vizită a ei, și ai fost de acord să călărești cu ea și cu mine după câteva zile? întrebă el, încruntându-se la ea de parcă nu și-ar fi crezut urechilor.

– Pentru Matilda nu au fost nimicuri. Și nici pentru tatăl Matildei nu sunt nimicuri. Cerul știe unde aș fi putut ajunge dacă aș fi fost lăsată de capul meu aici. S-ar fi putut să îmi treacă prin minte să vizitez bolnavii, sau chiar să aranjez florile pe altarul bisericii.

Sorbi o înghițitură de ceai și descoperi recunoscătoare că era tare și dulce.

– Poate că nu e chiar ceea ce crezi. Poate că socrul tău s-a supărat pe tine pentru că îl îngrijorează cu adevărat faptul că ești singură aici, fără compania fiicei lui. Poate că își imaginează că ai fi mai fericită dacă ai fi înconjurată de familia răposatului tău soț.

Ea sorbi altă înghițitură de ceai.

– Nu cred. Dar îmi pare rău că deranjez. Presupun că am venit aici ca să mă pot descărca, vorbind cu Lady Gramley, deși nu știu în ce scop. Doar că nu știam ce altceva să fac. Nu știu nici *acum* ce altceva să fac.

– Nu crezi că ai putea găsi o oarecare mulțumire la Leyland? o întrebă el. Chiar una temporară, până se termină anul de doliu?

– Ai putea găsi vreo mulțumire în închisoare, Sir Benedict? îl întrebă ea la rândul ei. Acolo unde zâmbetul e considerat păcat, iar râsul e ceva nemaiauzit?

– Și nu ai putea să mergi la fratele tău vitreg?

– Nu.

Poate că John nu ar fi refuzat să o lase să intre în vicariat, dacă ar fi apărut în pragul lui, dar i-ar fi arătat limpede că nu era bine-venită și că nu putea rămâne mai mult de câteva nopți.

– Iartă-mi impertinența, zise Sir Benedict, dar nu ai un venit independent? Nu te poți instala singură undeva?

Ea îl privi absentă. Tatăl ei îi lăsase o mică moștenire, pe care pusese mâna Matthew. Iar el îi lăsase un mic venit, destul pentru nevoile ei personale, pentru că nu fusese niciodată extravagantă. Însă un venit suficient ca să trăiască singură? Nu știa și nu se întrebase niciodată. Se bazase pe asigurarea lui Matthew, care îi spusese că tatăl lui avea să fie fericit s-o lase la Bramble Hall. Oh, ce prostie din partea ei. Ce prostie! Ar fi trebuit să facă planuri. Dar *ce* planuri?

– Nu aș putea rămâne aici aproape, unde am măcar niște cunoștințe prietenești și mă simt oarecum acasă. Rudolph și Patience vor ajunge la Bramble Hall în două săptămâni. Și mi-ar face viața foarte dificilă dacă aș rămâne aici, sfidând dorințele exprese ale socrului meu. Și nu m-aș putea întoarce în satul în care am crescut. Aveam câțiva prieteni acolo, însă nu am fost niciodată pe deplin acceptată, pentru că nici mama mea nu era. Cât despre alte locuri, ei bine, nu *știu* unde aș putea să merg.

Înghiți în sec, stânjenită. Se simțea dintr-odată foarte înspăimântată. Lumea i se părea un loc vast și ostil. Ce va face?

– Nu e niciodată ușor să începi o viață nouă, zise el, mai ales când nu ai o bază sigură de operațiuni. Prin

urmare, ai ce a mai rămas din ziua de astăzi și toată ziua de mâine ca să te gândești la o alternativă pentru traiul la Leyland Abbey.

– Nu pot să merg acolo. Lăsă ceașca și farfurioara și se prinse de un braț al sofalei. Nu voi merge. Deși s-ar putea să nu am de ales, dacă am dreptate în privința servitorilor pe care i-a trimis contele. Sunt niște bărbați uriași, cu un aspect sever. Oricum ar fi, totuși, va trebui să plec de la Bramble Hall. Îmi imaginam că avea să fie căminul meu pentru tot restul vieții. Așa credea soțul meu.

Plecă fruntea, încercând să nu își piardă cunoștința. Tramp scheună. Avea să rămână fără casă. Și fără prieteni.

– Trebuie să caut părțile bune, zise ea, netezind cu mâna capul câinelui, de parcă ar fi vrut să se liniștească pe ea mângâindu-l. Nu sunt chiar săracă lipită pământului, la urma urmei. Sunt mii și mii de oameni care nu au casă și nici un ban, chiar în momentul acesta. Oh, ce disperare! Cum merg înainte, Sir Benedict? Eu nu trebuie să disper. Nu ar fi bine. Nu sunt săracă. Trebuie să existe un loc în care să pot trăi, o căsuță la țară pe care să mi-o pot permite.

Se încruntă un moment, gândindu-se, dar atenția îi fu distrasă, pentru că el se ridică și veni să se așeze lângă ea, după ce își propti cârjele de capătul cel mai îndepărtat al sofalei. Îi luă mâna dreaptă în mâinile lui, în timp ce Tramp se întindea la picioarele lor. Mâinile îi erau minunat de calde.

– Știu cum e să te simți fără casă, deși nu știu cum e să *fii* cu adevărat fără casă, zise el. E un sentiment al naibii de sumbru și de singuratic. Dar, așa cum ai spus, nu ești lipsită complet de mijloace.

Ea întoarse capul și se uită la trăsăturile lui fin cizelate, la obrajii ușor scobiți, la fața lui ciudat de atrăgătoare și nu chiar frumoasă – deși ochii îi erau foarte albaștri. El o sărutase cu aproape o lună în urmă și apoi ieșise din viața ei, deși era convinsă că el își trimisese

sora să se împrietenească cu ea și să o implice în viața socială a vecinilor și în activitățile bisericii.

– Mai ai și alte rude în afară de fratele tău vitreg? întrebă el.

– Câteva mătuși și unchi și veri. Nici unul care să fi fost apropiat. Toți au fost la fel de scandalizați ca și fratele meu atunci când tata s-a căsătorit cu o actriță de origini îndoielnice și care avea jumătate din vârsta lui.

– Și nu mai e nimeni altcineva?

Mâinile lui îi ofereau iluzia confortului.

– În primul an de căsătorie am avut prietene, alte soții. Însă nu am stat destul de mult cu ele ca să leg o prietenie de durată înainte ca regimentul să plece în Peninsulă, iar eu să fiu trimisă la Leyland, în loc să merg cu ele. Nu, nu mai e nimeni.

Ce jalnic suna. După douăzeci și patru de ani de viață, nu avea pe nimeni căruia să îi ceară ajutorul.

El îi ridică mâna, și ea simți căldura buzelor și respirația lui pe dosul palmei timp de câteva clipe.

– Dar te-am reținut destul, Sir Benedict. Probabil că ai vrea să mă trimiți la naiba, deși ai fost foarte amabil. Nu e treaba ta, și, cu cât vorbesc mai mult, cu atât mai patetică par.

Vorbea pe un ton aspru, încercând în același timp să își elibereze mâna. Însă el o strânse mai tare.

– Cred că ai face mai bine să te căsătorești cu mine, doamnă McKay.

Ea își smulse mâna și sări în picioare.

– Oh, nu, exclamă ea în culmea nefericirii. Nu, nu, nu. Oh, ce amabil din partea ta. Și cât de îngrozitor de stânjenitor. Nici prin cap nu mi-a trecut să urmăresc așa ceva, să știi. Își puse palmele pe obraji. După cum bănuia, erau fierbinți de rușine.

– Sunt perfect conștient de asta. Însă căsătoria cu mine ți-ar rezolva problema, să știi. Și poate că ar rezolva-o și pe a mea.

– *Ai* și tu o problemă? întrebă ea, coborând privirea încruntată spre el.

– Nu sunt în stare să îmi aspresc inima și să îl scot din casa mea pe fratele meu mai tânăr și familia lui, care au pus stăpânire pe ea, răspunse el, cu un zâmbet puțin cam strâmb, și nu pot nici să trăiesc cu ei acolo. Iar când îmi dau seama că nu voi mai fi niciodată un om de acțiune, așa cum am fost, sunt copleșit de neliniște și descurajare. Nu pot să îmi croiesc o viață nouă și semnificativă și să încep să o trăiesc. Beatrice spune că totul se explică prin faptul că nu am o femeie în viața mea.

– Dar nu poți să rezolvi o problemă – pentru nici unul dintre noi – creând una nouă.

– Dacă ne-am căsători am crea o problemă?

– Bineînțeles că da. Ea își întinse degetele și apoi le strânse pumn. Tremurau. Ar fi foarte nepotrivit să mă căsătoresc la doar cinci luni de la moartea soțului meu. În plus, nu mai *vreau* să mă căsătoresc. Nu încă, în orice caz. Lanțurile primei căsătorii au fost foarte strânse, și eu vreau să fiu *liberă*. Și când mă voi căsători din nou, dacă mă voi căsători, vreau să fie cu un bărbat care... care să nu fi avut nici o legătură cu războaiele. Iartă-mă, dar sunt sătulă de războaie și de ce au făcut cu atâția oameni. Cât despre tine, numai cavalerismul te-a făcut să te gândești să te căsătorești cu mine. Ai recunoscut singur că nu ești pregătit să îți începi încă noua viață, Sir Benedict, și nici vorbă să te împovărezi cu viața altcuiva. Nu ești pregătit pentru legăturile căsătoriei. Nu cu mine, sigur, pentru că sunt la fel de neliniștită și de dezavantajată ca și tine. Dacă ne-am căsători, ne-am trage unul pe celălalt într-un hău de nesfârșită deprimare.

– Așa am face? El încă zâmbea strâmb. Să știi că eu te găsesc foarte atrăgătoare. Și dacă nu crezi că nu e un motiv foarte puternic pentru o căsătorie, aș adăuga că ești *prima* femeie de care am fost atras în ultimii șase ani.

– Și eu te găsesc... arătos, recunoscu ea. Cerule mare, cum ar fi putut s-o nege? Fusese sărutul acela, nu-i așa? Însă atracția nu e totul și nici măcar foarte mult. Am fost atrasă de Matthew... Oh, Sir Benedict, dacă ar fi vorba doar despre atracție, ar trebui să ne culcăm

unul cu altul și să ne dăruim plăcere. Nu ar trebui să ne căsătorim.

Zâmbetul lui dispăru, și fața i se înroși. Oh, vai de mine, oare chiar spusese ceea ce știa că *spusese?*

– O aventură? Asta nu ne-ar rezolva problema, doamnă. Nu dacă nu sugerezi să te instalez undeva ca amantă.

Nu se simțise mai rușinată în toată viața ei. Se uită la el și... râse. Iar el se uită la ea și râse și el.

– Cu o trăsură proprie și patru cai albi care s-o tragă? întrebă ea. Și diamante mari cât un ou de porumbel în urechi și la gât, și un pat îmbrăcat în satin stacojiu cu baldachin de catifea stacojie și perdele stacojii? Cu asemenea ispite m-ai putea convinge.

– Cred că s-ar putea ca cei patru cai albi să mi se pară puțin cam vulgari.

În mod incredibil, râseră din nou amândoi, sincer amuzați.

Și apoi, gândul care îi dăduse târcoale cu câteva minute în urmă reveni.

... o căsuță la țară pe care să mi-o pot permite.

Se întoarse brusc spre șemineu și se sprijini cu mâinile de consolă, privind cărbunii neaprinși, fără să-i vadă.

– Doar o clipă, zise ea, ridicând mâna.

Exista o căsuță.

Poate.

Mama ei crescuse cu o mătușă din partea tatălui în sud-vestul Țării Galilor înainte de a fugi la șaptesprezece ani, ca să devină actriță la Londra. Cu puțin timp înainte de a muri, pe când Samantha avea doisprezece ani, primise vestea că mătușa ei murise și că îi lăsase o căsuță pe coastă. La moartea mamei ei, căsuța îi revenise Samanthei. Nici măcar nu își dăduse seama până la moartea tatălui ei, când John trimisese o scrisoare avocatului din Țara Galilor care se ocupa de ea. Domnul Rhys scrisese ca să o informeze că oamenii care închiriaseră căsuța în ultimii ani plecaseră și că el avea să se ocupe de întreținerea ei, folosind banii care se adunaseră din chirie, până primea instrucțiuni cu privire la închirierea sau

vinderea ei. John o informase că se ocupa el și trimisese o scrisoare prin care îl instruia pe avocat să procedeze cum considera potrivit. În momentul acela Matthew fusese adus din Peninsulă și se mutaseră la Bramble Hall. El era teribil de bolnav, și ea nu era obișnuită să îl îngrijească. Lăsase scrisoarea de o parte și nu se mai enervase pe John, care se amesteca în treburile ei. În orice caz, nu i se păruseră treburi importante. Desigur că nu îi scrise domnului Rhys, așa cum ar fi putut să facă și cum ar fi trebuit probabil să facă.

Atunci când aflase despre testament, mama ei îi descrisese căsuța cu dispreț evident, ca pe o „dărâmătură" și un „bordei" care ar fi trebuit lăsat să se năruie singur. Asta fusese cu mult timp în urmă, poate paisprezece ani, și mama ei și-o amintea de dinainte. Poate că se deteriorase cu totul, mai ales fără chiriași care să o îngrijească așa cum trebuie. Pe lângă asta, căsuța aceea era la capătul lumii pentru ea. Țara Galilor! Și vestul Țării Galilor, pe deasupra. Nu era nici măcar aproape de granița cu Anglia. Samantha nu fusese niciodată acolo. Nu cunoștea pe nimeni acolo. Din câte știa, nu *era* nimeni de cunoscut. Nimeni care să aibă legătură cu ea, în orice caz.

Însă era o casă. Poate. *Dacă* mai exista. Totuși, existase într-o oarecare formă cu cinci ani în urmă, altfel avocatul nu i-ar fi scris că o putea vinde sau închiria din nou, dacă dorea.

Avea nevoie disperată de o casă – și avea deja una. *Dacă* mai stătea în picioare. Și *dacă* era locuibilă.

Și dintr-odată, chiar locația ei îndepărtată deveni principala atracție. Era foarte departe de Leyland Abbey.

Sir Benedict Harper stătea încă pe sofa când se întoarse să se uite la el. O privea liniștit. Cerule mare, tocmai se oferise să o ia în căsătorie. Ce nobil era și ce diferit de imaginea pe care și-o crease când îl văzuse prima dată.

– Știu unde mă voi duce, îi zise ea. Cel puțin pentru moment. Poate pentru totdeauna.

Pentru *totdeauna?* Stomacul i se strânse.

El ridică din sprâncene.

– Am o căsuță. Mătușa mea i-a lăsat-o mamei mele, care a crescut acolo cu ea. Cred că era o clădire foarte veche și dărăpănată chiar și atunci. Acum e probabil mult mai rău, dar nu am auzit să se fi dărâmat sau să fi fost demolată. E a mea acum, și acolo mă voi duce. Chiar și o dărăpănătură e preferabilă domeniului Leyland.

– E în Țara Galilor?

– Pe coasta de sud-vest, da.

– Și ai de gând să mergi acolo *singură?* o întrebă el încruntat. Trebuie să te gândești bine, doamnă McKay. Drumul e lung, prin regiuni sălbatice și singuratice și poate chiar periculoase. Și cine știe ce vei găsi la capătul lui? Poate căsuța chiar nu e locuibilă.

– Atunci voi găsi una care este, ripostă ea, și o voi închiria. Măcar va fi într-o parte a lumii în care se află jumătate din moștenirea mea. Și nimeni nu mă va găsi acolo. Nimeni nu mă va deranja. Voi putea să trăiesc din nou.

– Și să dansezi?

Dar era încă încruntat.

– Pe plajă, dacă există o plajă, și cred că există. La marginea lumii, cu toată puterea sălbatică a oceanului privindu-mă.

– Și ai de gând să mergi acolo singură și să trăiești acolo singură. El se ridică încet în picioare, și Tramp se ridică și îl privi, mereu plin de speranță. Ar fi nebunie curată. Poate că ți se pare o idee atrăgătoare, și înțeleg și de ce. Pot chiar să îți aplaud curajul. Dar gândește-te la realitate, la faptul că vei lăsa în urmă Bramble Hall și vei călători singură și neînsoțită spre o destinație atât de necunoscută și îndepărtată.

Ea se gândi – timp de câteva clipe. Și se înspăimântă – dar nu se potoli. Alternativa era mult mai rea.

– Atunci trebuie să vii cu mine, zise ea.

Ben rămase fără aer, de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

„Atunci trebuie să vii cu mine."

Rămaseră uitându-se fix unul la altul, la o distanță de doi metri. Culoarea care dispăruse din obrajii lui părea să fi învăpăiat obrajii ei.

– Imposibil, zise el. Cine te-ar însoți?

– Tu.

– Dar eu nu sunt nici tatăl, nici fratele, nici soțul, nici logodnicul tău. Și nu sunt nici femeie.

– Și?

Ea ridică din sprâncene.

– Reputația ta ar fi ruinată.

Buzele ei se arcuiră într-o jumătate de zâmbet.

– Și?

Oh, Dumnezeule mare.

El abordă problema din alt unghi.

– Nu sunt bărbatul ideal care să te apere de pericole. Și coborî intenționat privirea spre cârjele lui. Asta dacă nu suntem atacați de un hoț destul de amabil încât să se apropie și să fie bătut cu cârja.

– Vom lua cu noi un pistol încărcat, zise ea, zâmbind încă pe jumătate, cu obrajii învăpăiați, și îl vei putea împușca de la distanță – fără să te ridici.

– Între ochi, presupun.

– Unde altundeva?

El își dădu seama că ea se distra, că era amețită de ușurare pentru că găsise o soluție la dilema ei, așteptând-o sub forma unei căsuțe care era o ruină chiar și în copilăria mamei ei.

– Doamnă McKay, te rog să te gândești.

– De ce? îl întrebă ea. Șapte ani la rând am făcut doar ce era potrivit, Sir Benedict. Și pentru ce? M-am căsătorit așteptându-mă la fericire până la adânci bătrâneți și am rămas căsătorită așa cum se cuvenea după dezamăgirea sfâșietoare care a venit imediat după nuntă. Am petrecut un an la Leyland Abbey, încercând din răsputeri să fiu o lady respectabilă, așa cum insista socrul meu, chiar dacă el nu mă putea suporta și mă disprețuia. Am petrecut cinci ani lungi și obositori îngrijind un invalid pretențios și irascibil, pentru că era soțul meu și promisesem

în ziua nunții să îl iubesc și să îi fiu alături la boală și la sănătate. Am respectat fiecare cerință a perioadei de doliu, dar nu am mulțumit-o pe cumnata mea sau pe contele de Heathmoor. Și acum mă așteaptă alți ani la Leyland, în timp ce tinerețea mea se va transforma în vârstă mijlocie, apoi în bătrânețe și apoi în moarte. Unde m-a dus *gânditul?* Poate că e timpul să fac ceva fără să mă gândesc și să ascult de impulsuri. Poate că e timpul să-mi iau viața în propriile mâini și să o trăiesc.

Ochii îi scânteiau, și fiecare linie a trupului ei trăda pasiunea. Cine era el ca să îi spună că greșea? Și poate că nici nu greșea.

– Am la dispoziție o zi pentru a lua o decizie care îmi va afecta tot restul vieții, oricare ar fi decizia asta, îi spuse ea. Am la dispoziție o zi în care să scap – sau să mă plec în fața unui destin care pare inevitabil. Nu știu unde mă va duce scăparea. Pe de altă parte, *știu* ce se va întâmpla dacă mă voi pleca în fața destinului. Aș fi o proastă dacă nu aș profita de șansa de a scăpa. Poate că așa a fost să fie, Sir Benedict. Dacă nu, de ce mi-ar fi fost lăsată căsuța? Când am aflat că era a mea, mi s-a părut atât de nefolositoare, încât aproape că nu m-am gândit deloc la ea. Însă acum are o importanță crucială pentru viitorul meu. Crezi că viața ne arată uneori drumul pe care să-l urmăm, chiar dacă nu ne forțează să o luăm exact pe cărarea aceea? Eu o să merg unde mă îndrumă viața. Îți cer iertare pentru că am încercat să te implic. Bineînțeles că nu dorești să mă însoțești. De ce ai vrea? Nu îmi datorezi nimic. Ai fost mai mult decât amabil pentru că m-ai ascultat, și amabilitatea asta m-a făcut să găsesc singură o soluție. Acum plec.

Oh, Doamne! Arăta magnific, ca un înger al răzbunării. Nu se *putea* să plece singură spre o adresă vagă din Țara Galilor.

De ce *naiba* nu se întorsese în camera lui în momentul în care îi auzise vocea? Și-ar fi amintit de căsuță și fără ajutorul lui, odată ce se calma. Și nu era treaba lui cum ajungea ea acolo.

Nu era treaba lui nici acum.

„Poate că așa a fost să fie, Sir Benedict.

Crezi că viața ne arată uneori drumul pe care să-l urmăm..."

Doamne, Doamne, Doamne! De ce nu plecase la Londra și la nunta lui Hugo atunci când plecase Beatrice la Berkshire?

– Chiar dacă te-aș însoți în călătorie, zise el, ce vei face la capăt, fără servitori în afara unei cameriste, probabil, și fără un prieten sau un însoțitor? Și dacă e nevoie de multe reparații ca să faci căsuța locuibilă, presupunând că e cât de cât locuibilă?

Avea să găsească altceva de închiriat, într-o parte a țării în care se afla jumătate din moștenirea ei. O spusese deja.

– Presupun că există servitori care pot fi angajați și acolo. Și pot să îmi fac prieteni. Nu mă tem de singurătate. În fond, am fost șapte ani singură și am supraviețuit. Înseamnă că te gândești să mă însoțești?

Îl dureau picioarele pentru că rămăsese atâta timp în aceeași poziție.

– Cum să-ți permit să mergi singură?

Ea ridică din sprâncene.

– Nu ai nici o putere de a-mi *permite* ceva, Sir Benedict. Sau de a nu-mi permite să fac ceva. Nu ești soțul meu.

– Slavă Domnului, zise el fără nici o amabilitate.

Bărbia ei se ridică, dar ea se domoli și o coborî din nou.

– Ce nedrept din partea mea, zise ea. Am dat buzna neinvitată peste tine și m-am descărcat de toate necazurile, iar acum obiectez pentru că ești îngrijorat de siguranța mea. E amabil din partea ta că te îngrijorezi. Dar să știi că nu e problema ta. *Eu* nu sunt problema ta. Aș face mai bine să mă întorc acasă. Îți mulțumesc pentru că m-ai primit. Știu că nu doreai s-o faci. M-ai evitat, și nu te învinuiesc.

– Pentru propriul bine, îi explică el, exasperat. Cât ar fi trecut înainte ca toți vecinii să bârfească dacă am fi devenit prieteni, doamnă McKay, și ne-am fi vizitat fără nici un însoțitor?

– Nu mult. Ți-am spus că nu te învinuiesc. Și am *înțeles* că tu ai făcut-o pe Lady Gramley să o aducă pe soția vicarului la mine, ca să mă pot implica în activitățile parohiei și ale comunității. Îți sunt recunoscătoare pentru asta.

El nu o asculta cu adevărat. Se gândea cum ar fi fost să călătorească cu ea mai bine de o săptămână, în spațiul închis al unei trăsuri. Sau să ia masa cu ea. Și să stea noaptea în același han. Și se enervă pe nedrept, pentru că ea nu i-o mai ceruse, după sugestia impulsivă de la început că trebuia să meargă cu ea.

Dumnezeule mare, reputația ei avea să fie în zdrențe, asta dacă avea să îi mai rămână o oarecare reputație.

– Mă forțezi să mă port foarte urât, doamnă McKay. Te-am primit în casa surorii mele, dar mă tem că va trebui să stau jos în timp ce dumneata stai în picioare.

– Ar fi trebuit să observ că ești stânjenit, zise ea, așezându-se pe sofa în timp ce el se întorcea la scaunul lui. Îmi pare rău. Nu ți-am cauzat decât stânjeneală, încă din momentul sosirii. Voi pleca, și tu trebuie să uiți că am fost aici. Mergi în Scoția, nu? Am auzit că e frumos acolo.

Se ridică din nou brusc, iar câinele își ocupă locul lângă ea, dând din coadă, plin de speranță.

Ben o privi iritat.

– Cred că am fost un prieten personal și apropiat al răposatului căpitan Matthew McKay. Cred că i-am promis atunci când se afla pe patul de moarte că îi voi conduce văduva în Țara Galilor, ca să se instaleze în căsuța pe care o moștenise înainte de căsătorie. Cred că trebuie să îmi folosesc din nou toate scrisorile de acreditare și să fiu cunoscut ca maiorul Sir Benedict Harper.

Ea se uită la el cu o privire insondabilă.

– S-ar putea s-o scoatem la capăt, continuă el, fără să îți distrugem complet reputația.

– Vii? întrebă ea aproape în șoaptă.

– Am face mai bine să luăm trăsura mea. Însă trebuie să hotărâm cum te scoatem mâine de la Bramble Hall fără mare zarvă și deranj printre servitori, mai ales printre străinii aceia zdraveni.

Câinele se lăsă să cadă și începu să își lingă labele. Simțise că urma o altă întârziere. Doamna McKay își strângea atât de tare mâinile la mijloc, încât îi văzu încheieturile albe. Însă ochii îi străluceau și chiar aruncau scântei.

– În mare taină, zise ea.

capitolul 11

Camerista care fusese mult timp în serviciul Samanthei o părăsise după moartea lui Matthew, când se căsătorise cu valetul acestuia. Înlocuitoarea ei era fiica cea mai mică a bucătăresei, o fetișcană veselă care era foarte simpatizată de restul servitorilor. Și Samantha o simpatiza, însă nu avea încredere în ea și nu îndrăznea să îi sugereze să plece de la Bramble Hall împreună cu ea. Toată casa ar fi aflat în câteva minute.

Bineînțeles că nimeni nu o putea opri să plece, și Samantha își tot repeta acest lucru. Nu era prizonieră în propria casă. Servitorii de la Leyland nu o puteau urca literal cu forța în trăsură și nu o puteau duce până în Kent în ciuda voinței ei. Dar oricât de mult încerca să gândească rațional, nu era convinsă că nu aveau să facă exact asta.

Și toți ceilalți servitori din casă îi aparțineau practic contelui. El le plătea salariile.

Hotărî că era mai bine ca nimeni să nu știe că pleca, unde pleca și cu cine – mai ales cu cine. Nu avea rost să stârnească un scandal de care nu era nevoie. Povestea

că Sir Benedict fusese un prieten apropiat al lui Matthew nu putea funcționa acolo.

Prin urmare, trebuia să aștepte până seara, când camerista ieșea din dormitor, și apoi să înceapă să își facă bagajele. Însă prostuța de fată fusese zăpăcită de sosirea atâtor servitori de sex masculin de la Leyland și ardea de dorința de a discuta pe larg despre meritele fiecăruia cu doamna McKay, și de a-i spune care era cel mai chipeș, care avea înfățișarea cea mai bărbătească și care îi făcuse cel mai scandalos compliment, chiar dacă nu era cel mai chipeș sau mai bine făcut.

Samanthei i se păru că fata nu va mai pleca niciodată. Până să înceapă să își împacheteze lucrurile într-o valiză mare și una mai mică, se făcu aproape miezul nopții. Nu avea nevoie de prea mult spațiu. Era uimitor cât de multe lucruri putea lăsa în urmă, fără nici o umbră de regret. Își lăsa toate hainele de doliu, cu excepția celor pe care urma să le poarte în prima parte a călătoriei. Fusese o soție ascultătoare cât timp trăise Matthew. Îl jelise cinci luni. Nu avea nimic să-și reproșeze.

Stabiliseră ca Sir Benedict să își trimită valetul cu o cabrioletă la cinci dimineața. Omul urma să o lase la poarta laterală, să intre în casă pe ușa laterală, pe care Samantha trebuia s-o deschidă din timp, și să îi ia bagajele. Iar ea avea să-l însoțească la Robland Park, unde o aștepta Sir Benedict în trăsura lui de călătorie.

Părea un plan prea clandestin ca să aibă succes, mai ales că exista și un câine mare și uneori neascultător care trebuia scos pe furiș odată cu ea și cu bagajele, pentru că bineînțeles că nu îl putea lăsa pe Tramp la mila lui Rudolph și a lui Patience. De altminteri, pentru Samantha, el era la fel de prețios ca și copilul ei, dacă ar fi avut unul. Tramp era familia ei.

Cu toate acestea, planul funcționă fără nici un impediment. La cinci și zece, Samantha aștepta ca un Tramp care gâfâia de bucurie să își termine treburile lângă drum, apoi îl urcă în cabrioletă cu bagajele și se așeză și ea lângă bărbatul uriaș și tăcut care rostise doar

o singură propoziție, prezentându-se drept Quinn, valetul lui Sir Benedict. La șase și un sfert era ajutată să urce într-o trăsură opulentă de călătorie, în curtea grajdurilor de la Robland. Casa era încă în întuneric.

Tramp se cățără după ea și se așeză pe bancheta din față. O ocupă în întregime, de parcă i-ar fi aparținut de drept.

Domnul Quinn și vizitiul încărcară bagajele ei și alte cufere în trăsură, într-o tăcere aproape completă. Nu se vedea nici un rândaș. După câteva minute, portiera trăsurii se deschise din nou și apăru Sir Benedict. Acesta se uită în interior.

– Nu ți-ai adus camerista?

– Nu eram sigură că ar fi venit, îi explică ea. Dar *eram* sigură că ar fi spus tuturor servitorilor, chiar dacă aș fi pus-o să jure că va păstra secretul.

– *E* stânjenitor, zise el, însă după ce mai rămase acolo un moment, urcă în trăsură încet, dar cu îndemânare îndelung exersată și se așeză alături de ea.

Dintr-odată, spațiul păru să se reducă la jumătate. Era într-adevăr foarte stânjenitor. Poate că ar fi trebuit să fugă singură, până la urmă, și să călătorească cu diligența sau chiar cu poștalionul.

– Bună dimineața și ție, sir, răspunse ea pe un ton plin de energie.

Trecu poate jumătate de oră, deși păru mai degrabă o oră întreagă. Sau trei. Era din ce în ce mai greu să își mențină postura, să nu lase bărbia în piept, să nu închidă ochii. Îl invidia pe Tramp, care se întinsese cât era de lung și adormise rapid, iar acum sforăia pe bancheta lui. Și apoi, într-un moment de uitare, ea căscă teribil și audibil și se simți imediat stânjenită.

– Presupun că nu ai pus geană pe geană noaptea trecută, îi zise el.

– Poate o clipă. Poate două. Am avut multe la care să mă gândesc, Sir Benedict. Nu pleci în fiecare zi într-o aventură măreață, care îți schimbă viața. Nu dacă ești femeie, în orice caz.

– Și nu orice bărbat pleacă în fiecare zi cu văduva altuia, pe furiș, ripostă el pe un ton sec, fără să spună o vorbă familiei și prietenilor lui. De ce nu îți dai jos boneta și nu te sprijini cu capul de perne? Și cu spatele. Când am urcat în trăsură mai devreme, stăteai atât de țeapănă și de formală, că m-am gândit o clipă că ai trimis-o pe cumnata ta în schimb. Caii sunt încă odihniți și ne vor duce o bucată bună de drum, înainte de a trebui schimbați. Câinele tău nu a pierdut timpul și acum își face somnul de frumusețe.

– Numai să nu rostești nici un cuvânt care începe cu „p", zise ea, mai ales dacă se termină cu „l-i-m-b-a-r-e". Ai descoperi rapid cât de adormit e.

Și apoi îi ascultă sfatul – părea să nu aibă de ales, pentru că devenea în ce mai dificil să rămână trează. Își desfăcu panglicile de sub bărbie, își scoase boneta și o puse în poală. Apoi se lăsă pe spate, oftând ușurată în sinea ei. Va închide ochii câteva minute.

Când îi închise, deveni mai conștientă de el. Îi simți căldura trupului alături de ea, deși nu se atingeau. Simți un miros categoric masculin – piele, săpun de ras, altceva asemănător. Era greu să deosebești mirosurile individuale, dar toate se uneau în ceva ademenitor și complet interzis. El o sărutase o dată. Se jucaseră chiar cu limba, și fusese într-adevăr foarte plăcut. Expresia aceasta era un eufemism, totuși – într-adevăr foarte plăcut. Se întrebă dacă el își aducea aminte. Trecuse aproape o lună. Totuși, nu credea că uitase, pentru că trăise la fel de mult ca și ea fără sărutări sau altceva.

Și ea nu ar fi trebuit să se gândească acum la asta. Mai ales la *altceva*.

Se refugie în alte gânduri incoerente. Poate că ar fi trebuit să lase un fel de bilet pentru socrul ei, în loc să plece pe furiș ca un copil obraznic care se așteaptă să fie urmărit. Oare avea să fie urmărită? Dar nimeni nu știa unde mergea sau cum călătorea. Poate că ar fi trebuit să-i scrie lui John, doar ca să îi spună că era în siguranță și că îi va explica totul în următoarea

scrisoare. Deși nu știa de ce ar fi făcut-o. John nu îi scria niciodată. Probabil că nu i-ar fi păsat dacă s-ar fi mutat la Polul Nord. Poate că ar fi trebuit să lase un bilet pentru doamna Andrews, în care să îi explice de ce trebuise să se retragă atât de devreme din comitetele ei și de ce nu mai putea face vizite la bolnavi. Poate că...

În momentul acela, somnul o doborî. Gândurile ei plutiră departe, iar ea se lăsă treptat într-o parte, până dădu de un umăr cald și solid. Își dădu seama vag de asta, și își dădu seama și cui îi aparținea. Era chiar conștientă că nu se cuvenea să țină capul acolo, însă era prea somnoroasă ca să însoțească gândul cu fapta. Era un umăr tare, dar confortabil. Își lăsă capul puțin mai jos, ca să îl așeze mai comod între umăr și pernă, și adormi de-a binelea.

Ben rămase foarte liniștit și se întrebă dacă aveau să ajungă la noua ei casă fără să devină amanți. Se tot întreba asta din după-amiaza precedentă. Se întrebase toată noaptea, încercând să adoarmă.

„... dacă ar fi vorba doar despre atracție, ar trebui să ne culcăm unul cu altul și să ne dăruim plăcere".

Ea rostise cu adevărat cuvintele acelea. După cererea aceea idioată în căsătorie și înainte ca ea să-și aducă aminte că avea o căsuță – cum poți să uiți că ai o casă?

Nu își dorea să devină amanți. Ei bine, o *dorea*. Bineînțeles că o dorea. Dacă ar fi putut să se descotorosească într-o clipă de toate hainele și să se arunce într-un lac înghețat, nu ar fi fost surprins dacă ar fi început să iasă aburi. Dumnezeule mare, trecuseră mai mult de șase ani, iar ea era și frumoasă, și voluptuoasă, și chinuitor de disponibilă.

Însă nu-și *dorea* să devină amanți. În primul rând, o însoțea ca să o protejeze de pericole, nu ca să o corupă chiar el. În al doilea rând, îi era cam teamă să devină amantul cuiva. Nu voia să îl vadă o femeie așa cum era, să fie martoră la dificultățile care îl așteptau în mod sigur – deși în ultima lună, de când sărutul acela

deschisese ecluzele sexualității lui restaurate, se întrebase dacă era posibil să rămână abstinent pentru tot restul vieții. Însă nu voia ca *ea* să-l vadă. Ea era perfectă fizic, în timp ce el... Ei bine, el nu era. Și în al treilea rând, ea rămăsese văduvă de curând, și nu ar fi fost corect să înceapă o aventură cu ea atât de repede.

Însă ea era acolo, caldă și relaxată în somn, cu capul îngropat între umărul lui și pernă, cu un braț trecut pe sub brațul lui, cu mâna fără mănuși odihnindu-se pe coapsa lui, cu degetele răsfirate. Degetul ei mic era foarte aproape de zona dintre picioarele lui. I se părea că cineva suflase tot aerul de la tropice în trăsura lor. Și era inconștient din partea ei.

Încercă să se gândească la alte lucruri și își aminti dintr-odată că plănuise să plece la Londra în dimineața aceea. Așadar, nu avea să ajungă la nunta lui Hugo, până la urmă. Nici nu răspunsese măcar invitației. Simți un val de regret vecin cu singurătatea, imaginându-și că toți cei șase prieteni ai lui se vor reuni la Londra pentru ceremonie. Îi vor simți lipsa, dar vor crede că se află încă în nordul Angliei, cu Beatrice.

Doamna McKay mirosea a ceva slab și dulce. Gardenie? Adevărul era că nu era expert în parfumurile feminine, dar acesta trebuie să fi fost creat special ca să își bată joc de simțurile abstinenților.

Se uită în jos, lângă mâna ei frumos formată. Picioarele lui, ambalate în pantaloni și cizme hessiene, arătau aproape normal. Însă când se vor opri să schimbe caii, așa cum trebuiau să facă în curând, se va vedea limpede că nu erau deloc normale. Va trebui să coboare pe dalele de piatră din curtea unui han, într-un timp mult mai lung decât i-ar fi trebuit unui bărbat normal, și apoi să se întoarcă și să îi întindă mâna doamnei McKay, ajutând-o să coboare, țeapăn de durere și galanterie, când ea fi putut să coboare foarte bine fără ajutorul lui și să fie așezată deja în salonul pentru cafea. Nici măcar nu îi putea oferi brațul ca să o conducă în han. Avea nevoie de ambele cârje și de picioarele lui răsucite.

Iar ea va păși fără îndoială mai rar, pentru ca el să nu fie atât de conștient de încetineala lui.

Cine însoțea pe cine în călătoria asta?

Însă aceasta era realitatea și nu avea să fie diferită niciodată. El se angajase să o accepte, nu? Deci, era pe jumătate invalid. Picioarele îi erau aproape inutile. Dar picioarele nu erau *totul*. Viața lui nu își pierduse utilitatea doar pentru că nu se putea mișca așa cum se mișcase odată – și așa cum se putea mișca aproape orice om de pe pământ. Cât timp avea să mai treacă până accepta pe deplin?

Privi spre cealaltă banchetă, pe care se întinsese potaia aceea urâtă, într-un somn lipsit de grație. Însă ea iubea câinele, oricât de urât și de dizgrațios era.

Râse încet în sinea lui.

Cum *naiba* ajunsese în încurcătura asta? Se întrebă ce aveau să spună prietenii lui Supraviețuitori când le va împărtăși aventura – sau *năpasta* – asta în primăvara următoare.

Aveau să-l ia peste picior ani la rând.

Călătoritul era una dintre cele mai dificile activități pentru Ben, un fapt care evidenția ironia planurilor lui de viitor și a ceea ce se hotărâse să facă cu viața lui până se ivea ceva mai plin de sens. Numai că își cunoștea destul de bine corpul ca să știe cât putea cere de la el. În mod normal, ar fi călătorit în etape mai scurte, străbătând o distanță într-un timp de două ori mai lung decât i-ar fi trebuit altcuiva. Și dacă ar fi călătorit doar din plăcere, așa cum avea de gând să facă în curând, și-ar fi luat frecvente zile libere.

Acum era diferit. Deși nu se aștepta să fie urmărit, simțea că era înțelept să se îndepărteze cât se putea de mult de Bramble Hall în primele două zile. Puteau să întâlnească oricând pe cineva care să o recunoască pe doamna McKay. Mai mult, ar fi fost în avantajul lui să termine cât mai curând călătoria. Nu era făcut din piatră, la urma urmei.

Până la sfârșitul primei zile, nu mai știa cum să stea nemișcat sau cum să își păstreze zâmbetul și să pară interesat de conversație. Și nu știa nici cum avea să coboare din trăsură la urmă. Coborî, totuși, și reuși chiar să stea în picioare la recepția hanului pe care îl alesese vizitiul său, destul cât să plătească pentru două dormitoare, unul pentru el, maiorul Sir Benedict Harper, și unul pentru doamna McKay, proaspăta văduvă a prietenului său din armată. Rezervă camere și pentru cei doi servitori, și un coteț pentru câine.

Presupunea că explicația nu era necesară, de vreme ce proprietarului nu-i păsa de relațiile dintre doi oameni care stăteau la hanul său. Ben o escortă pe Samantha, acoperită cu vălul negru, până în camera ei, stabili să i se alăture mai târziu în salonașul privat pe care îl rezervase și se prăbuși pe patul din camera lui, acoperindu-și ochii cu brațul.

Avea multă experiență în îndurarea durerii. Rareori lua medicamente care să i-o amorțească, și rareori îi permitea să îi încetinească mișcările sau să îl pună la pat. Era o realitate a vieții lui, și avea să fie întotdeauna. Tot ce putea face ca să o controleze era să evite activitățile care o intensificau – de exemplu zilele lungi petrecute pe bancheta unei trăsuri.

Quinn veni după cinci minute și îi scoase în tăcere cizmele, apoi începu să îi maseze mușchii înțepeniți și să insiste asupra contracturilor până reuși să se relaxeze.

– Ea știe despre asta? întrebă.

– Doamne ferește, nu, răspunse Ben. De ce să știe?

Vorbiseră cu hotărâre mare parte din zi. Și după un timp nici nu fusese prea greu. Observase asta și înainte. Ea era o persoană cu care era ușor să vorbești. Răspundea întotdeauna la întrebările lui și apoi îl întreba și ea. Nu monopoliza conversația și nu se aștepta ca el să vorbească întruna. Schimbaseră amintiri din copilărie. Ea își amintea cum dansase desculță pe iarbă cu mama ei și se scăldase într-un pârâu cu alți copii din sat, stropind în toate părțile. El își aminti cum înota în lacul

de la Kenelston și se cățăra în copaci cu cei doi băieți ai paznicului de vânătoare, și cum se lupta cu săbiile cu ei, folosind niște săbii de jucărie din lemn pe care le făcuse tatăl lor pentru toți – inclusiv pentru Ben.

Uneori rămâneseră într-o tăcere prietenoasă, privind peisajul de pe geamurile trăsurii, singuri cu gândurile lor.

– Ai putea sugera să încetiniți ritmul, îi zise Quinn. După viteza cu care mergeți, s-ar crede că este o moștenitoare minoră, iar dumneata un amărât fără nici un ban, care o răpește ca să se căsătorească cu ea la Gretna Green.

– Și atât de năuc încât o duc în direcția greșită?

– O să te nenorocești cu totul înainte de a ajunge în sălbăticiile acelea, zise Quinn, arătând cu capul într-o direcție, iar Ben ghici că se referea la sud-vestul Țării Galilor.

– Cred că nu, zise Ben. Lasă-mă jumătate de oră, Quinn, și apoi întoarce-te să mă ajuți să mă îmbrac pentru cină.

Valetul bombăni și se retrase. Fusese rândaș în grajdurile ducelui de Stanbrook, la Penderris, când îl cunoscuse Ben. În acele prime zile ale agoniei lui epuizante, numai rândașul acela era în stare să îl mute și să îl întoarcă pentru a fi spălat și schimbat și bandajat de câte ori era nevoie, fără să-l facă să leșine de durere. Când Ben puse stăpânire pe rândaș, făcându-l la început infirmiera lui și apoi valetul său personal, Excelența Sa se prefăcuse că bombănea.

După o oră, Ben coborî în salonașul privat, simțindu-se cu mult mai bine.

După ce deschise ușa, primul său gând fu că greșise camera. Ea stătea lângă masa care fusese pregătită pentru cină, și purta o rochie de seară din muselină de un albastru pal, cu talie înaltă și mâneci scurte. Părul aproape negru era strâns în creștet într-un coc complicat.

El rămase cu ochii la ea, încremenit și îngrozit.

– Ce naiba? zise el și făcu un pas grăbit și neatent în față, închizând ușa cu fermitate.

Ea ridică din sprâncene.

– Mi-am lăsat toate hainele negre la Bramble Hall, cu excepția celor pe care le-am purtat astăzi, îi explică ea. Nu le voi mai purta din nou. Au fost comandate la Leyland și trimise la Bramble Hall fără ca eu să fiu consultată, și fără să se apeleze la o croitoreasă decentă. Sunt urâte și impersonale și prost croite, și nu reflectă în nici un fel durerea sinceră pe care am simțit-o după moartea prematură a soțului meu. Sunt doar niște însemne ostentative de doliu, făcute ca să impresioneze lumea. Nu o să mai joc spectacolul acesta lipsit de sens. Partea asta a vieții mele s-a terminat, și a început partea următoare.

El făcu un pas mai aproape.

– Ai uitat că am pornit la drum ca un maior și *proaspăta văduvă* a prietenului său din armată? Cine te-a văzut îmbrăcată așa?

– Cum așa? O spui de parcă aș fi îmbrăcată ca o târfă.

– Ca o tânără lady, zise el printre dinți, călătorind cu un gentleman care nu e soțul ei. Cine te-a văzut?

Obrajii ei se învăpăiară.

– Hangiul mi-a arătat unde era salonașul. Și mai erau câțiva oameni. Nu am fost prea atentă.

– Poți să fii sigură că *hangiul* a fost atent. Dumnezeule mare, și nici măcar nu ai o cameristă cu tine.

– Dacă vrei să pleci, Sir Benedict... începu ea.

– Nu mai vorbi prostii, o repezi el. De acum înainte, începând de mâine, va trebui să fim soț și soție. E singura soluție.

– Ce ridicol!

– De mâine, vei fi Lady Harper. Oh, nu-ți fă griji pentru virtutea ta. Vom lua camere separate la hanuri. Rănile mele mă fac neliniștit și e neapărat necesar să dorm singur. Deși nu cred că ni se vor cere explicații.

– Cred, Sir Benedict, că ești puțin cam de modă veche. Și tiran, pe deasupra.

– *Sunt* îngrijorat de reputația ta, doamnă. Și de mâine vom fi *Benedict* și *Samantha*. Vom fi soț și soție.

– Presupun că ai fi fost mai fericit dacă aș fi rămas învesmântată în negru pentru tot restul zilelor mele.

– Poți să porți stacojiu în fiecare zi până la optzeci de ani, după ce te debarc în bună stare în căsuța ta și pot să îmi văd de drum.

– Să mă *debarci*. Ca pe un pachet nedorit.

În momentul acesta, ușa din spatele lui se deschise și intră o slujnică, purtând o tavă uriașă cu cina lor.

– Vino și stai jos, îi spuse doamna McKay lui Ben. Ai dureri.

Ei bine, acesta era rezultatul faptului că se oprise în ușă, uluit de înfățișarea ei. Oricum, nu avea dureri așa de mari cum avusese cu o oră în urmă.

Însă se îndreptă spre masă fără să comenteze.

– Ai avut dureri toată după-amiaza, nu? continuă ea după ce se așezară pe scaune și fata se retrase. Atunci nu am spus nimic. Mi se părea o imixtiune impertinentă în intimitatea ta. Dar poate că ar fi trebuit să spun. Ai dureri mereu?

– Nu mă plâng, doamnă. Nu trebuie să-ți faci griji.

Ea plescăi din limbă.

– Matthew se plângea *întotdeauna*, și eu îmi doream uneori să se fi stăpânit puțin. Bănuiesc că tu nu te plângi niciodată, și că rezistența ta eroică mi se va părea la fel de iritantă.

El râse fără să vrea.

– O călătorie de ore întregi într-o trăsură nu e cea mai comodă experiență, nici măcar pentru cei mai agili. Bănuiesc că pentru tine e cel mai rău lucru din lume.

– Poate nu chiar *cel* mai rău.

– Mă faci să mă simt egoistă și insensibilă. La început înfățișarea mea, și acum asta. Mâine și în zilele următoare nu vom mai merge atât de mult. Dacă ne vor trebui

două sau chiar trei săptămâni ca să ne terminăm călătoria, așa să fie. Nu ne grăbim prea mult, nu?

Poate că *ea* nu se grăbea.

– Nu vreau să te încurc. Am ajuns să mă obișnuiesc cu starea mea. Nu trebuie să împovărez pe nimeni cu ea.

Ea îi luase farfuria și acum îi punea de mâncare de parcă ar fi fost într-adevăr soția lui și ar fi fost așezați în tihnă la propria masă.

– Vom călători mai tihnit, începând de mâine, repetă ea. Poate că suntem în luna de miere. Crezi că suntem?

Zâmbetul ei neașteptat era diabolic. El și-ar fi dorit totuși ca ea să găsească alt subiect de glumă. Luna de miere, auzi! Fir-ar să fie!

– Mi-ai spus mai devreme, doamnă McKay, că ești recunoscătoare că nu sunt soțul tău. Eu ți-am răspuns că e la fel și pentru mine. Acum sentimentul se repetă. Am senzația că vei fi o pacoste a naibii.

– O pacoste a naibii. Ea lăsă jos cuțitul și furculița, puse cotul pe masă și își sprijini bărbia în palmă. Într-adevăr, Sir Benedict? Cum?

Vocea ei era o șoaptă răgușită, însă buzele îi erau curbate la colțuri și ochii îi jucau poznași.

– Mănâncă-ți cina, îi spuse el. Se simțea din nou supraîncălzit, și nici măcar nu era foc în cămin.

capitolul 12

După acea primă zi își continuară călătoria ca soț și soție. Samantha hotărâse că era mai bine așa, pentru că putea să poarte din nou propriile haine și să uite de apăsarea îngrozitoare a hainelor negre. Nu avea nimic nou și nimic foarte la modă, dar erau haine pe care le alesese singură și, în câteva cazuri, haine pe care le făcuse singură, și i se potriveau destul de bine. Faptul că le purta din nou o ajuta să se simtă mai tânără și mai plină de speranță. Hainele acestea o făceau să se simtă ea însăși, din nou.

Îi spunea Ben. Remarcase că Benedict suna ca un fel de călugăr sau sfânt și că nimeni nu primise vreodată un nume mai nepotrivit – asta se întâmplase după una din scurtele lor izbucniri. În mod surprinzător, el fusese de acord cu ea și mărturisise că nu se simțise niciodată comod cu numele lui și prefera forma prescurtată. Ea îi zise că dacă o striga vreodată Sam, aveau să o apuce pandaliile. El îi zisese imediat Sammy și ridică din sprâncene. Ea scoase limba și îl privi cruciș.

Adevărul era că purtarea asta copilărească le făcea bine. Până la urmă, izbucniră amândoi în râs.

După patru zile de călătorie, traversară râul Wye și intrară în Țara Galilor. Pământul strămoșilor ei din partea mamei. Nu se așteptase niciodată ca jumătatea aceea din moștenirea ei să însemne ceva, și fu surprinsă de emoția care o copleși știind că ajunsese în sfârșit.

Nu știa nimic despre rudele mamei ei, cu excepția mătușii acesteia, care se numise domnișoara Dilys Bevan, pronunțat Dill-iss, după spusele mamei ei. Însă se gândise întotdeauna că nu mai existau alte rude în viață.

Dar poate că existau.

Își dorea să existe? Însă știa răspunsul chiar înainte de a-și pune întrebarea în minte. Pentru că, dacă mai trăia vreunul, o neglijase pe mama ei și prin urmare și pe ea. Și asta era mai rău decât dacă nu ar fi existat.

Însă dintr-odată, faptul că se ducea să trăiască în căsuța ei căpătă un nou înțeles. Pentru că, se putea să o aștepte și altceva, nu doar un bordei dărăpănat. Poate că o aștepta o poveste întreagă. O întreagă cutie a Pandorei, pe care nu *voia* să o deschidă. Trebuia doar să spere că nu exista.

În ziua în care trecură de Tintern Abbey[1] se simți puțin cam sentimentală. Se opriră să vadă ruinele, pentru că amândoi citiseră și admiraseră lungul poem al lui

[1] Mănăstire fondată în 1131 de lordul Chepstow, lângă satul Tintern, pe malul galez al râului Wye, adăpostind prima abație cisterciană din Wales. Apare în numeroase opere literare, cum ar fi cele ale poeților Thomas Gray, William Mason și William Wordsworth. (n.tr.)

Wordsworth, care o înfățișa. Clădirea și peisajul neatins și profund rural erau la fel de încântătoare și de romantice ca și cele descrise în poem. Dealurile împădurite se ridicau de o parte și de cealaltă a văii, și râul Wye curgea între ele, cu abația pe malul său vestic.

Zilele lor dobândiseră o anumită rutină. Samantha se trezea devreme în fiecare dimineață ca să îl ducă pe Tramp la plimbare înainte de micul dejun, și apoi călătoreau până oboseau caii și trebuiau schimbați sau măcar lăsați să se odihnească.

Restul după-amiezii și-l petreceau fie hoinărind în împrejurimile hanului la care se opriseră, fie găsind vreun obiectiv local interesant pe care să-l exploreze. Apoi găseau un loc confortabil în care să ia ceaiul. Pe urmă Ben scria conștiincios în jurnal, după ce cerea toc și cerneală, în timp ce Samantha îl lua pe Tramp la altă plimbare. În cele din urmă se relaxau în camerele lor separate până la vremea cinei, când se întâlneau din nou. Se duceau devreme la culcare, ca să poată face efortului de a doua zi.

În ziua aceea, își reluară călătoria după ce vizitară satul Tintern ca să rezerve camere la un han care străjuia valea și care le fusese recomandat cu o zi în urmă. Când ajunseră acolo, descoperiră necăjiți că nu exista decât o cameră liberă. Era o cameră mare și confortabilă, îi asigură proprietarul când văzu ezitarea lui Ben, și de pe fereastra ei cu arcadă se vedea priveliștea încântătoare a văii de jos.

– Vom călători mai departe, zise Ben. Dizabilitatea mea nu îi permite soției mele să împartă camera cu mine și să se bucure și de un oarecare confort.

Însă proprietarul îi informă că hanul cel mai apropiat era cel de la Chepstow, la o distanță incomod de lungă, pentru că străbătuseră deja o porțiune mai lungă decât obișnuiau.

Samantha știa că drumul era greu pentru Ben. Deși nu se plângea niciodată, învățase să citească semnele de pe chipul lui, din trupul lui tensionat și chiar din

zâmbetul lui. Cum naiba îi trecuse prin minte că își putea petrece viața călătorind și scriind cărți despre călătoriile lui? Însă era doar vina ei că el călătorea atât de mult în zilele acelea.

– Am mers destul, zise ea. Trebuie să luăm camera, Ben. Va fi doar o noapte.

– Nu vă va părea rău, sir, îl asigură hangiul. Avem cea mai bună bucătăreasă dintre Chepstow și Ross. Puteți să întrebați pe oricine.

Ben părea gata să argumenteze. Însă era palid și tras la față. Poate că hoinăriseră mai mult decât ar fi trebuit printre ruine.

– Foarte bine, răspunse în cele din urmă. O să rămânem aici.

Camera era drăguță și curată, și fereastra avea într-adevăr o priveliște splendidă, dar *nu* era deosebit de spațioasă. Nu exista nici un fotoliu, nici o canapea de două locuri și nici o sofa, așa cum sperase Samantha. Ar fi fost fericită să doarmă pe oricare din cele trei. Patul uriaș și înalt domina încăperea și ocupa majoritatea dușumelei.

Dar, Cerule mare, e doar o noapte, se gândi ea în timp ce rămăseseră în prag, privind foarte stânjeniți în jur. Începu să vorbească pe un ton vioi.

– Presupun că dacă eu stau exact pe marginea asta, și tu te întinzi foarte aproape de marginea cealaltă, între noi va rămâne atâta loc, încât ar încăpea un elefant.

– Dar dacă te întorci în somn, replică el, ar fi bine să te întorci în direcția potrivită.

– Și care ar fi asta?

Ea se întoarse să îi zâmbească, chiar în timp ce și *el* se întorcea ca să îi zâmbească *ei*. Și dintr-odată i se păru că vorbele ei fuseseră scrise cu litere de foc în aerul dintre ei.

– Îmi imaginez, zise el, recăpătându-și stăpânirea de sine, că elefanții se enervează dacă sunt treziți în toiul nopții.

– Da. Ea se îndreptă spre fereastră, care era cea mai frumoasă componentă a încăperii.

– Ai prefera să mergem totuși la Chepstow? întrebă el. Încă putem.

– Nu, nu putem. Ești gata să te prăbușești. A fost o zi plină. Eu mă duc jos, ca să mă asigur că au grijă de Tramp. Ți-l trimit pe domnul Quinn.

El nu argumentă.

Ea petrecu o oră cu câinele, la început șezând pe niște paie curate alături de el, cuprinzându-și cu brațele genunchii care îi ajungeau aproape până la bărbie, și apoi făcând o plimbare cu el, ca să își poată face treburile înainte de a se culca.

Reușiseră să o scoată la capăt destul de bine, ea și Sir Benedict – Ben. Puteau să vorbească, să râdă și să tacă împreună. Puteau să se bucure împreună de un peisaj, în ciuda handicapului lui, care nu îi lăsa să meargă prea repede sau prea departe. Însă el era un bărbat, și presupunea că ar fi fost inumană dacă lucrul acesta nu ar fi afectat-o, mai ales că se sărutaseră cândva, și își imaginaseră că pluteau împreună într-un balon cu aer cald, înfofoliți în blănuri ca să nu simtă frigul de sub nori.

Uneori, atunci când împărțeau spațiul strâmt al trăsurii pe timpul zilei, îi venea greu să îi ignore masculinitatea. Oare cum avea să fie să împartă un pat noaptea?

Când se întoarse în camera hanului, făcând un tărăboi inutil pe culoarul din fața ușii și întorcând apoi cu mare încetineală butonul ușii, îl găsi pe Ben îmbrăcat pentru cină și citind pe marginea patului. El lăsă cartea deoparte și se ridică în picioare. Observă că o făcu mai ușor decât de obicei, poate pentru că patul era înalt.

– Te las să folosești camera, zise el, și te aștept jos în salon.

– Foarte bine.

El era îmbrăcat elegant pentru cină, în negru și alb. Își dorea să nu fi fost chiar atât de atrăgător.

Se îmbrăcă și ea cu o rochie de mătase verde și își puse la gât perlele pe care i le dăduse tatăl ei ca dar de nuntă.

Singurul salon particular al hanului fusese deja rezervat înainte de a ajunge ei. Însă în salonul principal erau doar câțiva oameni, și nici unul dintre ei atât de aproape încât să le incomodeze conversația. Mâncarea era excelentă. Cel puțin așa credea Samantha că trebuia să fi fost. Adevărul era că nu fusese prea atentă. Era prea ocupată încercând să întrețină conversația. Amenința mereu să se stingă, și păreau să nu poată găsi un subiect care să necesite mai mult de o întrebare din partea unuia și de un răspuns monosilabic din partea celuilalt.

Oh, ce mult schimbase lucrurile faptul că trebuiau să împartă dormitorul. În serile precedente nu se confruntaseră cu problema asta. Nu în măsura aceasta, în orice caz.

– Dacă ar fi existat încă un salon particular disponibil, zise el în cele din urmă, poate că ar fi fost și un scaun pe care să-mi pot petrece noaptea.

– Dacă ai fi făcut *asta*, replică ea, am fi putut la fel de bine să ne continuăm drumul până la Chepstow. *Eu* aș fi dormit pe scaun.

– Prostii. Nu ți-aș fi permis-o niciodată.

– Poate că nu ți-aș fi permis eu să îmi dictezi ce pot și ce nu pot face.

– Iar ne ciondănim? Dar adevărul este, Samantha, că nici un gentleman nu i-ar permite unei lady să doarmă pe un scaun într-un salon particular, în timp ce el se bucură de luxul unui pat dintr-o cameră cu priveliște.

– Ah, priveliștea. Uitasem de asta. Fără îndoială atunci că în ocazia asta ți-aș fi permis să faci ce vrei. Oricum ar fi, totul e ipotetic. Nu avem un salon particular și nici unul dintre noi nu poate face nobilul gest de a-și petrece noaptea pe scaunul din el.

– De fapt, va trebui să ne bucurăm amândoi de priveliște.

Ea zâmbi, și el chicoti, iar Samantha se uită la el, frapată pentru moment. Ținuse foarte mult la tatăl ei, dar nu-și amintea să fi glumit vreodată cu el sau să fi vorbit prostii – sau să se fi ciondănit cu el. Și deși trebuie

să fi râs cu siguranță cu Matthew în timpul curteniei lor și în primele luni de căsătorie, nu-și amintea să se fi prostit deliberat cu el, doar pentru a se bucura reciproc.

Își dădu seama că îl *plăcea* pe Ben Harper, chiar dacă uneori o făcea să fiarbă de indignare – și să se înfierbânte de dorință alteori. Își dădu seama că avea să-i fie dor de el când va fi plecat.

– El avea o amantă, zise ea brusc, și apoi îl privi oarecum surprinsă. Ce naiba o împinsese să spună asta? Lăsă cuțitul și furculița, se sprijini cu coatele masă și se aplecă spre el. Aveau deja un copil când m-a cunoscut și s-a căsătorit cu mine. Al doilea a fost conceput în primele luni ale căsătoriei noastre. Eu am tras concluzia că asta însemna că nu îi păsa deloc de mine și că nu eram prea bună în patul marital.

Îl privi, îngrozită. Și se uită pe furiș în jur ca să se asigure că nu puteau fi auziți de ceilalți meseni.

El se uită de la cuțit la furculiță și înapoi înainte de a le lăsa pe farfurie și de adopta aceeași poziție ca și ea. Fețele lor nu erau foarte îndepărtate.

– Presupun că ai petrecut mai mult de șase ani imaginându-ți că nu ești corespunzătoare din punct de vedere sexual.

Ea simți că îi luau foc obrajii.

– Nu. De ce să fi permis unei persoane pe care nu o respectam să îmi zdrobească sufletul? Mi-am pierdut respectul față de soțul meu în primele luni de căsătorie. Este o mărturisire teribilă, nu-i așa, pentru un om străin de fapt?

– Nu prea sunt străin, o contrazise el. Și sunt pe cale de a deveni și mai puțin străin. Ne vom petrece noaptea ținându-ne de marginile opuse ale aceluiași pat, nu-i așa?

– Ai avut vreodată o amantă?

– Pe termen lung? Nu. Și nu am avut niciodată copii. Și chiar dacă aș fi avut o amantă, m-aș fi despărțit de ea înainte de a mă căsători cu cineva. Și nimeni nu ar fi înlocuit-o. Niciodată.

– Nepoata colonelului era foarte frumoasă?

El se gândi o clipă.

– Era drăguță. Era mărunțică și plină de grație, și era numai zâmbete și gropițe, bucle blonde și zulufi și ochi mari albaștri.

– Cu siguranță că o asemenea femeie nu ar fi fost dispusă meargă în urma armatei cu tine.

– Dar o făcea deja, cu unchiul ei. Părea o păpușă de porțelan. În realitate, era tare ca fierul și foarte hotărâtă.

– I-ai jelit pierderea?

– Nu pot spune că i-am acordat mai mult de un gând trecător în următorii doi ani. Însă am fost foarte recunoscător că nu ne căsătoriserăm.

– Cred că s-a îngrășat. Blondele mărunțele și grațioase devin adesea durdulii.

El o privi cu ochi care râdeau și se întinse peste masă ca să îi ia o mână în mâinile lui.

– Cred că ești geloasă, Sammy.

– Geloasă? Ea încercă să își retragă mâna, dar el o prinse mai strâns. Ce ridicol! Și cum îndrăznești să îmi spui așa, după ce ți-am spus clar că nu îmi place numele acesta.

– Cred că mă dorești.

– Prostii.

Ochii lui râdeau, dar ea avea un nod în stomac. Nu era adevărat. Oh, bineînțeles că era adevărat. Totuși, el nu credea ce spunea. O tachina doar. Încerca deliberat să o scoată din fire – și reușea.

– Cred că vrei să dovedești că *ești* bună la pat, până la urmă.

– Oh! Ea rămase cu gura căscată, uitând de orice eleganță, și își smulse mâna din mâinile lui, ridicându-se brusc în picioare. Cum îndrăznești? Oh, Ben, cum îndrăznești?

Cumva, își aminti că trebuia să vorbească încet.

– Poate că ți-ai pierdut respectul față de răposatul tău soț, și poate că ai refuzat să permiți ca infidelitatea lui să îți distrugă stima de sine, dar el te-a rănit mai mult decât

realizezi, Samantha. A fost un prost. Și într-o zi o să ai dovada că ești foarte dezirabilă. Dar nu în seara asta. Vei fi în siguranță cu mine, îți promit, în ciuda situației în care ne aflăm. Nu voi profita de tine.

Ea se simți aproape dezamăgită.

– Du-te în camera noastră acum, o îndemnă el, de vreme ce pari să fi terminat de mâncat. Eu mai rămân aici un timp.

Ea se retrase fără o vorbă de protest, chiar dacă se putea spune că el îi dăduse o poruncă.

A fost un prost.

„O să ai dovada că ești foarte dezirabilă."

„Cred că vrei să dovedești că ești bună la pat, până la urmă."

„Cred că mă dorești."

Și urmau să petreacă noaptea împreună.

Ar fi trebuit să îi scriu nu doar lui Hugo, se gândi Ben în timp ce își bea vinul de porto, ci și lui Calvin la Kenelston. Și probabil și surorii lui, Beatrice. Fără îndoială că ea avea să afle în curând că Samantha dispăruse de la Bramble Hall și că el plecase de la Robland în aceeași zi, foarte devreme. Se întrebă dacă sora lui avea să facă legătura. Chiar dacă o făcea, nu o credea în stare să împărtășească altcuiva bănuielile ei.

Oare avea să mai facă și altcineva legătura? Se îndoia, din moment ce avusese grijă să nu fie văzut cu Samantha. Nimeni nu avea să știe că ea nu era doar o cunoștință întâmplătoare pentru el, și oricum *toată lumea* știa că el era pe cale de a părăsi Robland Park.

Bineînțeles că putea încă să scrie scrisorile. Putea să ceară hârtie, toc și cerneală și să le scrie acum, înainte de a urca. Însă șovăia s-o facă. Era ceva seducător în ideea de a dispărea pur și simplu, fără urmă, atâta timp cât doreai. Putea să meargă unde voia și să facă ce voia fără să trebuiască să dea socoteală cuiva. Așa se întâmpla întotdeauna, oricum, dar... Ei bine, voia să aibă libertatea de a permite acestei aventuri să ia turnura pe care dorea

să o ia. Nu voia ca prietenii și rudele să murmure în fundal încurajări sau vorbe dezaprobatoare.

Când se întoarse în camera lor, o găsi pe Samantha încă trează, deși zăbovise în salon suficient cât să aibă timp să se ascundă sub cuverturi și să se prefacă măcar că dormea, dacă ar fi dorit-o. Sperase că ea avea să aleagă alternativa aceasta.

Însă ea stătea pe pat în cămașă de noapte, cu picioarele îndoite într-o parte și cu tălpile ivindu-se de sub tiv, cu brațele ridicate ca să își scoată agrafele din păr. Nu era o poziție intenționat seducătoare. Însă respirația lui se acceleră incomod.

– Credeam că dormi, zise el.

– Sau că mă voi preface că dorm, presupun, strânsă ghem și respirând adânc și egal, ca să poți să te strecori lângă mine și să te ghemuiești și tu în cealaltă parte de pat și să faci același lucru?

El închise ușa și o încuie.

– M-am gândit la asta, mărturisi ea, dar ai fi știut că nu dormeam cu adevărat, și apoi eu aș fi știut că nici tu nu dormeai și am fi rămas amândoi treji toată noaptea, și fiecare dintre noi ar fi sperat că se prefăcea mai bine decât celălalt.

El râse.

– Lasă-mă să te ajut cu asta, zise el, apropiindu-se și sprijinindu-și cârjele de capătul patului, înainte de a se așeza alături de ea. Aș putea spune că ți-ai încâlcit părul ca un cuib de păsări, dar cred că ar fi o insultă pentru păsările în cauză.

– Ei bine, răspunse ea, coborând brațele, tu mă faci să fiu agitată, Ben, și nu mi-aș putea scoate ultimele agrafe nici dacă mi-ar fi viața în joc. Cred că o să rămână în păr pentru totdeauna.

El le găsi și le scoase, iar părul îi căzu pe umeri și pe spate, greu și strălucitor, aproape la fel de negru ca părul unei țigănci.

– Aveam de gând să mi-l împletesc frumos până să vii tu. Nu puteai să mai stai și să bei tot coniacul din han sau vinul de porto sau ce bei tu după cină?

– Vin de porto. Să-ți perii părul? Întinse mâna, și ea luă o perie de pe micul scrin de lângă pat și i-o întinse. El mișcă un deget. Întoarce-te.

Părul îi ajungea până la mijloc și atingea aproape patul din spatele ei. Mirosea slab a gardenie. Cămașa de noapte era din bumbac alb și o acoperea la fel de decent ca și rochiile din timpul zilei. Numai că *era* o cămașă de noapte și era evident că nu avea corset pe dedesubt – sau altceva, din câte își dădea el seama. Și avea picioarele goale. Și stătea pe un pat.

El îi trecu peria prin păr. Peria lunecă încet, de la rădăcini la vârfuri.

– De două sute de ori, spuse ea.

El simți imediat cum i se încorda zona dintre coapse. De două sute de ori?

– În fiecare seară, adăugă ea.

– Le numeri?

– Da. Așa m-a învățat mama, să număr.

Ea nu își dădu seama de dublul înțeles al cuvintelor ei.

El începu să numere în tăcere.

– Aveam optsprezece ani, zise ea când el ajunse la treizeci și nouă. De abia îi împlinisem. Tocmai îmi sărbătorisem ziua de naștere. Și eram căsătorită de mai puțin de patru luni.

El nu o îndemnă să continue. Dacă ea avea nevoie să continue povestea pe care o începuse jos, atunci avea s-o asculte. La urma urmei, avea toată noaptea la dispoziție, și experiența de la Penderris îl învățase că uneori era important să le permiți oamenilor să își spună povestea.

Patruzeci și cinci. Patruzeci și șase.

– Eram atât de îndrăgostită, continuă ea, încât îmi imaginam că lumea nu era destul de mare pentru dragostea mea. Tinerețea e o perioadă periculoasă.

Da, putea fi.

Cincizeci și unu. Cincizeci și doi. Cincizeci și trei.

– Credeam că dragostea lui pentru mine era la fel de arzătoare. Credeam că vom fi fericiți până la adânci bătrâneți. Ce proști pot fi tinerii. Să îți spun de ce s-a însurat el cu mine?

– Dacă vrei. Cincizeci și nouă. Șaizeci.

– El fusese întotdeauna rebelul familiei, începu ea. Îi ura pe toți, mai ales pe tatăl lui. Însă tatăl lui nu-l putea lăsa în pace. Îl bătea la cap să se însoare cu cineva potrivit – potrivit după părerea contelui, adică. Numise chiar și câteva posibile candidate. Știi, Matthew era cu unsprezece ani mai mare decât mine. M-a cunoscut la o reuniune, și i s-a părut că eram drăguță și înflăcărată – și oh, câtă dreptate avea în privința ultimei calități! Eram patetic de înflăcărată. Îmi purtam inima în palme, și nu doar în palme, ci pe nas și pe frunte și pe obraji și pe piept și... Ei bine. Ajunge să spun că nu am făcut nici un secret din adorația mea. Eram patetică.

– Erai foarte tânără, zise el. Dumnezeule mare, avea doar douăzeci și patru de ani acum. Și erai curtată de un ofițer chipeș din armată.

– Unde am rămas? întrebă ea. El nu știa unde rămăsese *el*. Pierduse șirul. Șaizeci și nouă? Șaptezeci? Și-a imaginat că era îndrăgostit de mine, bineînțeles, de altfel nu cred că ar fi făcut ceea ce a făcut. Însă i-a trecut prin cap și faptul că i-ar fi jucat un renghi splendid tatălui său dacă s-ar fi căsătorit cu mine. Eram fiica unui gentleman fără nici o pretenție. Asta ar fi fost destul de rău pentru tatăl lui. Mai știa și că eram fiica unei actrițe și nepoata unui galez necunoscut și a unei țigănci. Așa că s-a căsătorit cu mine. A păstrat o tăcere decentă asupra acestei părți a motivației lui până am descoperit existența amantei, și apoi mi-a spus și despre asta – din ciudă, presupun, deși râdea în timp ce îmi spunea povestea și m-a invitat să gust gluma împreună cu el. *Era* amuzant, pentru că obținuse tot ce sperase. Contele de Heathmoor era în culmea mâniei. Când am făcut descoperirea și am refuzat să îl las pe Matthew să mă atingă, el a refuzat

să mă ia cu el în Peninsulă cu regimentul lui și m-a trimis în schimb la Leyland Abbey, mânat din nou de ciudă, și eu am fost făcută să simt că eram mai neînsemnată decât cea mai umilită slujnică. Dar pentru că eram nora casei, trebuia să fiu supusă unui regim strict de reeducare. Nu aveam nici nouăsprezece ani când am mers acolo.

El lăsă peria pe pat.

– *Nu* îți cerșesc mila, zise ea. Ferească Dumnezeu! Viața mea e așa cum e. Sunt și vieți mai rele. Nu am fost niciodată flămândă sau fără adăpost, în sensul literal al cuvântului. Nimeni nu a folosit vreodată violența fizică față de mine și nu am primit niciodată ceva mai rău decât o lovitură peste încheieturile degetelor sau o palmă la fund în copilărie. Și acum mi s-a oferit darul libertății și o căsuță ca un bordei și o mică rentă de care să mă bucur. Înțelegi ce lucru minunat e acesta pentru o femeie, Ben? Pot să devin o persoană nouă.

Se întoarse cu fața la el pe pat și își ascunse picioarele.

– Atunci de ce ai expresia asta jalnică?

– Am o expresie jalnică?

– Presupun că e din cauză că ai fost forțată să iei cu tine vechea ta persoană.

Ea făcu o grimasă.

– De ce *trebuie* să se întâmple asta? E *atât* de neplăcut.

– Dar cum ai putea să simți vreodată bucuria, dacă nu ai fi cunoscut și tristețea, și suferința?

– Există bucurie? Ochii ei întunecați îl scrutară, de parcă răspunsul ar fi fost scris pe chipul lui.

El deschise gura ca să o asigure că bucuria exista, bineînțeles. Dar *exista* oare? Când o simțise pentru ultima dată? Acum câteva luni, când ajunsese la Penderris pentru perioada pe care o petrecea în fiecare an acolo cu prietenii lui? Fusese un moment fericit, dar fusese *bucurie?* Își dorea să nu fi folosit cuvântul acela cu ea. Era un cuvânt tulburător.

Și asta era oare și problema lui? Că oriunde mergea trebuia să se ia pe sine însuși cu el? De asta se hotărâse

să călătorească? Încerca mereu să scape de el însuși, de trupul care îl încetinea și îl făcea grotesc și stângace și îl împiedica să trăiască viața pe care și-ar fi dorit să o trăiască?

– Trebuie să credem că *există* bucurie, zise el. Între timp, trebuie să credem că viețile noastre merită trăite.

Ea ridică o mână și îi atinse obrazul, îndepărtându-i părul cu degetele. Mâna ei era catifelată și răcoroasă.

– E o lipsă de recunoștință din partea mea să primesc libertatea și o viață nouă, și să fiu totuși puțin cam deprimată. Iar tu vei găsi un sens pentru viața ta.

– Voi fi un scriitor faimos, care călătorește în toată lumea.

– Vei găsi lucrul pe care îl cauți, Ben. Ești un om atât de bun.

– Iar cei buni și amabili sunt răsplătiți cu împlinire și fericire?

Fu surprins să vadă lacrimile care străluciră în ochii ei, deși nu se revărsară pe obraji.

– Ar trebui să fie. Viața ar trebui să funcționeze astfel, deși știm că nu o face întotdeauna.

El dădu drumul periei, o prinse de talie, o trase spre el și o sărută. Ea îl cuprinse în brațe și apoi îi întoarse sărutul.

Buzele li se lipiră. Respirația li se amestecă. Ea era caldă, moale, parfumată, foarte feminină. Chiar și cu ochii închiși, el era conștient de cămașa ei de noapte și de picioarele desculțe, de părul despletit pe spate, de patul de sub ei. Simți cum se încălzea, și zona dintre coapse i se încordă din nou.

Ea își eliberă picioarele de sub cămașa de noapte, iar el își ridică cumva picioarele pe pat, prinzându-i în mână sânii grei și tari sub bumbacul cămășii de noapte, în timp ce mâinile ei erau sub haina lui, apoi sub vestă, calde pe cămașa lui, la spate.

Ea se întinse pe pat, iar el o urmă, cu mâna sub tivul cămășii ei de noapte, îndreptându-se spre fierbințeala

dintre coapsele ei. Limba lui simula în gura ei ceea ce ar fi vrut să facă cu trupul ei. Greutatea lui îi apăsa sânii.

Doar cu o oră sau două în urmă, jos, el îi făcuse o promisiune.

„Dar nu în seara asta. Vei fi în siguranță cu mine, îți promit, în ciuda situației în care ne aflăm. Nu voi profita de tine."

Încercă să ignore vocea din mintea lui – propria voce. Totuși, nu o putu face.

Ridică fruntea și se uită la ochii ei încețoșați de pasiune.

– Nu putem face asta, zise el.

Ea nu spuse nimic.

– Am regreta-o. Totul ar fi provocat doar de camera asta. Am *regreta*-o.

„Idiotule!" se gândi el. „Prostule!"

– Chiar așa?

Ea oftă, dar el își dădu seama că își venea în fire.

– Știi că da. El se așeză, trăgându-i în jos tivul cămășii de noapte, și se ridică în picioare fără ajutorul cârjelor. Paturile înalte erau întotdeauna o binecuvântare pentru el.

– Și totuși, zise ea, e acceptabil ca o văduvă să aibă o aventură, dacă este discretă. Am învățat asta în timp ce eram cu regimentul lui Matthew. Cred că mi-aș folosi foarte bine libertatea – dacă aș avea o aventură.

– Cu mine?

El se întoarse să se uite la ea.

– Cu un bărbat care dorește să aibă o aventură cu mine la fel de mult pe cât doresc eu să am o aventură cu el. Poate cu tine, Ben. Într-una din zilele astea. Dar nu în seara asta. Ai dreptate. Ar părea puțin cam sordid.

El respiră încet de câteva ori.

– Acum, spuse el, dacă vrei să intri sub cuverturi și să te prefaci că adormi pe loc ca să îmi protejezi modestia, mă voi dezbrăca de câteva haine și mă voi cățăra pe partea cealaltă. Și mâine și în toate nopțile călătoriei noastre ne vom continua drumul chiar dacă trebuie

să străbatem o sută de kilometri până găsim un han care ne poate primi așa cum se cuvine, în camere separate.

Ea coborî din pat, se cățără din nou în capătul celălalt și atât de pe margine că era o minune că nu cădea, își trase cuverturile peste cap și începu să sforăie încetișor.

El zâmbi și se îndreptă spre capătul celălalt.

– Singura problemă, zise ea pe când el se dezbrăca de vestă, e că până să vină *una din zilele astea*, tu vei fi plecat de mult din viața mea.

– Ssst, zise el, și ea începu din nou să sforăie.

El suflă în lumânare și se cățără în pat, cât de pe margine se putea.

„Aș fi de râsul tuturor la popota ofițerilor", se gândi el, „dacă aș fi atât de nechibzuit încât să povestesc ce am făcut în seara asta – sau ce nu am făcut".

Însă nu avea să mai intre niciodată în popota ofițerilor.

Se uită fix la conturul palid al ferestrei cu arcadă.

Nu avea să mai intre niciodată în popota ofițerilor.

Armata nu primea schilozi.

capitolul 13

Când se trezi, prima impresie a Samanthei fu aceea de căldură și confort. Trecuse mult, foarte mult timp de când nu mai dormise atât de bine. Și apoi, când se trezi mai bine, năvăliră și alte impresii. Nasul îi era lipit practic de un piept gol care se ridica și cobora în ritmul liniștit al respirației proprietarului său. Căldura trupului lui o învăluia și o făcea să-și dorească să se apropie și mai mult de el, deși era deja alarmant de aproape. Unul din brațele lui o cuprindea pe sub cuverturi.

Deci așa se sfârșise noaptea în care trebuiau să rămână treji, agățându-se virtuoși de marginea lor de pat.

Samantha nu mai dormise niciodată cu un bărbat. Faptul acesta *nu* însemna că nu avusese relații maritale cu un bărbat. Timp de aproape patru luni după

căsătoria lor, Matthew venise în patul ei aproape în fiecare noapte, dar se întorsese întotdeauna în patul lui după. Cumva, situația de acum părea aproape la fel de intimă ca și întâlnirile acelea scurte, poate pentru că trecuse atâta timp de atunci, încât uitase cum era adevărata intimitate.

Fuseseră cât pe ce să facă dragoste noaptea trecută – până își venise el în fire. Ea nu știa nici acum sigur dacă se bucura sau îi părea rău.

El dormea. Își dădea seama de asta după respirația lui profundă și după trupul lui cald și relaxat. Se simțea ispitită să se culce și ea din nou. Însă rațiunea învinse. Trebuia să iasă neapărat din pat, sau măcar din partea aceea de pat, înainte să se trezească și el. Se putea ca el să-și imagineze că o făcuse intenționat.

Se gândi la strategia pe care s-o adopte. Brațul lui o apăsa greu. Unul dintre picioarele ei era prins sub piciorul lui. Una dintre mâinile ei era răsfirată pe pieptul lui. Cealaltă era întinsă pe mijlocul lui – tocmai își dăduse seama de asta. Afară era ziuă de-a binelea. Cine știe cât era ora. Putea să fie în zori sau la amiază. Dormise cu adevărat adânc.

Își mișcă piciorul, eliberându-l. Apoi ridică mâna de pe mijlocul lui, își îndepărtă nasul de pieptul lui și apoi cealaltă mână. Deși brațul lui era întins peste ea, începu să se îndepărteze încet. Toată treaba asta îi luă cinci sau poate chiar zece minute. El inspiră profund, expiră audibil și apoi rămase tăcut. Ea se îndepărtă mai mult. Dacă se întorcea acum, putea să își coboare picioarele pe marginea patului și să se ridice în șezut și să fie în siguranță, chiar dacă el se trezea și o vedea în cămașa de noapte mototolită, cu părul despletit și căzând liber pe umeri și pe spate. Nu avea să știe că...

– Presupun, zise el chiar când ea se ridica, pe un ton normal, de conversație zilnică obișnuită, că nu ai pus geană pe geană toată noaptea.

– Am dormit puțin, recunoscu ea pe un ton cât mai asemănător.

Nu întoarse capul ca să se uite la el.

– Ți-am lăsat destul spațiu? întrebă el. Nu te-am atins fără să-mi dau seama?

– Oh, nu, îl asigură ea. A fost destul spațiu.

– Samantha McKay, o să arzi cu siguranță în iad toată veșnicia. Minți ca o gazetă.

Ea scoase un țipăt furios și întoarse smucit capul ca să se uite urât la el. Apoi înșfăcă perna și o aruncă spre el.

– Tu, sir, declară ea, nu ești un gentleman. Ai fi putut să pretinzi măcar că ești sigur că fiecare dintre noi a dormit pe marginea lui de pat.

El strânse perna la piept.

– Într-un moment al nopții m-am trezit și am văzut că mă rostogolisem spre centrul patului și că tu făcuseși la fel. Ca să fiu corect, cred că amândoi eram la fel de vinovați. Când am vrut să mă retrag strategic la marginea mea, tu ai mormăit ceva lipsit de sens și ai pus mâna pe mine, iar eu, pentru că sunt un gentleman, chiar dacă tu m-ai acuzat pe nedrept că nu aș fi, am rămas unde eram și ți-am permis să te ghemuiești alături de mine.

Ea țipă din nou și își înșfăcă perna, gata să i-o arunce din nou în cap.

– Și tu o să te *prăjești* de-a binelea. Pentru că eu *nu* am făcut așa ceva. Și dacă ai fi fost un gentleman, așa cum pretinzi, nu te-ai fi mutat la marginea patului, ci direct pe dușumea, cu perna ta.

– Stăteai pe jumătate din ea. Și pentru că sunt un gentleman...

Completă propoziția cu un rânjet.

Ea se uită țintă la el. Își dădu seama că se distra copios, și oricât de ciudat ar fi părut, și ea se distra. Ceea ce păruse teribil de stânjenitor și incomod doar cu un minut în urmă, se transformase în... distracție. Dar, oh, vai de mine, el era ciufulit și părea aproape un băiat. Și era atrăgător. Ar fi fost într-adevăr minunat să facă dragoste cu el.

– Cum? zise el. Ai rămas fără replică?

– Atunci ai fi putut să iei perna *mea*.

– Dar tu stăteai și pe jumătate din perna ta.

– Bietul de tine, zise ea, privindu-l printre gene. Așa că ai fost condamnat să petreci restul nopții în mijlocul patului, pe jumătate de pernă și fără alt confort.

– Nu mă plâng, replică el, împreunându-și mâinile la ceafă, cu o expresie mulțumită. Pernele nu sunt singura sursă de confort.

– Hmm. Ea se ridică în picioare. Întoarce-te cu spatele și trage-ți cuverturile peste cap. O să mă îmbrac. Presupun că nimeni nu l-a hrănit pe Tramp, nici nu i-a dat apă, nici nu l-a scos din grajd în dimineața asta.

El făcu ceea ce i se spusese cu mare ostentație, iar Samantha se îmbrăcă repede, cu un zâmbet, și își trecu repede peria prin păr înainte de a-l răsuci și a-l prinde într-un coc pe gât.

– Te voi vedea la micul dejun peste o jumătate de oră, zise ea ieșind din încăpere.

El începu să sforăie încet sub cuverturi, exact cum făcuse ea cu o seară în urmă. Râzând, ea închise ușa. Cât se schimbase viața ei în decurs de o săptămână. Aproape că nu se recunoștea, chiar dacă declarase de curând că trebuia să își ducă propria persoană cu ea oriunde mergea și că acest lucru nu o lăsa să fie fericită. Nu își amintea să se fi bucurat pur și simplu de compania cuiva, să fi râs și să fi glumit cu persoana respectivă, și să fi vorbit prostii. Și să fi aruncat cu perne.

Și să împartă patul.

Și să simtă o dorință care îi tăia picioarele.

Îi va fi teribil de dor de el când vor ajunge la căsuța ei, și el își va continua călătoria. Însă nu voia să se gândească la asta înainte.

Tramp o întâmpină de parcă ar fi fost închis singur cel puțin o săptămână, deși boxa în care se afla era foarte confortabilă.

Vorbiră despre vreme și peisaj. Vorbiră despre cărți – ea citise multe în cei cinci ani de boală a soțului ei, iar el citise destule în anii de convalescență și în anii

care urmaseră. Vorbiră mai mult despre familiile lor și despre căminul în care crescuseră, despre anii copilăriei, despre prietenii pe care îi avuseseră, despre jocurile pe care le jucaseră, despre visele pe care le visaseră. Vorbiră despre muzică, deși nici unul dintre ei nu cânta la un instrument anume.

Evitară cu grijă orice situație sau subiect care ar fi putut aprinde atracția neîndoielnică pe care o simțeau unul față de altul.

Uneori vorbeau prostii și râdeau ca niște copii fără minte. Era ridicol de bine. Alteori se ciondăneau, deși chiar și aceste scurte răbufniri se terminau de obicei cu prostii și râsete.

Vorbiră și cu alți călători din hanurile în care rămâneau și din locurile de interes pe care le vizitau. Ben începu să creadă că i-ar fi plăcut *cu adevărat* să călătorească, până la urmă. Era sigur că ar fi zăbovit mai mult în sud-estul Țării Galilor, dacă ar fi fost singur. Era fascinat de noua industrie care lua ființă – mine de cărbune și companii asociate de transport pe mare și prelucrare a metalelor. I-ar fi plăcut să facă și câteva ocolișuri – prin văile Rhondda și Swansea de exemplu, ca să vadă cum funcționa industria. Poate că avea să se întoarcă într-o zi și să adauge la cartea sa capitole care nu se refereau doar la frumusețea peisajelor. Dar nu încă. Odată ce o vedea pe Samantha instalată și o părăsea, voia să pună cât mai multă distanță între el și ea.

– M-am tot gândit, începu el într-o dimineață, după ce lăsară Swansea în urmă și porniră spre vestul Țării Galilor, că după ce te vei instala în căsuța ta, eu mă voi îndrepta spre coasta de vest a Țării Galilor, în loc să mă întorc pe unde am venit. O să văd Aberystwyth, Harlech și Mount Snowdon, și apoi o să călătoresc de-a lungul coastei nordice.

Ochii ei întunecați – ochii aceia frumoși și expresivi care păreau să fi revenit la viață de când părăsiseră comitatul Durham – îi întoarseră fermi privirea. Ea era îmbrăcată într-un verde pal și primăvăratic și părea tânără,

sănătoasă și drăguță. Și dezirabilă, deși el încerca să ignore acest gând.

Se bucura foarte mult că nu deveniseră amanți în noaptea aceea. Avea să-i fie și așa destul de greu să călătorească de unul singur, fără să mai fie nevoit să înfrunte și complicațiile unei aventuri cu ea.

Sau avea să regrete că nu întinsese mâna după plăcere atunci când i se oferise într-un mod atât de sigur?

– Sunt sigură că vei găsi niște peisaje frumoase pe ruta aceea, zise ea, ferindu-și pe jumătate chipul și privind pe fereastră. Cum au fost și până acum, nu? Faptul că văd atât de mult marea mă lovește *aici*. Își atinse stomacul cu pumnul închis. Sau poate că însăși Țara Galilor mă tulbură. Mi se pare o țară cu adevărat diferită, chiar dacă cei mai mulți dintre oameni vorbesc limba engleză. Însă, oh, accentul, Ben. E ca o muzică.

– Penderrisul e lângă mare. Ți-am spus asta? E în vârful unei stânci înalte din Cornwall.

– Cu nisip galben, așa cum sunt peste tot aici?

– Da. Nisip până în depărtare, sub stâncile înalte. Când sunt acolo, nu pot coborî pe plajă și mă mulțumesc să o privesc de sus. Dar e o priveliște frumoasă.

– Înseamnă că nu înoți?

– Am înotat cândva. Ca un pește. Sau ca un țipar. Mai ales în apele interzise. Zona cea mai adâncă a lacului Kenelston era întotdeauna mai îmbietoare decât râul, în care apa nu îmi trecea de piept, chiar dacă eram un băiețel. Cum să pretinzi că ești un pește care se respectă acolo? Însă am deviat de la subiect.

Întoarse fața spre el în timp ce câinele pufnea în somn pe bancheta din față și își mișca botul într-o poziție mai confortabilă. Privind-o, își dădu seama că știa și ea că ajungeau la capătul călătoriei.

– Când vom ajunge la Tenby, zise el, va trebui să facem câteva schimbări.

Domnul Rhys, avocatul care avea grijă de căsuța ei, locuia la Tenby. Și de vreme ce ea nu avea cheia casei și nici măcar nu știa unde era exact, trebuiau să îl găsească.

Și apoi totul avea să se schimbe. Fie că putea locui în căsuță, fie că nu. Trebuiau să descopere întâi răspunsul la această întrebare, și apoi să procedeze în consecință. Însă nu avea rost să se întrebe de pe acum care avea să fie următorul pas dacă se dovedea că nu se putea locui în căsuță.

Ea ridică din sprâncene.

– Ai vorbit ca un ofițer pe cale să dea ordine soldaților lui. Care sunt ordinele, sir?

– Când ajungem acolo va trebui să fii din nou doamna McKay, văduvă, iar eu voi fi Sir Benedict Harper, maior și prieten al răposatului căpitan Matthew McKay, care te escortează pentru că i-a promis-o înainte de a muri. Însă să știi că îți trebuie o cameristă, ca să împrumute măcar un dram de bună-cuviință unor oameni care au făcut o călătorie atât de lungă împreună.

Sprâncenele ei rămaseră ridicate, în timp ce el se încrunta, gândindu-se.

– Camerista pe care o aveai te-a însoțit până la Tenby, continuă el, dar a refuzat categoric să părăsească Anglia sau să rămână măcar acolo. Așa că ai fost forțată să o trimiți înapoi în Anglia cu diligența chiar în ziua în care îți vom vizita avocatul. Vei avea nevoie de cineva care să o înlocuiască imediat, bineînțeles, chiar înainte de a te muta în căsuța ta. Și cred că vei mai avea nevoie de încă o servitoare sau două – o menajeră și o bucătăreasă, sau poate cineva care să poate îndeplini amândouă funcțiile, mai ales în cazul în care casa e mică. Poate o persoană pricepută la toate. Și care să îți țină companie.

– Nu trebuie să-ți bați capul cu detaliile astea, *maior Harper*, zise ea, cu spatele spre geam și privindu-l țintă. Mă voi descurca. Și cred că domnul Rhys va fi dispus să mă sfătuiască.

El zâmbi, scuzându-se.

– Îmi fac griji.

– De ce? îl întrebă ea. Pentru că sunt femeie?

– Pentru că totul va fi nou și străin pentru tine. Pentru că vei fi singură.

– Și pentru că sunt femeie.

El nu o contrazise. Însă nu era doar asta. Asta *făcea* el: organiza oameni și evenimente, dirijându-i. Sau mai degrabă asta *făcuse* pe când era ofițer. Era un lucru pe care îi plăcea să-l facă, un lucru care îi lipsea, deși ar fi putut bineînțeles să fi preluat conducerea propriului domeniu cu trei ani în urmă, sau în orice moment de atunci încoace.

– Pare să fie un rămas-bun, remarcă ea încetișor.

– Cred că vei fi fericită în partea asta de lume. Pari să încerci deja un sentiment de apartenență.

– Simt.

Însă ochii ei păreau triști.

„Pare să fie un rămas-bun."

Da, avea să se instaleze acolo, dacă era o căsuță locuibilă. Trebuiau să existe niște vecini, și avea să-și facă prieteni, și după o perioadă decentă avea să întâlnească un galez vrednic și să se căsătorească și să aibă copii. Avea să fie fericită. Și liberă pentru totdeauna de influența vătămătoare a lui Heathmoor și a restului familiei lui.

Iar el nu va mai ști niciodată nimic despre ea.

Însă nu conta. În curând avea să uite de ea, așa cum și ea avea să uite de el.

Numai că în momentul acesta i se părea că nu avea s-o uite niciodată.

capitolul 14

Ajunseră la Tenby la începutul după-amiezii, într-o zi cu vânt rece, care mâna norii albi pe cerul albastru. Era un orășel drăguț, care cobora de pe stâncile înalte, iar marea se vedea de pe multe dintre străzile principale. Rezervară camere la un hotel din capătul de sus al orașului și coborâră să caute biroul firmei Rhys și Llyewellyn, după ce își puseseră vizitiul să se intereseze de adresă în timp ce ei reținеau camerele.

Li se spuse că domnul Llyewellyn nu era acolo, dar domnul Rhys avea să fie încântat să îi vadă, dacă erau amabili să aștepte câteva minute.

Samantha era atât de înfricoșată, de parcă ar fi intrat în cabinetul unui dentist. Multe – poate chiar tot restul vieții ei – depindeau de ceea ce se întâmpla în următoarele minute. Nu se gândise încă ce avea să facă în cazul în care nu putea locui în căsuță. Iar dacă afla că aceasta era locuibilă, Ben avea să plece foarte curând.

Încercă să nu se gândească la asta, și bineînțeles că nu se mai putu gândi la altceva. Avea să-i fie dor de el. Ei bine, *bineînțeles* că avea să-i fie. Însă realizarea aceasta simplă nu justifica nici pe departe marele gol care presimțea că o aștepta când avea să îi vadă trăsura îndepărtându-se fără ea – pentru totdeauna.

Se îndoia că avea să-l mai vadă vreodată.

Era un gând sumbru, care se adăuga la tristețea faptului că purta din nou doliu, după ce jurase că nu avea s-o mai facă. Oricum, *nu* purta vălul care îi ascundea fața.

Domnul Rhys, un bătrânel scund, îmbrăcat îngrijit, cu părul alb, care părea să fi depășit de mult vârsta de pensionare, ieși din camera lui exact după trei minute numărate din momentul în care se așezaseră, cu fața încrețită de zâmbete. Îi întinse mâna dreaptă Samanthei.

– Doamnă McKay? întrebă el. Ei bine, *asta* e o surpriză plăcută. Și maiorul Sir Benedict Harper? Ce mai faceți, sir?

Le strânse mâinile din toată inima și îi conduse în biroul lui, după ce își instrui funcționarul să aducă un ceainic cu ceai. Apoi îi îndrumă spre două scaune și se așeză la rândul lui în spatele unui birou uriaș, iar Samantha observă amuzată că scaunul lui era puțin mai înalt decât scaunele lor.

– Nu pot să spun că semănați cu domnișoara Bevan, mătușa mamei dumneavoastră, doamnă McKay, îi zise el Samanthei. Cred totuși că semănați puțin cu domnișoara Gwynneth Bevan, nepoata ei, mama dumneavoastră. Era doar o fetiță când am văzut-o ultima dată,

dar promitea să devină o mare frumusețe. Sunt încântat că ați venit personal. Căsuța domnișoarei Bevan, acum a dumneavoastră, bineînțeles, e liberă de câțiva ani, și în ultimul timp mă întrebam dacă nu îmi veți trimite alte instrucțiuni. A trecut un an de când am primit ultimele vești de la reverendul Saul, fratele dumneavoastră, care mi-a scris, ca de obicei, în numele dumneavoastră. Mă gândeam să îi scriu în curând, dar așa e mult mai bine.

Samantha se încruntă. John condusese afacerile cu domnul Rhys *în numele ei?* Un lucru era sigur: nu îi trimisese nici o scrisoare în afară de cea pe care o primise la puțin timp de la moartea tatălui ei. Oare considerase că tăcerea ei din ocazia aceea era o permisiune de a se ocupa de afaceri în numele ei?

– E locuibilă căsuța, domnule Rhys?

I se părea că își ținuse respirația de când ajunsese în locul acela.

– S-ar putea să fie puțin praf. Ordinele mele au fost să se facă curățenie doar o dată pe lună. Acum câteva luni am trimis niște muncitori care să se ocupe de igrasia din cămară, dar nu era nimic serios. Grădina nu mai e atât de frumoasă cum era pe vremea domnișoarei Bevan. Florile au fost neglijate, dar am avut grijă ca iarba să fie cosită de câteva ori în fiecare an. S-ar putea ca mobila să vi se pară puțin demodată, dar e destul de solidă și de cea mai bună calitate și a fost protejată cu huse. Probabil că interiorul are nevoie de un strat de vopsea, iar din prețuri s-ar putea să fi rămas numai urzeala. Însă chiar și așa, cred că ați putea obține un preț decent pe ea dacă doriți să o vindeți.

– Oh, dar eu vreau să locuiesc acolo, exclamă ea.

El străluci de încântare și își frecă mâinile.

– Sunt încântat să aud asta. Casele sunt făcute ca să fie locuite, așa cum am spus întotdeauna, preferabil de către proprietarii lor. A mai rămas ceva din banii de pe chirie în contul de aici. Am luat doar atunci când a fost nevoie de reparații sau întreținere. Iar de restul banilor nu s-a atins nimeni.

– De restul banilor?

Samantha îl privi întrebător.

– Domnișoara Bevan nu avea o mare avere, explică domnul Rhys cu accentul lui galez, precis și încântător. Însă a primit o sumă frumușică la moartea bătrânului domn Bevan, tatăl ei. Nu a cheltuit mult din ea – a trăit simplu toată viața și a spus întotdeauna că era mulțumită așa. Iar doamna Saul, mama dumneavoastră, nu a retras nimic. Așa că banii stau în contul de aici de mulți ani, adunând o dobândă frumușică.

Și bani, și o căsuță locuibilă? De ce nu știuse nimic despre asta? Cine știuse? Tatăl ei? John?

Nu întrebă câți bani erau. Nici nu ceru detalii despre căsuță. Nu credea că era cine știe ce. Însă se simțea proastă pentru că nu știuse și se întreba dacă nu era vina ei. Nu întrebase niciodată – dar mama ei vorbise atât de disprețuitor despre proprietate, încât o făcuse să pară o nimica toată.

Cu toate acestea, Samantha era mulțumită să știe că existau și ceva bani și o casă. Nu fusese lăsată fără nimic la moartea lui Matthew, dar nici nu avea mai mult decât un venit modest. Câteva lire în plus aveau să fie bine-venite, mai ales dacă trebuia să cumpere covoare noi în căsuță și să o dea cu vopsea. Schimbă o privire cu Ben, și el zâmbi.

Dar toate astea însemnau, bineînțeles, că el nu mai avea nici un motiv să mai rămână cu ea. Și pentru faptul acesta el avea să fie, desigur, foarte recunoscător. La urma urmei, ea nu era responsabilitatea lui.

După ce funcționarul aduse ceaiul și o farfurie cu biscuiți dulci, domnul Rhys le explică unde se afla căsuța, la doar câțiva kilometri de-a lungul coastei. Era aproape de satul Fisherman's Bridge, deși era despărțită de el prin niște dune de nisip care o ascundeau vederii. Plaja din fața ei fusese considerată întotdeauna o parte din proprietate și nu era folosită niciodată de nimeni, cu excepția locuitorilor căsuței. Nu ar fi sfătuit-o pe doamna McKay să meargă acolo chiar în ziua aceea, și nici chiar

a doua zi. Mai întâi trebuia făcută curățenie și cosită iarba și aduse ceva provizii de cărbune și mâncare, iar el avea să se ocupe cu plăcere de toate.

Ben îi spuse legendara poveste despre prietenul său, căpitanul McKay, și despre camerista Samanthei care plecase în fuga mare cu diligența spre Anglia, chiar în dimineața aceea.

– Ce ghinion! observă domnul Rhys. Și veți rămâne la Tenby următoarele două nopți, nu? La hotel? Asta o pune pe doamna McKay într-o poziție cam stânjenitoare, nu-i așa, chiar dacă vă are pe dumneavoastră ca însoțitor și protector, domnule maior. O lady are nevoie și de o cameristă, nu doar de un gentleman, ca să păstreze aparențele. Lăsați-mă să văd ce pot face pentru a găsi o nouă cameristă. Nu ar trebui să fie prea dificil, chiar dacă timpul e scurt. Șansa unei slujbe bune nu apare în fiecare zi pe aici, mai ales pentru fete.

– Vă mulțumesc, domnule Rhys, spuse Ben. Asta mă liniștește. Am fost foarte îngrijorat, după cum vă imaginați, când am văzut că mizerabila de cameristă insista că nu mai suporta nici măcar o zi în care să se îndepărteze de Anglia, în loc să se îndrepte spre ea.

„E un mincinos convingător", se gândi Samantha. „Și ce a vrut să spună cu *asta mă liniștește?*"

– Țara Galilor e considerată adesea un avanpost sălbatic și păgân, zise domnule Rhys, cu unul dintre zâmbetele lui largi. Și uneori nouă galezilor ne place să lăsăm lucrurile așa. Deși aici se spune adesea că sud-vestul e o Anglie în miniatură. Aici nu veți găsi mulți oameni care să nu vorbească și să nu înțeleagă decât galeza.

– Dar e o limbă încântătoare, muzicală, protestă Samantha, și eu am de gând să o învăț.

– Splendid!

Domnul Rhys se uită strălucind de încântare de la unul la celălalt și își frecă din nou mâinile.

De îndată ce își terminară ceaiul, își luară rămas-bun.

– *Este* locuibilă, Ben, zise Samantha în timp ce trăsura îi ducea încet, urcând dealul spre hotel. Știrea aceasta

aproape că m-a năucit. Deși mă aștept să fie foarte mică. Mă întreb ce înseamnă o sumă *frumușică*. Crezi că sunt teribil de bogată?

– Probabil că nu, răspunse el. Dar poate că îți ajunge să cumperi o grămadă de cărbuni pentru focurile din timpul iernii. Se zice că iernile de aici sunt mai blânde decât cele din restul țării, dar dacă e să judec după experiența mea din Cornwall, pot să fie destul de umede și de mohorâte. Și vijelioase.

Vijelioasă era și ziua aceea.

– Presupun că acesta e prețul pe care îl plătești când locuiești lângă mare, zise ea. Oh, Ben, domnul Rhys e atât de... *respectabil*, nu?

– Bineînțeles. La ce te așteptai? La un păgân sălbatic? E și bătrân cât dealurile.

– A cunoscut-o pe mătușa mamei mele.

– Tu nu știi nimic despre ea în afară de nume? întrebă el. Ești curioasă în privința ei, Samantha? Și despre restul moștenirii tale?

– Mama mea nu vorbea aproape niciodată despre viața ei de aici, îi povesti ea. Cred că a fost nefericită. Sau poate că doar neliniștită. A fugit la Londra când avea șaptesprezece ani și nu s-a mai întors niciodată. Poate că avea de gând să îmi spună mai multe când mai creșteam, dar a murit foarte pe neașteptate, când aveam doar doisprezece ani.

Însă nu îi spusese dacă era sau nu curioasă. De fapt, se temea să fie curioasă. Se temea de ceea ce ar fi putut descoperi. Mama ei fusese abandonată de părinții ei, bunicii Samanthei. Măcar asta știa. Se îndoia că ar fi vrut să cunoască detaliile.

Însă mătușa mamei ei avusese propria căsuță. Asta însemna ceva. Era evident că nu fusese săracă lipită pământului. Nici tatăl ei, străbunicul Samanthei, nu fusese lipit pământului dacă îi lăsase o *sumă frumușică*, oricare ar fi fost aceasta. Dar de unde avusese banii cu care cumpărase căsuța? Se părea că nu fusese niciodată căsătorită. Avusese destui bani ca să trăiască fără

suma pe care i-o lăsase tatăl ei. Putuse să îi lase suma aceasta aproape întreagă nepoatei ei, mama Samanthei, pe lângă căsuță.

Samantha își imaginase întotdeauna că rudele ei galeze erau sărace. Dar dacă s-ar fi gândit puțin mai mult, și-ar fi dat seama că mătușa mamei ei nu putea fi lipită pământului și că banii ei trebuiau să fi venit de undeva.

– Oh, zise ea oftând, poate că sunt doar puțin curioasă, până la urmă.

Însă ajunseseră în fața hotelului.

– Ne odihnim tot restul zilei de azi și explorăm mâine? sugeră Ben. Sau vrei să...?

Ea îl întrerupse.

– O să mergi în camera ta și o să te întinzi puțin. Pot să îmi dau seama întotdeauna când ai dureri. Zâmbești prea mult.

– O să mă încrunt feroce, zise el, însoțind vorbele cu fapta, ca să te conving că sunt în formă și plin de viață.

Însă nu spuse că nu voia să se retragă în camera lui.

„Poimâine", se gândi Samantha în timp ce închidea ușa propriei sale camere, „o să mă mut în casa mea". Începea cu adevărat noua ei viață. Și Ben avea să pornească spre coasta de vest a Țării Galilor și spre restul vieții *lui*.

Oh, cum putea să fie atât de entuziasmată și de deprimată în același timp? Ar fi făcut mai bine să-și limpezească puțin mintea plimbându-l pe Tramp.

După două ore, când Samantha se întoarse în camera ei și se așeză la fereastră, privind alternativ marea și încercând să citească, auzi pe cineva bătând la ușă. O deschise, zâmbind și așteptându-se să îl vadă pe Ben în partea cealaltă. Însă în locul lui era o fată slăbuță, cu păr întunecat și ochi albaștri.

Fusese trimisă de funcționarul domnului Rhys, explică ea, ca să fie camerista doamnei McKay și să aibă grijă de hainele ei și să îi aducă apa de spălat și să îi facă părul și tot ce altceva mai era nevoie, dacă doamna McKay era mulțumită, dar ea era o fată bună și domnul

Rhys putea să adevereasc acest fapt, de vreme ce sora mamei ei muncea de cinci ani pentru vărul soției lui, și nu fusese niciodată vreo problemă, și acum o ruga pe doamna McKay să îi ofere o șansă, și nu avea să-i pară rău niciodată, pentru că avea să facă totul pe placul doamnei McKay, și în plus, funcționarul îi spusese că trebuia să rămână și noaptea, chiar dacă nu mereu, pentru că fata englezoaică proastă care fusese camerista doamnei McKay plecase cu diligența de dimineață și o abandonase pentru că nu îi plăcea Țara Galilor, deși nu se știa ce era în neregulă cu Țara Galilor, pentru că era de o sută de ori mai bună decât Anglia, unde aproape că nu era nici un munte sau deal care să facă peisajul mai interesant, iar oamenii nu puteau cânta nici dacă și-ar fi salvat viața prin asta, dar oricum, nu ar fi fost respectabil ca doamna McKay să fie singură în hotel fără o cameristă, chiar dacă prietenul soțului ei mort, care era și maior, și sir, era acolo ca să o protejeze, deși se afla în altă cameră, bineînțeles, și... și *voia* doamna McKay să se gândească la ea pentru slujbă, dacă o *ruga?*

Samantha nu era sigură că fata se oprise măcar o dată ca să respire. Ochii ei erau măriți de un amestec de nerăbdare și neliniște.

– Ai un avantaj față de mine, zise ea. Îmi cunoști numele.

– Oh, exclamă fata. Gladys, doamnă McKay. Gladys Jones.

– Și câți ani ai, Gladys?

– Am paisprezece, doamnă McKay. Sunt cea mai mare dintre noi. Mai am șapte frați mai mici, și nici unul dintre noi nu lucrează încă. V-aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ați lua, ca să pot să îi dau niște bani tatălui meu și să îl ajut să ne hrănească pe toți. Sunt foarte muncitoare. Mămica spune asta, și mai spune și că îi va fi dor de mine dacă voi intra în slujbă, dar Ceris se va descurca aproape la fel de bine ca mine și îmi va lua locul. E o fată bună și ea și tocmai a împlinit treisprezece ani și e aproape la fel de înaltă ca mine. Dar poate

că nu veți avea nevoie să stau de pe acum mereu cu dumneavoastră, și voi putea să vin și să plec destul de ușor pentru că locuiesc în Fisherman's Bridge, la câțiva pași de căsuța pustie în care vă veți muta. Mămica așteaptă alt copilaș în câteva săptămâni, și prefer să stau noaptea cu ea, măcar până văd noul bebeluș în leagăn. După asta voi fi mai mult decât fericită să stau cu dumneavoastră în căsuță. Deși pot să mă mut și acum, dacă vreți, și nu vreau decât o jumătate de zi liberă ca să o vizitez pe mămica și să o ajut pe Ceris cât pot de mult.

Samantha se dădu înapoi și o lăsă pe fată să intre în cameră.

– Voi fi fericită să te iau de probă, Gladys, zise ea, și în timpul acesta o să mă pui și *tu* pe *mine* la probă. Și cred că voi putea să mă descurc fără serviciile tale noaptea, măcar pentru un timp.

Se gândi la camerista nouă pe care o avusese la Bramble Hall și la faptul că fata o ținea adesea trează până târziu în noapte cu sporovăiala ei. Dacă o lua pe Gladys, era posibil să o țină toată noaptea.

– Oh, vă *mulțumesc*, doamnă McKay, spuse fata, și începu imediat să atace gențile Samanthei, pe care le despachetă, chiar dacă trebuia să le împacheteze din nou poimâine-dimineață.

În dimineața următoare primi vorbă la hotel că o anume doamnă Price, mama văduvă a fierarului din Fisherman's Bridge, se dusese la căsuță ca să supravegheze femeile care fuseseră trimise să facă curățenie și să deschidă ferestrele ca să aerisească locul și să ia husele de pe mobile și să facă câteva cumpărături și să aprindă focurile în toate sobele, după ce închideau din nou ferestrele, pentru ca totul să fie frumos și cald și comod în ziua următoare, când va veni doamna McKay. Doamna Price își exprimase disponibilitatea de a fi intervievată pentru o slujbă permanentă, dacă doamna McKay dorea asta. Era o bucătăreasă excelentă și lucrase și înainte ca bucătăreasă și menajeră. Avea și referințe ca să o dovedească.

„Așa că următoarea fază a vieții mele e pe cale să înceapă", se gândi Samantha în timp ce își petrecea după-amiaza cu Ben și Tramp, stând jos și făcând scurte plimbări pe culme, de-a lungul stâncilor care străjuiau golful Tenby.

O fază care nu îl va include pe Ben.

– Ben, zise ea dintr-odată după ce admiraseră în tăcere peisajul pentru o vreme, vrei să mai stai câteva zile? După ziua de mâine, vreau să spun?

El se uită spre mare, cu ochii îngustați ca să se ferească de lumina strălucitoare care scânteia pe suprafața ei.

– Oh, ce egoist din partea mea, zise ea. Te rog să ignori întrebarea. Probabil că ești foarte nerăbdător să pleci.

– Dacă există un han în Fisherman's Bridge, răspunse el, o să rămân câteva zile. Până mă asigur că ești instalată așa cum trebuie.

– Te-am forțat să rămâi? îl întrebă ea. Nu sunt responsabilitatea ta.

El se încruntă ușor și se întoarse să o privească.

– Oh, dar ești. I-am promis prietenului meu, soțul tău, pe patul de moarte, că te voi conduce aici și că voi rămâne până te văd instalată și în stare bună. Îți amintești? Și eu îmi țin întotdeauna promisiunile.

Și apoi, chiar când simțea că avea să izbucnească în plâns, el îi zâmbi pieziș.

Zâmbetul acela avea să o urmărească și după plecarea lui. Pentru că avea întotdeauna puterea de a-i slăbi genunchii.

– Mă duc să îl duc pe Tramp într-o plimbare scurtă, zise ea, ridicându-se grăbită.

A doua zi dimineața, în timp ce călătoreau pe coastă îndreptându-se spre vest, văzură că stâncile coborau, însă se înălțau din nou deasupra mării, la o distanță nu prea mare. Li se spusese că satul Fisherman's Bridge și prin urmare și căsuța de lângă el erau în vale, acolo unde stâncile erau joase.

Samantha se aştepta cu adevărat ca moştenirea ei să fie un bordei, aşa cum îi spunea mama ei. Însă îşi spuse că nu avea să fie dezamăgită. Măcar era locuibil. Avea să fie bun o vreme, chiar dacă nu pentru totdeauna. Şi partea aceasta de lume era atât de frumoasă, încât era sigură că nu avea să regrete că se mutase aici.

Şi apoi, destul de brusc, chiar în timp ce se apropiau de o linie de dune de nisip, acoperite parţial cu iarbă, o văzură. Trebuia să fie aceea, din moment ce nu se vedea altă locuinţă, şi satul trebuie să fi fost dincolo de dune.

Numai că nu era o căsuţă. Sau ceea ce crezuse ea că se numea căsuţă, în orice caz.

– Oh, vai de mine, zise ea.

Ben se aplecă într-o parte, cu umărul lipit de umărul ei, ca să o poată vedea pe geamul din partea ei de trăsură.

Era o casă masivă şi pătrată de piatră cenuşie, cu un acoperiş de ardezie cenuşie. Părea să aibă cel puţin patru dormitoare sus şi la fel de multe camere jos. În faţă avea un portic, iar acoperişul de deasupra lui avea o lucarnă. O grădină pătrată o înconjura, îngrădită cu un gard din lemn spoit cu alb. Într-un colţ era un hambar mare. Locul în care fuseseră cândva straturile de flori era gol, în afară de câteva buruieni, dar iarba fusese cosită de curând. Întinderea ei era de un verde pur, neîntreruptă de margarete sau piciorul-cocoşului.

– Asta e o *căsuţă*?

– Ei bine, răspunse Ben, nu e un conac, dar nu e nici o chilie de pustnic, nu?

– E o *casă*, sublinie ea. Cum a putut mama să îi spună bordei? Crezi că e o greşeală?

– Nu. Trăsura se îndreaptă spre ea. Dacă am fi greşit, noua ta cameristă ar fi spus ceva, chiar dacă am observat că a amuţit cu totul de dimineaţă, de când l-a întâlnit pe Quinn în curtea grajdurilor, şi nu i-am mai auzit vocea de pe capră; tu ai auzit-o?

– Mătuşa mamei mele nu putea fi cu adevărat săracă. Eu am crezut întotdeauna că era.

O femeie masivă, într-o rochie de un cafeniu întunecat, cu un șorț alb voluminos și o scufie asortată apăru pe treptele din fața porticului, afișând un zâmbet de bun venit. Samantha presupuse că era doamna Price. Când vizitiul trase scările și o ajută pe Samantha să coboare la poarta grădinii, doamna Price făcu o reverență. Domnul Quinn deschise poarta. Gladys se dădu jos de pe capră, neajutată.

– Bine ați venit, doamnă McKay! zise doamna Price. Totul e gata pentru dumneavoastră, chiar dacă timpul a fost scurt. Ieri am scos untul din toți până a strălucit totul și nu a mai rămas nici un fir de praf. Iar azi am venit de dimineață ca să pun ceva la copt și să aveți ceva bun de mâncare și să găsiți și un miros frumos în casă. Nimic nu te face să te simți mai acasă ca mirosul acesta, nu? Și asta ești tu, Gladys Jones? Mama ta mi-a spus că te-ai dus să vezi dacă puteai fi camerista doamnei McKay. Intrați, doamnă. Gentlemanul acesta s-a lovit, nu?

În următoarea jumătate de oră, Samantha descoperi că interiorul era la înălțimea exteriorului. Jos erau patru camere mari și pătrate – un salon, o sufragerie, o bucătărie și o bibliotecă. Sus erau patru dormitoare mari și unul mai mic în capul scărilor, și mai era și mansarda cu lucarna în acoperiș. Un hol tăia în două casa la parter și în el se afla scara care urca drept spre palier.

Poate că arhitectul, oricine ar fi fost el, fusese lipsit de imaginație, dar Samanthei îi plăceau dimensiunile camerelor. Mobila, deși veche și greoaie și predominant de culoare întunecată, exact așa cum o descrisese domnul Rhys, părea totuși confortabilă. Fără îndoială că ieri totul mirosea a vechi și a mucegai, dar ferestrele deschise și focurile, și mirosul de copt avuseseră grijă de asta.

În cele din urmă, doamna Price se îndreptă grăbită spre bucătărie ca să aducă câteva dintre prăjiturile proaspăt coapte și un ceainic cu ceai. Gladys bufnea în dormitorul principal de deasupra salonului, unde stătea Samantha cu Ben.

– Nu-mi vine să cred, zise ea, întinzând mâinile pe pielea veche și moale de pe brațele fotoliului.

– Că această căsuță există cu adevărat? întrebă el. Sau că e locuibilă? Sau că e într-adevăr mare? Sau că îți aparține într-adevăr? Sau că ești în sfârșit aici? Sau că ai o plajă doar pentru tine, iar ferestrele din față dau spre o priveliște care te va vrăji până la sfârșitul vieții? Sau că viața ta s-a schimbat atât de drastic într-un timp atât de scurt?

– Oh, oprește-te, spuse ea râzând. Își sprijini capul de spătarul fotoliului și închise o clipă ochii. Tot ce ai spus. Oh, Ben, mi se pare că am fost smulsă din viața mea și lăsată aici în rai. Mie mi se pare într-adevăr un rai.

– Cred că socrul tău, contele de Heathmoor, ți-a făcut o favoare când ți-a luat Bramble Hall și ți-a poruncit să mergi la Leyland Abbey. Poate că nu ți-ai fi amintit niciodată de căsuța asta dacă nu ai fi fost disperată să fugi, sau dacă ți-ai fi amintit, poate că nu te-ai fi gândit niciodată să vii aici.

– Înseamnă că asta *a fost* soarta? Ea deschise ochii și se uită la el. Ceva ce era scris să se întâmple?

Însă înainte ca el să-i poată răspunde, doamna Price se întoarse la fel de grăbită, cu o tavă mare.

– Nu știam ce vă place cel mai mult, doamnă McKay: prăjiturile cu coacăze, prăjiturile cu semințe sau pâinea cu fructe. Așa că le-am făcut pe toate trei și acum puteți alege. Cred că maiorului îi vor plăcea toate trei. De obicei, bărbaților le plac prăjiturile. Sunt sigură că sunteți amândoi pregătiți pentru o ceașcă bună de ceai. Sper că nu preferați cafeaua? Părerea mea e că e o băutură rea și amară. Nu țin niciodată în casă. Bărbatului meu nu îi plăcea, și nici fiului meu nu îi place. Dar pot să vă aduc cafea mâine, dacă vă place. Vreau să zic, dacă doriți să vin din nou. Nu m-ar deranja să vin în fiecare zi să vă fac micul dejun și să rămân până gătesc masa de seară, deși aș prefera să nu locuiesc aici. Fiul meu ar muri de foame, fiindcă nu și-a găsit încă o soție, și eu nu pot să dorm bine în alt pat decât în al meu.

– Ce ziceți să încercăm ce ați sugerat? propuse Samantha. Și sunt fericită să beau ceai. Pâine... cu fructe, ați zis?

– Pâinea asta întunecată, plină de fructe, zise doamna Price, arătând câteva felii de pe platoul cu prăjituri pe care îl adusese și turnându-le fiecăruia câte o ceașcă de ceai. Nu există prăjitură care să aibă mai multe arome ca ea. Câinele roade un os din supă și își bea apa în bucătărie. Îmi place să am un câine în casă, și o pisică, deși nu am mai văzut niciodată un asemenea câine.

– Și trebuie să sperăm din toată inima că nici nu veți vedea, doamnă Price, zise Ben.

Doamna Price râse.

– Să vă mai aduc și altceva înainte de a mă întoarce la bucătărie? întrebă ea.

– Ați locuit întotdeauna aici, doamnă Price? întrebă Samantha. Satul nu e departe?

– Numai dincolo de dunele acelea de nisip, răspunse doamna Price, arătând spre vest. Și aici în spate e pământul domnului Bevan și casa mare, deși nu o puteți vedea de aici.

„Pământul domnului Bevan."

„Casa mare."

– Cred că el este bunicul dumneavoastră, doamnă McKay, nu? întrebă doamna Price. Nu știam cine avea să vină aici, deși mi s-a spus că era proprietara. Însă păreți să fiți nepoata lui. El s-a căsătorit cu o doamnă care era țigancă, știți. Dar bineînțeles că știți. Și dumneavoastră păreți țigancă, deși trebuie să spun că vă avantajează. Acum mă întorc în bucătărie. Am niște supă pe foc și am frământat niște aluat de pâine care trebuie să fi crescut.

– Există vreun han în sat, doamnă Price? se interesă Ben când ea se întoarse să plece.

– Oh, da, într-adevăr, sir. E un loc frumos și îngrijit. Nu e prea elegant, dar servește o cină bună, chiar așa, și e întotdeauna curat. Și grajdurile la fel. E proprietatea fratelui meu.

– Vă mulțumesc, răspunse Ben. Probabil că voi rămâne câteva nopți acolo, până mă voi asigura că doamna McKay e instalată așa cum trebuie. Știți, i-am promis răposatului ei soț, prietenul meu, că o voi face.

Când rămase singură cu Ben, Samantha luă o mușcătură de pâine cu fructe. Era într-adevăr delicioasă, dar ea nu avea prea multă poftă. Lăsă farfuria deoparte și se uită la el. El o privea nemișcat.

– Are pământ și o casă mare, spuse ea. Și încă trăiește.

– Da.

– Însă a trimis-o pe mama mea să locuiască aici cu sora lui. A lăsat-o să plece la Londra la vârsta de șaptesprezece ani și nu s-a dus după ea. Nu a venit la nunta ei, la botezul meu sau la înmormântarea ei. Nici unul dintre lucrurile acestea nu a fost rezultatul sărăciei, nu?

– Faptul că ți-l imaginai sărac te-a mângâiat de-a lungul anilor?

– Nu am avut nevoie de mângâiere. Nu m-am gândit la el și nu mi-am pus întrebări cu privire la el.

Dar în timp ce îl privea fix, iar el îi întorcea privirea în tăcere, știa că o făcuse, chiar dacă inconștient. Și știa că numai convingerea că bunicul ei era sărac îi alinase rana provocată de faptul că fusese separată de familia mamei ei în același timp în care era evitată de familia tatălui ei.

– Presupun că a făcut-o pentru că ea era fiica țigăncii care îl abandonase. Mama mea, adică. Și pentru că eu eram fiica ei. Dacă a știut de existența mea, vreau să zic.

– O să-ți pară rău că ai venit?

Ea se uită dincolo de el, la fereastra care dădea spre sud. Prin ea văzu că terenul de dincolo de gardul grădinii cobora spre vest și apoi se înălța iar deasupra dunelor. Prin adâncitura aceea se vedea marea și o fâșie de nisip auriu – doar la o aruncătură de băț de casa ei. Casa în sine era călduroasă și primitoare. Un ceas de pe polița șemineului ticăia constant. Când va rămâne

singură acolo, sunetul lui va fi liniștitor. Dacă se va așeza la fereastra deschisă, va putea simți mirosul sărat al mării. Și o va putea auzi.

Și totul era *al ei*.

Era moștenirea ei.

– Nu. Ea deschise gura ca să spună mai mult și o închise înapoi.

– Dar...?

– Poate că sunt puțin cam speriată, recunoscu ea. Speriată de cutia Pandorei.

El se ridică încet în picioare, abandonă una dintre cârje și îi întinse mâna liberă. Ea își așeză mâna în mâna lui, și el o conduse la fereastră.

– Uită-te la mare, Samantha. Eu am învățat trucul pe când eram la Penderris. Marea a fost aici cu mult înainte de existența noastră. Și va rămâne aici cu mult după ce noi vom fi uitați, retrăgându-se și înaintând după legile fluxului.

– Așa că micile noastre probleme sunt lipsite de importanță?

– Nici vorbă. Durerea nu e lipsită de importanță. Nici tulburarea sau teama. Sau faptul că ești sărac sau nu ai unde locui. Însă undeva – *undeva* – există pace. Și nici măcar nu e departe. E undeva în noi, îngropată adânc, de fapt, mereu prezentă, așteptând doar să ne uităm în interiorul nostru și să o găsim.

Ea întoarse capul și îi privi profilul ascuțit.

– Așa ai învățat să îți stăpânești durerea, zise ea, cu o bruscă intuiție.

– A fost singurul mod prin care o puteam face, în cele din urmă, recunoscu el. Însă uneori uit. Toți uităm. E în firea omenească să încercăm să ne conducem singuri viața, fără să ne inspirăm din... Însă îmi pare rău. Nu aveam de gând să fiu atât de enigmatic. Pur și simplu nu te teme. Orice ai descoperi aici, cunoașterea nu îți poate face rău cu adevărat, chiar dacă e dureroasă, pentru că lucrurile acestea *există*, fie că le cunoști tu, fie că nu.

Și poate că această cunoaștere îți va putea aduce o oarecare înțelegere și poate chiar pace.

El continuă să se uite pe fereastră, și ea continuă să se uite la el.

Durerea lui, se gândi ea, e insondabil de adâncă. Însă el învățase să o stăpânească. Dar plutea încă prin viață la voia întâmplării. Spre deosebire de ea, nu își găsise căminul. Dar, tot spre deosebire de ea, învățase să nu se teamă.

– *Vei* mai rămâne un timp? îl întrebă ea. Oh, spera că nu era egoistă. Dar doar pentru câteva zile...

– Voi rămâne, răspunse el, coborând privirea spre ea. Un timp.

capitolul 15

Satul Fisherman's Bridge nu avea decât o singură stradă demnă de numele acesta. Strada urma coasta, pe o distanță de mai bine de jumătate de kilometru. Aici nu existau stânci înalte, doar un țărm cu nisip auriu care se întindea până la marginea apei.

Pe la jumătatea străzii se afla hanul, situat pe partea dinspre apă, cu grajdurile alături de el și nu în spatele lui, ca să nu strice priveliștea ce se vedea de la ferestrele salonului și ale cârciumii. Proprietarul îl informă încântat pe maiorul Sir Benedict Harper că avea o cameră liberă. Ben înțelese rapid că omul îi cunoștea foarte bine identitatea. În localitățile mici, știrile aleargă iute ca vântul, știa și că Ben venise cu doamna McKay, care se instalase în căsuța bătrânei domnișoare Bevan, dincolo de dunele de nisip. Întrebă dacă era adevărat că ea era nepoata domnului Bevan, și Ben confirmă că era. Nu avea rost s-o nege. Până la urmă, nu era nici un secret.

Dar cine naiba *era* Bevan? Se părea că era un fel de proprietar de pământ.

Camera era comodă și dădea spre plajă și spre mare. Cina pregătită de soția hangiului fu gustoasă și îmbelșugată, așa cum prezisese doamna Price. El era singurul ocupant al salonului, deși cârciuma de alături părea plină ochi, dacă era să judeci după glasurile ridicate și râsetele zgomotoase. Probabil că hangiul servea acolo. Pentru că hangița în persoană îi aduse mâncarea lui Ben și rămase să mai pălăvrăgească.

– E frumos să știi că locuiește din nou cineva în căsuța domnișoarei Bevan, spuse ea. Nu mi-ar fi plăcut deloc să rămână pustie, când e un loc atât de încântător.

Ben nu putu rezista să nu facă și el niște cercetări.

– Domnul Bevan locuiește aproape, nu-i așa, doamnă Davies?

– Sus, în casa cea mare, da, îi spuse ea, arătând cu mâna spre interior. Dacă o să mergeți de-a lungul străzii până la pod, o să vedeți că e pe deal, printre copaci. Are o poziție foarte bună. Tatăl lui a ales locul, când s-a hotărât să construiască.

– Înseamnă că nu mai era nici o altă casă pe terenul acela?

– Numai o fermă. Dar nu era destul de măreață și impresionantă pentru domnul Bevan. Ei bine, e și normal, nu? El făcuse avere din minele lui de cărbuni, dar a ales să locuiască acolo și a vrut să se instaleze ca un gentleman. Voia o casă mare, și a construit una foarte frumoasă. Marged a noastră e cameristă acolo și primește un salariu decent.

– Friptura aceasta e atât de fragedă, că o pot tăia cu furculița, remarcă Ben. Și cartofii copți sunt crocanți la exterior și moi în interior – exact așa cum îmi plac.

– Îmi place să văd un bărbat care înghite o masă bună, răspunse ea, evident încântată.

– Actualul domn Bevan mai are minele?

– Pe cele dinainte și turnătoriile de aici din vale, de lângă Swansea. Acolo s-a dus să lucreze băiatul nostru cel mai mare. Câștigă bani buni acolo. Mai mulți băieți de aici s-au dus să lucreze acolo și în mine. Domnul

Bevan e un patron bun. Bun cu lucrătorii lui. Dar îmbătrânește și nu are nici un fiu care să se îngrijească de el sau să îi preia afacerile, și e mai mare păcatul. Doamna Bevan – a doua, vreau să zic – nu a fost binecuvântată cu vreun copil înainte de a muri, biata lady.

Ben se simțea vinovat. Nimic din acestea nu era treaba lui – cu excepția faptului că ar fi susținut exact această conversație și dacă ar fi fost străin. Ar fi pus întrebări și ar fi aflat informații interesante pentru cartea lui. De fapt, probabil că ar fi făcut cercetări mai aprofundate.

Se întrebă ce avea să facă Samantha cu informațiile acestea, odată ce le afla. Ce îi spusese ea mai devreme?

„Poate că sunt puțin speriată. Speriată de cutia Pandorei."

Ce mai cutie!

– Poate că nepoata lui îi va oferi o oarecare mângâiere, adăugă doamna Davies. E văduvă, nu-i așa, sir?

– Soțul ei a fost prietenul meu, explică Ben. Înainte de a muri, i-am promis că voi avea grijă de ea până se instalează aici așa cum trebuie.

În momentul acesta, cineva strigă din bucătărie, și doamna Davies ieși grăbită, scuzându-se că îl părăsea.

Oare Bevan avea să fie *mulțumit* să afle că nepoata lui trăia acum chiar în pragul casei lui? Aflase oare că ea era acolo?

Oricum, un lucru e sigur, se gândi Ben în timp ce își golea farfuria. Voi rămâne aici până când voi afla răspunsul la unele dintre aceste întrebări. S-ar putea ca Samantha să mai aibă nevoie de mine.

Realizarea aceasta îi aduse o enormă ușurare.

A doua zi dimineața, Ben porni spre căsuță, călare pe un cal din grajdurile hanului, în timp ce Quinn venea în urma lui, ca să îl ajute să descalece și să încalece din nou la întoarcere.

Când trecură peste dune, văzură soarele scânteind în mare și simțiră aerul cald. Ferestrele din față ale căsuței erau deschise, iar perdelele fluturau în briză. Și ușa din

față era deschisă, iar Samantha – da, ea *era* – era aplecată peste unul dintre straturile fără flori de sub fereastra salonului, smulgând buruienile. Avea mănuși, un șorț și o bonetă veche de paie, cu borul zdrențuit, pe care nu o mai văzuse niciodată. Renunțase din nou la hainele de doliu. Rochia ei era din muselină palidă, de culoarea lămâii, și părea să fi văzut și zile mai bune.

Ben își opri calul ca să se poată bucura de priveliștea pe care o oferea ei. Părea relaxată și sănătoasă, de parcă și-ar fi găsit locul acolo. Realizarea aceasta îi produse un sentiment ciudat. Excludere? Singurătate? Pentru că probabil că ea avea să simtă că își găsise locul și după ce el va fi plecat.

Ceva o alertă, deși copitele calului nu făceau mult zgomot pe iarba nisipoasă. Se îndreptă și se întoarse spre ei, cu un făraș de grădină în mână. Zâmbi. Câinele, care stătea întins la soare la capătul treptelor de sub portic, se ridică și el, dând din coadă și lătrând.

– Întotdeauna mi-a plăcut să grădinăresc, zise ea în timp ce Ben se apropia călare de zidul grădinii. Când eram fetiță, obișnuiam să scormonesc în pământ, dar la Bramble Hall nu am avut nici o șansă – Matthew avea întotdeauna nevoie de mine în camera în care zăcea. Acum *am* o șansă. Domnul Rhys a spus că mătușa mamei mele avea o grădină frumoasă de flori aici, nu? Ei bine, am de gând să o refac, chiar dacă va trebui să încep printr-o distrugere. Nu-mi place să smulg buruienile. Până la urmă, și ele sunt plante. Sunt lucruri vii. Și cine decide care sunt flori și care buruieni, în orice caz? Mie îmi plac margaretele și piciorul-cocoșului și păpădiile, dar toată lumea le izgonește de pe peluze de parcă ar fi ciumate.

– Poate din cauză că ar distruge peluzele, dacă li s-ar permite să crească și să se înmulțească necontrolat. Ai dormit bine?

Fusese singură în casă, pentru că nici camerista ei, nici doamna Price nu locuiau acolo, cel puțin pentru

moment. Se întrebă dacă faptul acesta o deranja. În noaptea care trecuse, el își cam făcuse griji din cauza ei.

– Am dormit cu fereastra deschisă, îi spuse ea. Am auzit marea și i-am simțit mirosul, dar trebuie să recunosc că nu pentru mult timp. Am adormit adânc și nu m-am trezit până nu am simțit miros de șuncă prăjită. Doamna Price m-a făcut de rușine și a venit devreme. Hanul e un loc decent?

– E foarte comod. În spate ai un hambar destul de mare, în care pot să stea caii cât rămân aici. O să merg acum acolo cu Quinn, dacă îmi permiți, și apoi o să vin să te vizitez.

Când se întoarse pe jos de la hambar spre casă, șorțul și mănușile și fărașul de grădină dispăruseră, dar ea era încă afară și purta încă boneta de paie cu borul zdrențuit, care părea veche de când lumea și o făcea absurd de drăguță. Câinele era lângă ea, dând din coadă, așteptându-se evident să fie întreținut. Chiar își imagina că lumea se învârtea în jurul persoanei lui uriașe și greoaie.

– Îmi amintesc că ai spus că nu ai putut să te plimbi niciodată pe plaja de la Penderris Hall, pentru că era la picioarele unei stânci înalte. Nu exista nici o cărare care să coboare pe plajă?

– Erau câteva, foarte abrupte. Ceilalți coborau mereu, chiar și Vincent, în ciuda orbirii lui.

– Nimic nu te poate opri să nu te plimbi pe plaja de aici. Nu e departe și panta nu e abruptă. Nisipul pare drept și moale. Mergem?

– Acum?

Trecuse mult timp de când își dăduse seama că firea omenească își dorea mereu exact lucrul pe care nu îl putea avea, chiar dacă avea nenumărate alte daruri. El tânjise întotdeauna, din toate puterile, să poată coborî pe plaja de la Penderris. Hugo se oferise o dată să îl ducă în brațe, dar refuzase atât de categoric, încât oferta nu mai fusese reînnoită. Nu că Hugo nu ar fi putut s-o facă. Era puternic ca un bivol. Însă Ben ar fi fost umilit.

Se consolase cu gândul că acolo nu era nimic, în afară de nisip care să îți intre în păr și în gură.

– Speram să vii devreme, zise ea, pășind alături de el, cu mâinile împreunate la spate, cu Tramp sărind în fața lor. Tânjeam să cobor acolo, dar voiam să fii și tu cu mine pentru prima dată. Vreau să îmi pot aminti asta.

Asta? Faptul că el fusese acolo cu ea pentru prima dată?

– Trebuie să îți mărturisesc ceva, zise ea. Nu am mai fost niciodată pe o plajă. Nu e ciudat, când mama mea a crescut aici?

El întoarse capul să se uite la ea. Munca din grădină și briza mării îi aduseseră o culoare sănătoasă în obraji. Ochii ei străluceau.

– Pot să îți sugerez să îți scoți pantofii și ciorapii înainte de a intra în nisip? Altfel ți se vor umplea de pietricele înainte să faci câțiva pași, și îți vei petrece restul zilei scuturând nisipul și bandajându-ți bășicile.

Ea râse.

– Și tu vei face la fel?

– Eu am cizme, răspunse el. În plus, nu voia să își expună picioarele în fața ei.

– Pare o sugestie foarte necuviincioasă, sir, dar și foarte rațională.

Se uită în jur și alese o piatră plată din vârful povârnișului, pe care se așeză. În timp ce el privea, își scoase pantofii și ciorapii. Prea târziu, îi trecu prin minte că ar fi fost mai politicos să se întoarcă cu spatele. Avea picioare zvelte, glezne subțiri și tălpi înguste și frumoase – pe care le văzuse și înainte, la hanul din Wye Valley. Ea își rulă frumos ciorapii și îi puse în pantofi, apoi se ridică și își așeză pantofii pe piatră.

– Oh, zise ea, mișcându-și picioarele în amestecul de iarbă și nisip pe care stăteau, ce senzație încântătoare. Dar mi se pare un păcat să stau desculță afară.

Străbătură trecătoarea și ajunseră pe o plajă lată și dreaptă. Nisipul se întindea în stânga și în dreapta, până la aflorimentele de stâncă care închideau plaja aceea

particulară. În spatele lor, de o parte și de cealaltă a trecătorii, se aflau stânci care le ofereau și mai multă intimitate. Nivelul mării era scăzut, deși brizanții de la marginea apei arătau că venea fluxul. Briza era mai rece aici, chiar dacă soarele era mai cald. Pescărușii țipau deasupra capetelor lor.

Cârjele lui Ben se înfundau în nisip, însă mergea mai ușor decât pe pământul tare. Samantha alergă puțin înaintea lui, apoi se opri, cu brațele întinse în lături.

– Libertate! strigă ea, exact ca un copil exuberant. Oh, spune-mi că nu e o iluzie, Ben.

Câinele țopăia pe lângă ea, lătrând.

– E libertate, răspunse Ben ascultător, rânjindu-i, și ea își dădu capul pe spate, uitându-se la cer, și se răsuci complet de trei ori, în timp ce el râdea. Rochia i se umflă în lateral, și borul bonetei îi veni peste față.

Aceasta era doamna austeră, învești mântată în negru din cap până-n picioare, pe care o cunoscuse în comitatul Durham?

– *Există* asemenea momente, nu? zise ea. Oh, uitasem. A trecut *atât* de mult. Însă *există* momente de fericire pură, desăvârșită, și acesta este unul dintre ele. Mă bucur *atât* de mult că am așteptat să vii și tu, pentru că asemenea momente trebuie împărtășite. Spune-mi că simți și tu libertatea și fericirea. Se opri din învârtit și îi aruncă o privire, iar el citi în ea o nesiguranță neașteptată.

Însă *simțea* și el fericirea și libertatea. De parcă lumea se oprise pentru o clipă, și ei coborâseră din caruselul ei și nimic nu avea să mai conteze vreodată, în afară de locul în care se opriseră.

– Mă bucur că m-ai așteptat, declară el.

Ea lăsă brațele să-i cadă și îl privi cu fața luminată.

– Încotro o luăm? întrebă el. Spre est? Spre vest? Sau spre sud?

– Oh. Ea se învârti și se uită în fiecare direcție. Spre sud. Spre malul apei. O să poți merge atât de departe?

Câinele pornise deja în direcția aceea.

– Am ajuns în sfârșit pe o plajă, răspunse el. Lasă-mă să-mi înmoi măcar vârful cârjei în apă.

Fluxul era mult mai departe decât părea. Însă era relativ ușor să înaintezi pe nisip, și el era oricum hotărât să ignore orice disconfort pentru plăcerea de a face ceea ce făcea. Imaginea aceasta avea să-i fie hrană pentru suflet în viitor. Era prima ei plimbare pe o plajă. Și era prima lui plimbare pe plajă, după ani întregi. Și se plimbau împreună.

Câinele alerga pe malul apei, stropind în toate părțile.

– Să îndrăznesc? întrebă Samantha. Dar nu fu chiar o întrebare. Presupun că apa e îngrozitor de rece.

Chiar în timp vorbea își ridică poalele rochiei și păși în apa puțin adâncă, care de abia uda nisipul, și apoi înaintă în primul val al fluxului până când apa îi ajunse până la glezne.

– Oh, *este* rece, zise ea cu respirația întretăiată. Și picioarele mi se înfundă în nisip. Oh, este *încântător*, Ben. Ridică fruntea să se uite la el, cu ochi scânteietori. Vino și tu.

Chiar nu ar fi trebuit s-o facă. Dacă ei i se înfundau picioarele în nisip, ce avea să se întâmple cu cârjele lui? Și cizmele avea să i se albească de sare după ce se uscau, și Quinn avea să afișeze o expresie plină de reproș și îndelung răbdătoare. Și dacă își pierdea echilibrul și cădea în apă? Cum naiba avea să se ridice din nou?

Ea se opri.

– E rece doar în primele momente. Probabil că nici nu o să ți se pară rece prin cizme.

– Asta era tot ce voiam să aud, declară el și păși în apă, în timp ce ea țipa, râzând.

Simți răceala, chiar dacă avea cizme și șosete. Și cârjele i se înfundară într-adevăr în mod alarmant în nisipul ud. Dar deși era doar la câțiva metri de pământul uscat, i se părea că păsise într-un element diferit. Soarele strălucea deasupra lor. Marea scânteia în jurul lor.

Simți dintr-odată o dorință arzătoare ca George sau Hugo sau vreunul din ceilalți să-l vadă acum. Și râse.

Ea păși mai aproape, adunându-și fustele cu o mână, îi luă una dintre cârjele în mâna cu care își ținea fustele și se apropie și mai mult.

– Pune brațul pe umerii mei, îi zise ea.

– Sunt prea greu pentru tine, protestă el.

– Fă-o, oricum. Îți promit că nu o să mă prăbușesc.

El se simți stânjenit, chiar puțin umilit, dar nu avea de ales, pentru că nu putea să-i smulgă cârja și poate să o ofenseze, și dacă nu risca să-și piardă echilibrul. Își făcuse un obicei din a nu se sprijini niciodată pe nimeni. Își puse brațul pe umerii ei fragili, iar ea se lipi de el și îl prinse de mijloc cu brațul liber.

Oh, Doamne!

– Nu suntem un invalid și o biată infirmieră îndelung răbdătoare, zise ea, râzând și ridicând spre el ochii strălucitori și fața îmbujorată, care era alarmant de aproape, ci un bărbat și o femeie care au găsit o scuză perfect rezonabilă pentru a se apropia unul de celălalt.

Probabil că roșise și el.

– Avem nevoie de o scuză?

– Se pare că da, răspunse ea, începând să pășească pe marginea apei alături de el. Am avut mare grijă să păstrăm mereu o distanță decentă din noaptea în care am împărțit camera. Ești subțire, Ben, dar nu ești deloc fragil, nu? Chiar dimpotrivă, de fapt.

El nu avea de gând să răspundă cu o descriere a trupului ei.

– Mă sprijin prea tare pe tine?

Încerca să își sprijine toată greutatea pe cârjă, dar asta o făcea să se înfunde și mai tare.

Simțea curbele generoase ale trupului ei lipite de el. Un sân ferm și greu îi apăsa haina. Ea era înaltă, dar nu chiar atât de înaltă ca el. Mirosul ei slab de gardenie plutea în aerul sărat. Trupul ei era cald prin bariera fragilă a rochiei și a corsetului.

Și la fel era și trupul ei, pe Jupiter. Cald. Mai mult decât cald.

– Eviți subiectul, zise ea.

– Ce subiect?

– Faptul că aveam nevoie de o scuză ca să ne atingem.

– Ți-am promis că vei fi în siguranță lângă mine, îi aminti el.

– Uneori, zise ea, întorcând capul ca să se uite la mare, siguranța pare un lucru plictisitor, lipsit de spirit de aventură.

Și avea dreptate, pe Dumnezeul lui.

– După ce vei pleca de aici, vei regreta că ai fost un gentleman perfect în tot timpul în care am fost împreună? Ei bine, aproape tot timpul.

– Cum aș putea să regret că m-am purtat ca un gentleman? o întrebă el. Asta sunt.

Oare *ea* avea s-o regrete?

Se opriră din mers. Se simțea enervat, chiar puțin deranjat. Pentru el era important să fie un gentleman. Și totuși... Ar fi vrut să îi dea drumul, să se îndepărteze de ea, dar cârja lui era tot la ea.

– Am vrut doar să spun că libertatea e un dar prețios, spuse ea. Ar trebui să fim în stare să o folosim și să facem ceea ce ne dorim cel mai mult, dacă nu rănim pe nimeni prin asta. Cu toate acestea, nu ni se permite aproape niciodată să acționăm liber, nu? Întotdeauna este cineva care să spună nu, sau vreo regulă sau convenție care să spună că nu se cuvine. Așa că ne supunem regulilor de bună-cuviință și negăm libertatea care ne-a fost oferită și pierdem șansa de a fi cât de cât fericiți.

De fapt, se gândi el, ea sugera să devină amanți înainte de a pleca. Și era perfect normal, când ieșiseră pe plajă împreună în felul acesta. De ce să nu facă ceva... liber? Ceva ce își doreau amândoi să facă. Numai că plaja aceasta nu era lumea. Și ei nu puteau trăi acolo pentru totdeauna.

Avea s-o regrete. Pentru că avea să fie cu siguranță un amant necorespunzător și avea să se dezamăgească

şi pe el însuşi, şi pe ea. Avea să regrete că trezise demonul adormit al sexualităţii lui – numai că îl trezise deja, nu? Avea să regrete sfârşitul aventurii. Avea să regrete că trebuia s-o părăsească, pentru că nu putea să rămână, iar ea nu voia ca el să rămână. Iar ea avea să regrete că avuseseră o aventură, chiar dacă nu ar fi fost dezamăgită de performanţele lui. Pentru că nu avusese nici o prezenţă constantă în viaţa ei. Chiar şi mama ei murise de tânără. Avea nevoie de ceva mai mult, nu doar de un amant temporar.

Avea să fie durere.

Întotdeauna era durere.

Ea îl privi în ochi, şi fu rândul lui să se uite spre mare.

– Eşti obosit de atâta mers. Am pus ochii pe piatra aceea mare de acolo încă de când am început să mergem pe marginea apei. Hai să ne aşezăm pe ea un timp.

El nu argumentă. Avea într-adevăr nevoie să-şi odihnească picioarele. Bordura de jos a pietrei pe care o arătase ea era destul de dreaptă ca să se poată aşeza pe ea, şi destul de lată ca să încapă amândoi. Câinele se năpusti spre nişte pescăruşi care aterizaseră la marginea apei, pe plajă.

– Ţi-am stricat prima plimbare pe plajă? întrebă el.

– Pentru că ai obosit şi ai simţit nevoia de a te aşeza? Nu, bineînţeles că nu.

El îi luă mâna în mâna lui şi îşi împleti degetele cu degetele ei – probabil un gest foarte necugetat. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui. Marginea moale a bonetei ei se îndoi şi ea se aşeză mai comod.

– E încântător aici, zise ea. Îmi voi aminti mereu de ziua de astăzi. Oh, dar uite, sărmanele tale cizme au o pojghiţă de nisip.

– Mai degrabă sărmanul Quinn, decât sărmanele cizme.

– O să înot aici, spuse ea după ce rămaseră un timp în tăcere. Nu acum, dar în curând. O să intru pe sub

apă și o să înot. Înoată cu mine, Ben. *Poți* înota. Așa mi-ai spus.

– Asta se întâmpla atunci când eram doar un băiat și aveam două picioare complet funcționale.

– Nu cred că ai uitat cum. Ea își răsuci capul, ca să se poată uita la el. Poți să mergi, chiar dacă fiecare doctor care te-a consultat te-a avertizat probabil că nu vei mai putea merge niciodată.

– Nu sunt chiar expert, protestă el.

– *Mergi*, zise ea, ridicând capul și privindu-l înverșunată. Înotul ar fi mai ușor, nu? Nu ar mai trebui să îți sprijini greutatea pe picioare.

– Probabil că m-aș scufunda ca un bolovan și nu s-ar mai auzi nimic despre mine, răspunse el zâmbindu-i răutăcios.

Dar nu se putea ca ea să aibă dreptate? Și dacă încerca să înoate și nu putea și apoi nu mai reușea să se ridice în picioare? Însă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ascultat supozițiile negative cu care îl bombarda mintea atunci când încercase să meargă? Ar fi zăcut și acum pe pat sau ar fi fost legat de un scaun. Poate că nu mergea foarte bine, dar *mergea*. Era acolo, nu-i așa, stând pe o piatră din mijlocul plajei, destul de departe de căsuță?

– Lașule, spuse ea.

El o sărută.

Avea un gust cald și sărat, și își vârî limba în gura ei, ca să îl simtă mai bine. O strânse mai tare în brațe, iar ea îl cuprinse cu brațele pe după gât.

Când își trase capul înapoi, amândoi respirau greu.

– Când? o întrebă el.

– Mâine. După-amiază.

Se priveau ochi în ochi.

– O să o pună pe doamna Price să pregătească o cină pentru două persoane înainte de a pleca. O să fim hămesiți după înot.

Hămesiți.

Aveau să fie singuri în căsuță.

Ea nu își întoarse privirea de la el, și nici el de la ea.

– Cred că voi mânca tot ce mi se dă, atunci, zise el.

– Dacă nu o să te îneci, răspunse ea zâmbindu-i orbitor.

Dintr-odată, își aminti că nu îi spusese ce aflase despre bunicul ei. Oare îi spusese cineva? Se îndoia. Cu siguranță că l-ar fi întâmpinat cu vestea respectivă, dacă ar fi aflat-o.

Însă acum nu era momentul potrivit.

A doua zi aveau să înoate împreună. Și apoi să cineze împreună în căsuță. Și amândouă servitoarele se întorceau la casele lor noaptea.

„Ți-am promis că vei fi în siguranță cu mine."

„Uneori siguranța pare un lucru plictisitor, lipsit de spirit de aventură."

capitolul 16

După ce luară prânzul amândoi în căsuță, plecară călare spre sat, Samantha pe calul cu care venise domnul Quinn mai devreme. Acesta găsise o șa veche de damă în hambar de dimineață și muncise vreo două ore la ea, verificând dacă era sigură, făcând câteva reparații, curățând-o și lustruind-o până ajunse să pară respectabilă. Apoi o asigură pe Samantha că avea să se întoarcă pe jos la han. Nu era departe.

Astfel că ajunse să călărească alături de Ben până la urmă. Matilda ar fi făcut o criză de nervi, mai ales dacă ar fi văzut-o pe Samantha în costumul ei albastru de călărie, vechi de când lumea. Însă Matilda părea deja să aparțină unei alte vieți.

– O să fie o plimbare călare foarte scurtă, îi spuse Ben, cu o urmă de scuză în glas. Satul nu e deloc departe.

Dar pentru el era o distanță prea lungă de mers pe jos. Samantha înțelese. Călări puțin mai în urma lui și îl privi. Întotdeauna părea atât de viril și de în largul lui atunci când se afla în șa. Își aminti cum i se aruncase în brațe în dimineața aceea. Oare ce o apucase? Însă

se gândise că va regreta dacă el va pleca și nu vor împărtăși decât dorințe frustrate și câteva sărutări.

Cu siguranță că nu ar fi fost rău dacă s-ar fi bucurat de o scurtă aventură. Amândoi erau adulți și singuri. Se plăceau unul pe celălalt. Erau atrași unul de celălalt. Pentru ea era prea curând să se gândească la recăsătorire, dacă avea să se gândească vreodată. Iar el spusese că nu se va căsători niciodată, și cu siguranță că nu avea s-o facă până nu găsea ceea ce căuta în viață și nu se stabilea undeva – dacă avea s-o facă vreodată.

Prin urmare, ce ar fi fost greșit?

Vor înota a doua zi? Sau va ploua, ca în ziua aceea infamă în care plănuiseră să se plimbe călare? El va putea înota? Și ce se va întâmpla după aceea, când vor rămâne singuri în căsuța ei?

Însă nu avu mult timp pentru asemenea gânduri. Fisherman's Bridge se afla într-adevăr chiar dincolo de dune.

Era dornică să îl vadă și puțin neliniștită. Satul și sătenii aveau să devină o parte a vieții ei, poate pentru totdeauna. Trebuia să găsească acceptare acolo, prieteni și cunoștințe și lucruri de făcut. Pentru o clipă, se întrebă dacă se aflase ceva despre ea, dar bineînțeles că se aflase. Doamna Price locuia la fierărie, și Gladys în sat. Amândouă erau vorbărețe și sociabile. Iar Ben stătea la han.

– Mă întreb cum își câștigă traiul oamenii de aici, zise ea, privind în jur cu interes.

– Unii muncesc aici în sat. Sunt pescari, așa cum te-ai aștepta, gândindu-te la numele satului. La micul dejun din dimineața asta am vorbit o clipă cu un olar care își vinde vasele vizitatorilor de vară, de aici și din Tenby. Cred totuși că cei mai mulți lucrează la Cartref, pe un post sau altul.

– Car...?

– *Car*, ca în *carton*, zise el, și *trev* ca în numele *Trevor*. Accentul se pune pe prima silabă. Litera *r* din ambele silabe e puțin rulată. E primul cuvânt galez pe care l-am

învățat, și devreme ce va fi probabil și ultimul, sunt hotărât să îl pronunț corect. Înseamnă *acasă*.

– Ți-ai dat osteneala să îmi explici toate astea și ai învățat un cuvânt nou într-o limbă străină, întrebă ea râzând, doar ca să mă informezi că majoritatea oamenilor lucrează acasă?

– Nu. *Cartref* este numele unei anumite case. Hai să mergem călare până la capătul străzii. Acolo, drumul trece peste podul care a dat numele satului[1]. Deși nu înțeleg cum poate pescui cineva acolo, de vreme ce râul care curge pe sub el e atât de aproape de mare.

– Poate că nici nu o face nimeni. Poate că a fost numit așa pentru că trece spre locul în care acostează toate bărcile pescărești.

Pe stradă erau câțiva oameni, și Samantha înclină fruntea și le zâmbi. Ghici că vizita ei avea să fie subiectul câtorva conversații, pentru tot restul zilei. Se întrebă care avea să fie natura acestor conversații. Își vor aminti oare că mătușa mamei ei crescuse o fetiță pe jumătate țigancă și că fetița aceea fusese mama ei? Dar bineînțeles că își vor aminti. Doamna Price știa povestea. Oare acestor oameni le era ciudă că ea moștenise căsuța și venise să locuiască acolo? Sau își făcea ea idei nefondate?

Oricum, bănuia că avea s-o afle destul de curând.

Era un pod pitoresc, arcuit și clădit din piatră cenușie. Un râu puțin adânc bolborosea sub el, îndreptându-se spre mare. Privi în față, spre bărcuțele care pluteau pe apă și se gândi că era una dintre cele mai frumoase priveliști pe care le văzuse vreodată. Va avea oare vreodată șansa de a ieși în larg cu una din aceste bărci?

– Ah, spuse Ben. Mi s-a spus că de aici putem să-l vedem.

– Ce să vedem?

El nu se uita la bărci. Calul îi era întors în direcția opusă, și privirea lui era fixată spre ceva din interior. Se întoarse să se uite și ea.

[1] Fisherman's Bridge înseamnă Podul Pescarului. (n.tr.)

Nu mai fu nevoie ca el să-i răspundă. Cam la o jumătate de kilometru de mare se întindeau niște dealuri joase. La jumătatea unuia dintre ele, adăpostit de un pâlc de copaci în formă de potcoavă, era un conac mare, care strălucea alb în lumina soarelui. Chiar și de la distanța asta, văzu că avea trei etaje, și că toate trei aveau ferestre a căror mărime scădea pe măsură ce se apropiau de acoperiș. Probabil că fiecare dintre ferestrele acelea avea o priveliște magnifică. O peluză de un verde strălucitor, evident bine întreținută, cobora spre porțiunea de teren drept. Restul grădinii sau a parcului era ascuns privirii.

– Asta e *Cartref?* întrebă ea. Pare cu adevărat uriaș, nu? Nu mă așteptam să găsesc domenii atât de mari în afara Angliei. Mă întreb cui îi aparține. Tu știi?

El nu răspunse. Calul lui devenise dintr-odată neliniștit și el se străduia să îl țină sub control.

Apoi adevărul o izbi ca un pumn care te lovește în stomac.

– Oh, nu, zise ea.

El o privi scuzându-se, de parcă ar fi fost vinovat de răspunsul la întrebarea ei.

– E a bunicului meu?

– E bogat ca un nabab, Samantha, îi zise el. Are mine de cărbune – la plural, din câte am înțeles – în valea minieră din estul ținutului. Le-a moștenit de la tatăl lui. Are și o turnătorie de fontă în vale, lângă Swansea, unde s-a născut și prosperă industria.

Dacă nu ar fi fost călare pe cal, ar fi putut să leșine.

Pescărușii țipau deasupra capetelor lor, scoțând sunete aproape omenești.

– Și eu mi-am imaginat întotdeauna că era un lucrător sau un pribeag, un amărât care s-a însurat cu o nomadă de profesie și apoi, când ea l-a abandonat, i-a vârât copilul pe gât unei surori care reușise cumva să pună mâna pe un bordei în ruine. Oare de ce mama nu mi-a *spus* nimic niciodată?

– Presupun că ți-ar fi spus dacă ar fi trăit până ai crescut mai mare.

– Dacă aș fi știut, nu aș fi venit niciodată.

– De ce nu?

Ea își întoarse calul ca să îl poată privi în față.

– El nu a avut nici un motiv legitim de a o abandona pe mama. Avea o casă și mijloace pentru a o crește singur. A avut mijloace cu care să se ducă după ea când a plecat la Londra, să ia parte la nunta ei și să o viziteze după căsătorie. Avea mijloace ca să vină și să mă vadă pe *mine*. Și care crezi că e *suma frumușică* care i-a fost lăsat mătușii și a trecut apoi la mama și la mine – cu dobânda care s-a adunat? Nu vreau să fiu bogată. Nu în felul acesta. Nu vreau nimic din toate astea.

– Gândește-te un minut, îi spuse el pe un ton enervant de calm. Banii aceia, fie că sunt mulți, fie că sunt puțini, i-au fost lăsați mătușii mamei tale de către străbunicul tău. Nici unul dintre ei nu a venit de la bunicul tău.

Ea se încruntă la el câteva clipe. Avea dreptate, bineînțeles. Dar chiar și așa... Oh, toată strălucirea și bucuria după-amiezii dispăruseră. Nu era de mirare că mama ei fugise și apoi încercase să uite pur și simplu.

Numai că fugise de la mătușa ei. De ce oare?

– Îmi doresc să nu fi aflat niciodată, zise ea. Îmi doresc să nu fi venit.

– Unde te-ai fi putut duce, dacă nu veneai aici?

– M-aș fi putut căsători cu tine și aș fi hoinărit liberă ca păsările cerului pentru tot restul vieții. Însă expresia de pe chipul lui o înveseli și zâmbi. Venind aici, am deschis cutia Pandorei și am presimțit-o. Povestea spune că după ce s-a deschis cutia, necazurile au ieșit și nu au mai putut fi închise înapoi, nu? Eu nu pot să plec acum și să pretind că nu știu ceea ce am aflat. Vorbesc prostii?

Bunicul ei nu îi dorise mama sau pe ea. Nici John nu le dorise. Ea nu avusese decât un tată și o mamă, și se duseseră amândoi. Era copleșită de un sentiment teribil de singurătate. Totuși, nimic nu se schimbase. Așa cum

spusese și Ben, totul era așa cum fusese cu zece minute în urmă sau săptămâna trecută.

Oh, dar *totul* se schimbase.

– Ciudat, da, răspunse el. Hai cu mine la han ca să bei un ceai.

Dar când își întoarseră caii spre sat, fură strigați de un bărbat cărunt, cu expresie amabilă, însoțit de o doamnă grăsuță și zâmbitoare.

– Doamna McKay? întrebă domnul, ridicându-și pălăria înaltă.

Samantha înclină fruntea.

– Iertați-mă că vă întrerup plimbarea călare, continuă el, dar am crezut că trebuie să fiți dumneavoastră, și că domnul care vă însoțește stă la han – maiorul Harper, nu-i așa? Eu sunt Ivor Jenkins, vicarul de aici, și aceasta este buna mea soție. Vrem să facem o plimbare pe aici prin față și să admirăm bărcile, pentru că e o zi atât de încântătoare și predica mea de duminică e scrisă deja. Îmi face o mare plăcere să vă urez bun venit în comunitatea noastră, doamnă McKay, și sper că vă vom vedea duminică la biserică.

Doamna Jenkins nu spuse nimic, dar o privi pe Samantha strălucind de încântare și o salută cu un semn din cap.

– Cu siguranță că voi fi acolo, îi asigură Samantha. Vă mulțumesc, domnule Jenkins. De abia aștept.

– Minunat, zise el. Sper că vă va plăcea predica mea, cred că e deosebit de reușită. Așa cred despre toate predicile, deși de multe ori membrii congregației nu sunt de acord. *Știu* că vă va plăcea muzica. S-a spus că atunci când cântă toată congregația, acoperișul se ridică un centimetru sau doi. Nu cred că e adevărat, altfel ar fi zburat cu primul vânt puternic, dar *este* adevărat că dacă vreți să auziți cântându-se așa cum trebuie, trebuie să veniți în Țara Galilor.

Samantha și Ben izbucniră în râs, și el li se alătură.

– Ivor.

Soția lui îi puse mâna pe braț.

– Nu vă mai reţin, zise vicarul. Am tendinţa să fac asta, atunci când buna mea soţie nu e prezentă ca să îmi aducă aminte că oamenii au şi alte lucruri de făcut şi nu pot să stea şi să discute cu mine la nesfârşit. Abia aştept să vă slujesc în calitate de vicar, doamnă McKay. Şi sper că veţi avea o şedere plăcută aici, domnule maior. Nu avem prea multe de oferit, în afară de peisaj şi privelişti, dar am crezut întotdeauna că nu au asemănare.

Îşi puse din nou pălăria pe cap şi porni la drum cu soţia lui, traversând podul ca să se uite la bărci.

– Ai fost primită bine, îi spuse Ben încet. Poţi să îţi faci un cămin aici.

– Pot? Ea se uită o clipă la el, tulburată, şi apoi zâmbi. Reverendul Jenkins pare amabil, iar soţia lui pare cumsecade, deşi se vede că ştie să îl ţină bine în frâu. Da, hai să mergem la ceai, Ben.

A doua zi dimineaţa, când se trezi, Samantha văzu că cerul era plumburiu. Şi când se aşeză în capul oaselor pe pat, văzu că apa avea aceeaşi culoare, dar într-o nuanţă mai întunecată. Pe fereastră se vedeau picături de ploaie. Nu erau atât de multe încât să ascundă peisajul, şi nu auzea altele răpăind pe sticlă. Dar nu era un început promiţător.

Era teribil de dezamăgită. Dacă nu puteau înota în ziua aceea, era posibil ca Ben să plece. Nu prea mai avea motive pentru a rămâne la hanul din sat, nu? Ea avea o casă mai mult decât decentă în care să trăiască, servitoare, propriul venit şi poate ceva în plus la banca din Tenby. Cu o zi în urmă, câteva persoane din sat o salutaseră, iar vicarul şi soţia lui se opriseră să se prezinte şi să îi ureze bun venit. Atât hangiul, cât şi soţia lui sporovăiseră prietenește cu ei la ceai. Nu, nu mai existau motive care să-l facă să rămână.

Era ispitită să se ascundă din nou sub cuverturi şi să se culce. Dar ştia că era imposibil. În plus, Tramp era probabil pregătit de plimbare. Şi îi auzea pe Gladys în budoarul ei şi pe doamna Price jos, în bucătărie. Simţea

și mirosul mâncării. Probabil că o considerau o mare leneșă. Amândouă veniseră pe jos din sat, de dimineață.

Ben plănuia să își petreacă dimineața la han, lucrând la însemnările pe care le făcuse în jurnalul lui și încercând să le organizeze în capitole pentru cartea pe care spera să o scrie. După-amiază urma să vină la căsuță. Prin urmare, Samantha fu oarecum surprinsă să audă potcoave de cai la mijlocul dimineții. Era în bibliotecă, sortând cărțile, așa că ieși la fereastră.

Era domnul Rhys.

Acesta o lămuri că venise ca să se asigure că doamna McKay găsise totul în ordine și că era de acord cu servitoarele pe care le alesese pentru ea secretarul lui. Era cu totul la dispoziția ei, îi spuse, și o întrebă dacă nu mai putea face și altceva pentru ea.

Ea nu voia să îi ceară nimic. De fapt, însăși ideea de a o face îi producea un rău aproape fizic. Dar dacă ar fi putut rămâne într-o ignoranță fericită pentru tot restul vieții în cazul în care rămânea în Anglia, acum că venise aici nu mai putea evita răspunsul la infinit.

– Domnule Rhys, ați spus ceva despre banii pe care mătușa i-a lăsat mamei, și mama mi i-a lăsat la rândul ei mie. Eu nu am știut nimic despre ei până acum două zile. E o sumă mare?

– Am un ordin de la bancă aici cu mine, îi spuse el, căutând în servieta de piele pe care o lăsase lângă scaun. M-am gândit că veți dori să știți. Știu cât e suma principală, dar nu cunosc totalul la care a ajuns dobânda acumulată. Puteți să vedeți cu ochii dumneavoastră, doamnă. Cred că veți fi mulțumită.

Și îi înmână o foaie de hârtie.

Ea plecă ochii spre partea de sus a paginii. Dă, Doamne, să fie o sumă mică, un adaus bine-venit la resursele ei modeste, dar nimic prea... Ochii ei se fixară asupra totalului, și apoi îi închise, și își trecu limba peste buzele dintr-odată uscate.

– E o sumă frumoasă, nu-i așa?

– Da. Frumoasă, domnule Rhys.

– Sper că nu sunteți dezamăgită. Domnul Bevan i-a lăsat fiului său grosul proprietăților și averii, și presupun că era și firesc s-o facă, pentru că el urma să continue afacerea.

– Mă așteptam doar la căsuță. Mă întreb de ce mama nu a scos niciodată nici un ban din contul acesta.

Și de ce nu vorbise niciodată despre el? Oare tatăl ei știuse? Probabil că da, măcar după moartea ei, dacă nu înainte. De ce nu îi spusese nici *el* nimic? Pentru că fiica lui devenise mai bogată decât fiul lui? Pentru că respecta dorința mamei ei de a nu avea nici o legătură cu trecutul?

Domnul Rhys părea stânjenit.

– Știu că domnișoara Bevan ținea foarte mult la nepoata ei. A luat-o la ea, a hrănit-o, a îmbrăcat-o și a educat-o. Însă se temea întotdeauna – și mi-a mărturisit-o de câteva ori, pe când eram pe cale de a ne împrieteni. Se temea mereu că fata avea să se sălbăticească și să plece după poporul mamei ei. Și îi plăcea să umble desculță pe afară și să alerge pe plajă și să se scalde în mare. Eu am încercat să îi spun domnișoarei Bevan că așa sunt toți copiii. Nici ai mei nu erau foarte diferiți. Însă ea se temea. Și teama a făcut-o mult prea strictă. Și poate puțin cam prea critică. Nu știu sigur de ce a fugit mama ta. Cred că a fost un fel de ceartă între mătușa mamei tale și bunicul tău, deși aproape că nici nu-și vorbeau. Și nu sunt nici măcar sigur că a fost o ceartă. Oricum, mama ta a plecat. Era foarte tânără. Poate că nu știut că e mai bine să te certi după ce s-au răcorit spiritele, mai ales cu membrii familiei.

Prin urmare, mama ei se simțise respinsă – de propria mamă, care se întorsese la poporul ei, lăsându-și copilul în urmă, de tatăl ei, care o lăsase în grija surorii lui, și de mătușa ei, care fusese prea strictă și prea critică pentru că era pe jumătate țigancă. Fugise de acasă la vârsta de șaptesprezece ani – și îl întâlnise pe tatăl ei, care o iubise în liniște și cu blândețe și statornicie pentru tot restul vieții ei. Poate că era semnificativ că se măritase

cu un bărbat mai vârstnic, un înlocuitor al tatălui, poate. Pentru că, deși îl iubise cu siguranță pe tatăl ei, Samantha nu credea că avuseseră o relație pasională.

– Nu-mi place deloc să vorbesc morții de rău, zise domnul Rhys, și mai ales o fostă clientă și prietenă, dar domnișoara Bevan putea fi și ea încăpățânată ca un catâr. Când nepoata ei a fugit, nu ar fi mers după ea, nu i-ar fi scris să o implore să vină acasă și nici nu ar fi întrebat-o dacă avea nevoie de ceva. Și nu s-ar fi dus să se întâlnească cu tatăl tău când a auzit de căsătorie sau să vă cunoască când a auzit de nașterea ta. Mama ta i-a scris în ambele ocazii, așa că poate că a încercat să se împace. Însă domnișoara Bevan nu a putut s-o ierte pentru că a fugit și a devenit actriță, după tot ce făcuse ca să o transforme pe fată într-o lady respectabilă.

– Și totuși, observă Samantha, i-a lăsat totul mamei mele.

– Și acum ție. Mă bucur că ai venit.

– Vă mulțumesc. Vedeți, eu nu știam absolut nimic.

– Sper că nu regreți că ați venit.

Ea îl privi câteva momente înainte de a răspunde.

Venise acolo ca să scape. Ca să se ascundă. Ca să se scuture de apăsarea unei respectabilități prea strict aplicate. Ca să scape de capcana apăsătoare a doliului și să o schimbe cu niște amintiri mai frumoase despre bărbatul care fusese soțul ei timp de șapte ani. Ca să găsească o oarecare pace. Ca să găsească o oarecare libertate. Ca să realizeze un nou început.

Nu se așteptase la *asta*.

– Nu îmi pare rău, zise ea.

– Splendid, spuse domnul Rhys, frecându-și mâinile, deși nu era limpede dacă entuziasmul lui fusese stârnit de declarația ei sau de tava de ceai și prăjituri galeze pe care o aducea în salon doamna Price. Poate că de amândouă.

Rămase timp de o oră. Samantha îl însoți până la poarta grădinii când plecă, de vreme ce ploaia se oprise. Privind în urma trăsurii care se îndepărta, văzu

că norii se ridicaseră și că erau mai albi, iar printre ei erau câteva goluri, prin care se vedeau petice de cer albastru. Poate că după-amiaza avea să fie însorită și caldă, până la urmă.

Tramp stătea lângă ea, respirând greu.

– Oh, foarte bine. Dar trebuie să mă lași o clipă să îmi aduc boneta și să mă încalț cu ghetele. Pământul e ud.

Sunt înstărită, se gândi ea pășind în casă, și stomacul i se strânse la acest gând. Dar *înstărită* nu era un cuvânt destul de bun. Era *bogată* de-a binelea.

Avea o proprietate și bani de care mama ei nici nu voise să audă.

„Ceea ce este clar", se gândi Ben după-amiază, în timp ce se îndrepta spre căsuță cu o brișcă închiriată, „este că nu sunt scriitor". Vedea în minte peisajul și punctele de interes special. Popula fiecare scenă cu personaje interesante și cu istoriile lor. Putea chiar să redea totul în scris fără prea multă dificultate. Problema era enorma diferență dintre ceea ce vedea și auzea în mintea lui și simțea în inima lui, pe de o parte, și ceea ce scrisese în cele trei pagini înghesuite, pe de altă parte. Undeva între cele două dispăruse toată viața, culoarea și entuziasmul, și rămăseseră niște fapte reci, rigide și neinspirate.

Singurul lucru pe care i l-ar fi putut inspira unui posibil cititor era acela de a rămâne acasă și de a uita de orice dorință de a călători pe care o simțise vreodată.

Nu, nu era scriitor. Poate că era cam pesimist să renunțe chiar de la prima încercare. Dar adevărul era că întregul proces îl plictisise teribil – de la însemnările pe care le mâzgălea zilnic în jurnal la organizarea ideilor într-un fel de plan și la încercarea de a scrie un prim capitol. I se părea că se întorsese la școală și că era obligat să scrie eseuri despre subiecte plicticoase de moarte. Era sigur că *nu* asta își dorea să facă în tot restul vieții.

Și asta îl lăsa fără un țel – din nou.

Quinn era în brișcă alături de el, deși Ben protestase și spusese că nu avea nevoie de el. Valetul urma să deshame

calul și să îl instaleze în hambar, apoi să se întoarcă pe jos în sat. Voise să ia brișca înapoi și să se întoarcă mai târziu să îl ducă pe Ben la han, dar Ben refuzase cu fermitate. Nu știa la ce oră se va întoarce. Putea să fie șapte sau opt, sau putea să fie miezul nopții. Nu voia să îl vadă pe Quinn apărând cu brișca la poarta grădinii într-un moment nepotrivit.

Încercase să nu se gândească la posibilitatea plecării în miez de noapte. Și încerca să nu se gândească la înot și la posibilitatea de a se face de râs – sau de a se îneca. Norii se împrăștiaseră și soarele strălucea. Era cald. Nu mai avea scuze ca să *nu* înoate – numai dacă nu se oferea să îi păzească prosopul și hainele în timp ce ea înota singură.

„Lașule", îi spusese ea cu o zi înainte – chiar înainte de a o săruta.

Ei bine, nu pot să permit ca acuzația să devină realitate, se gândi el în timp ce mergea pe jos de la hambar la casă. Nu fusese niciodată laș, cu excepția ultimelor zile.

– Ben.

Ea era din nou în grădină, însoțită de câine. Purta boneta cu borul zdrențuit și o rochie cu talie înaltă și mâneci scurte din muselină albă, brodată peste tot cu boboci de trandafir de culoarea piersicii. La poale avea un volan lat. Și era foarte evident că nu avea corset pe dedesubt. Veni în grabă spre el, cu ambele mâini întinse. Dar când ajunse aproape se uită la cârjele lui și își împreună mâinile sub bărbie. Părea agitată.

– Ben, sunt oribil de bogată.

– Oribil?

Era tentat să rânjească, dar ceva din expresia ei îl opri.

– Domnul Rhys a fost aici azi-dimineață. Mi-a adus un extras de la bancă. Aș putea cumpăra jumătate din Anglia.

– Dar ai vrea?

– Habar n-am. Mama nu mi-a spus. Nici tata, după ce a murit ea sau mai târziu, când m-am căsătorit. Ar fi trebuit să-mi spună.

– Ce o să faci? o întrebă el. În legătură cu bunicul tău, vreau să spun. Am auzit că acum e plecat de acasă. Deşi e aşteptat să se întoarcă în curând.

– Sper să nu se întoarcă niciodată, zise ea pe un ton vehement. Sper să rămână departe de mine pentru totdeauna. Pe mătuşa mamei o *pot* ierta. A fost strictă cu mama, dar cred că nu a vrut să fie crudă. Însă pe *el* nu-l voi putea ierta niciodată.

– Poate că trebuie să le permiţi oamenilor să îşi spună povestea.

– Când a încercat el să mi-o spună? întrebă ea, cu o expresie zbuciumată. Trebuia să-mi imaginez că îi vei lua partea.

– Am face mai bine să mergem să înotăm.

Timp de câteva minute, ea păru să se încăpăţâneze, apoi se relaxă vizibil.

– Da, zise ea. Să mergem, altfel o să mă cert cu tine, şi nu tu m-ai supărat. Să uităm de toate, cu excepţia nisipului şi a apei, a libertăţii şi a fericirii unei după-amiezi însorite. Şi a faptului că suntem împreună.

Uneori e bine să uiţi de tot ce trebuie să îţi aminteşti şi să trăieşti pur şi simplu clipa.

Uneori clipa e tot ce contează cu adevărat.

capitolul 17

Samantha îşi puse pantofii şi ciorapii pe piatra pe care îi lăsase şi în ziua precedentă. Rochia, boneta şi cămăşuţa erau singurele haine pe care le mai avea. Se simţea foarte îndrăzneaţă, ba chiar imorală. Însă nu avea rost să meargă pe plajă îmbrăcată cu toate dichisurile obişnuite ale unei doamne. Ar fi trebuit să iasă din apă înainte de a putea înota.

Cu o zi în urmă, când vizitase plaja pentru prima dată, hotărâse că acesta avea să fie locul în care se va simţi liberă, locul în care nu conta nimic, în afară de clipa pe care o trăia şi de frumuseţea care o înconjura.

De cum păși pe plajă, lăsă în urmă povara grea a bogăției ei, crâmpeiele tulburătoare din trecutul familiei ei, faptul că bunicul ei, care o abandonase pe mama ei, era bogat ca un nabab, ca să folosească expresia lui Ben, și locuia în conacul acela strălucitor de pe deal, numit ironic „acasă". Lăsă în urmă tristețea doliului recent, dezaprobarea severă a socrilor și a cumnaților, faptul că nu putea căuta simpatie, ajutor sau afecțiune la nici unul dintre membrii familiei tatălui ei. Nu se mai gândi că în curând, probabil *foarte* curând, Ben avea să plece ca să-și continue călătoria, iar ea nu avea să-l mai vadă niciodată.

Era cu ea acum, și asta era ceea ce conta cu adevărat.

Și erau pe plajă, unde nu conta *nimic* în afară de libertatea de a se bucura de clipa respectivă. Toată lumea ar trebui să aibă un asemenea refugiu, se gândi ea. Ce norocoasă era.

– Nu am înotat niciodată în ocean, zise ea potrivindu-și pasul după pasul lui, deși ar fi vrut să facă pași mari și chiar să alerge, și privindu-l pe Tramp care alerga după pescărușii, sperând mereu să prindă unul. Presupun că e foarte diferit de înotul într-un lac.

– În mai multe privințe. Poți să plutești mult mai bine, pentru că apa e sărată. Însă e mai rău când o înghiți sau îți intră în ochi. Trebuie să fii atentă la valurile care îți pot trece peste cap. Poți să înaintezi până când apa îți ajunge la piept și apoi să înoți în aceeași zonă timp de cinci minute, iar când încerci să te ridici în picioare poți să descoperi că apa îți ajunge până la bărbie sau până la genunchi – sau că îți trece peste cap.

– Și dacă nu mai pot înota? îl întrebă ea.

El se opri și se uită la ea.

– Îmi amintești de cineva care m-a asigurat chiar ieri că asta nu se uită.

Ea îl privi și râse.

Toate urmele vremii mohorâte de dimineață se șterseseră și lăsaseră în urmă cerul albastru, lumina soarelui

deasupra și marea care scânteia dedesubt. Nivelul apei era mai ridicat decât în dimineața precedentă, aproape maxim, de fapt. Stânca pe care stătuseră nu era departe de marginea apei, deși nisipul uscat din jurul ei sugera că era deasupra nivelului normal al fluxului.

– Putem să ne lăsăm prosoapele aici, sugeră el, arătând spre stâncă.

El avea o geantă pe umăr și ea bănuia că avea mai mult de un prosop. Ea nu avea nici o haină, în afară de cele de pe ea.

Lăsă prosopul și își dădu jos boneta. Se asigura că părul îi era strâns în coc pe ceafă și că toate agrafele erau împinse bine. Însă Gladys își făcuse treaba conștiincios. Când aflase că Samantha nu avea să poarte corsetul, chicotise puțin.

– O să purtați doar cămașa în apă, doamnă McKay? întrebase ea. Sunt invidioasă, să știți. Ziua s-a făcut frumoasă, nu? Și maiorul va înota și el, nu? E atât de splendid, nu-i așa, chiar dacă e puțin invalid. Pot să vă spun că nu mi-ar displăcea să îl văd dezbrăcat și pregătit de înot.

– Gladys!

– Oh, îmi pare rău, doamnă McKay, zisese ea, roșind.

Amintindu-și de asta, Samantha zâmbi. Și își trase hotărâtă rochia peste cap, chiar dacă se simțea foarte expusă în cămașa până la genunchi. Nu puteai să înoți îmbrăcat, nu?

Când se întoarse, văzu că el își scosese pălăria, haina, jiletca și lavaliera. Acum se așezase pe stâncă și își scotea cizmele și ciorapii. Își dădu seama că nu era ușor pentru el.

– Vrei să te ajut? întrebă ea.

El ridică privirea și își umbri ochii cu palma – și nu spuse nimic, mulțumindu-se să o privească din cap până-n picioare.

– Nu, murmură el după câteva clipe nesfârșite și lăsă palma jos. Nu, mulțumesc, mă descurc.

Privirea lui o ardea.

Îi trebui mult timp să se descalțe. E atât de diferit de Matthew, se gândi ea privindu-l. Atât de încăpățânat de independent.

Când își scoase ciorapii, văzu că avea o cicatrice urâtă în vârful unui picior – o scobitură de la scara șeii, poate? Avea noroc că nu își pierduse piciorul cu totul. Își dădu seama că el nu avea de gând să-și dea jos pantalonii. Însă își scoase cămașa din ei, își încrucișă brațele și o trase peste cap.

Rămase privindu-l, până își ridică și el ochii. Fusese aproape de trupul lui gol în noaptea aceea la han, dar nu îl văzuse și nu îl explorase cu mâinile. Avea o cicatrice urâtă și încrețită între inimă și umăr.

– Un glonț? întrebă ea.

– Am avut mai mult noroc decât căpitanul McKay, răspunse el. Chirurgul a reușit să-l scoată.

Ea se cutremură.

Avea și alte cicatrici pe piept, unele mai rele decât altele, și pe ambele brațe. Oricare dintre rănile acestea l-ar fi putut ucide în mod sigur. Ridică ochii spre el și își trecu limba peste buze.

– Ai fost în mai multe bătălii?

– În opt, și în câteva hărțuieli minore. Cavaleria ajunge să se amestece întotdeauna în hărțuieli.

Cumva, cicatricile acelea îi accentuau masculinitatea, în loc să o știrbească. Și era foarte limpede că se întreținea. Mușchii îi erau fermi și bine definiți. Arăta dintr-odată ca un soldat aspru, chiar brutal. Brutal în bătălie, adică. Dar magnific ca amant?

Făcu un pas înapoi și se întoarse să se uite la apă. Simțea o pulsație incomodă în pântece, și soarele părea dintr-odată mai fierbinte.

– Apa e aproape, zise ea. Ai putea să vii până aici fără cârje dacă ți-ai pune brațul pe umerii mei?

– Nu ești servitorul meu.

– E chiar atât de umilitor să îți pui brațul pe umerii mei și să te sprijini pe mine pentru distanța asta scurtă? Ți-ar diminua bărbăția?

Când se întoarse să se uite la el, văzu că avea maxilarul încleștat. Dar încuviință și apoi zâmbi.

– Cred că mi-ar *provoca* bărbăția. Vezi tu, am observat că ai cam puține haine.

Deci de *asta* nu voia să o atingă?

– Ești pudic, maior Harper?

– Sunt doar un bărbat normal și viril, doamnă, zise el busc, ridicându-se în picioare cu ajutorul cârjelor, lăsându-le apoi sprijinite de piatră și făcând doi pași fără ajutorul lor, pentru a ajunge la ea. Condu-mă spre apa rece, te rog. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ce uimitoare era diferența pe care o făceau câteva rânduri de haine – sau mai degrabă absența lor. Cu o zi în urmă, fusese conștientă de trupul lui zvelt și puternic în timp ce pășeau în apă, și o atrăsese. Astăzi simțea puterea brațului lui gol de pe umerii ei și era conștientă de mușchii care pulsau în pieptul lui, aproape de ea. Era conștientă de coapsa lui musculoasă, masculină, și de căldura pielii lui. Era conștientă de înălțimea lui – era cu câțiva centimetri mai înalt decât ea. Și era conștientă că era aproape goală și atât de aproape de el.

I se păru că tinerețea ei pe jumătate ofilită îmbobocise și era gata să înflorească din nou.

Când ajunseră la apă, se întoarse cu fața spre el și râse.

– E re-rece, zise ea, bâlbâindu-se intenționat când intrară în apă. O împroșcă cu picioarele și simți picăturile reci stropindu-i peste tot. O să în-înghețăm.

Tramp alerga pe marginea apei, în spatele lor, lătrând agitat și stropindu-i și mai tare.

– Acum e prea târziu să te răzgândești, spuse el, rânjindu-i. Eu intru, și trebuie să intri și tu, pentru că trebuie să mă scoți.

Un val se sparse la genunchii lor, și Samantha rămase fără aer.

– A cui a *fost* ideea asta proastă? întrebă ea.

– Nu o să risc să răspund la întrebarea asta. Sunt mereu un gentleman.

Când apa îi ajunse la mijloc și apoi mai sus, Samantha se gândi că ideea era mai mult decât proastă. Observă că brațul lui o apăsa mai tare pe umeri. Și apoi o lăsă și se scufundă sub apă. Ieși, scuturându-și capul și stropind-o, și își întinse brațele în apă. Iar ea își dădu seama că se ținea singur deasupra apei. Părul lui întunecat era lipit de cap. Stropii de apă îi picurau de pe față și de pe gene.

Era frumos, masculin și viril, și stătea în picioare, neajutat de cârje sau de umărul ei. Oh, cât de *splendid* trebuie să fi fost cândva.

El îi rânji, și ea își prinse nasul între degetul mare și arătător și se scufundă. Apoi ieși, gâfâind și scuipând.

– Oh, zise ea, am înțeles la ce te-ai referit când ai vorbit despre plutire și gust. Uite un val.

Însă ei înaintaseră mult, astfel că valul trecu mai departe, fără să se spargă în spumă. Samantha ridică picioarele și sări peste el, în timp ce Ben se întinse pe spate și pluti. Prin urmare, nu avea să se scufunde ca o piatră și să se înece.

Se uită la el cum se întoarse cu fața în jos și începu să înoate liber cu mișcări lente, făcând aproape toată treaba cu brațele lui puternice, deși i se mișcau și picioarele, împingându-l înainte. Începu să înoate și ea ca să-l prindă din urmă și își dădu seama că avusese dreptate. Nu uitase cum se făcea. Și nici el nu uitase. Dacă ar fi avut răsuflare, ar fi țipat de încântare.

Ajunse în dreptul lui și începură să înoate alături, în același ritm.

Samanthei i se părea că nu fusese mai fericită în toată viața ei. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să înoate o veșnicie, și să nu se mai întoarcă niciodată la țărm.

Lui Ben îi venea să plângă. Nu doar că își amintise cum să înoate, *putea* să înoate. Putea să-și miște picioarele fără durere.

Putea să se miște.

Fără durere.

Era liber.

Înotă un timp, apoi își dădu seama că Samantha era alături de el. Și era ciudat că nu își dăduse seama mai devreme, pentru că fusese conștient de ea cu fiecare fibră a ființei lui încă de la căsuță, de când dăduse cu ochii de ea. Și când se dezbrăcase până la cămășuță... Ei bine, îi era greu să își găsească cuvintele. Și apoi, când păşise alături de ea ca să se sprijine de umărul ei...

Părul ei foarte întunecat era lipit de cap și legat într-un coc strâns pe gât. Brațele frumos modelate ieșeau din apă, unul după altul, într-un ritm susținut și grațios, și lunecau din nou înapoi. Îi vedea conturul trupului prin apă, iar cămașa era lipită de ea ca o a doua piele. Picioarele o împingeau în față și erau lungi, puternice, frumos modelate și goale aproape până sus. Nu era subțire, dar era proporționată frumos și perfect. Era visul de feminitate al oricărui bărbat.

Ea îi prinse privirea și zâmbi. El îi întoarse zâmbetul.

Ea se întoarse pe spate și se lăsă să plutească, cu brațele întinse în lateral. El pluti alături de ea. Pe cer nu era nici un nor.

Acesta, se gândi el, e unul din momentele rare de perfecțiune. Ar fi vrut să îl prindă, să îl țină în mână și să îl păstreze cu drag, ca să îl privească, iar din când în când și să simtă ceea ce simțea acum. Dar bineînțeles că putea să facă asta. La asta slujea memoria.

– Ai înotat, remarcă ea.

– Și tu.

– Ai *înotat*, Ben.

El întoarse capul și se uită la ea.

– Aveai dreptate. Pot să înot.

Dacă ar fi reușit să coboare pe plaja de la Penderris, poate că ar fi descoperit asta de mult. Dacă ar fi putut să petreacă mai mult timp la Kenelston după ce pleca de la Penderris, poate că s-ar fi dus la lac și ar fi făcut descoperirea acolo. Însă nu îi trecuse niciodată prin minte că exista un element în care să nu fie handicapat – sau

nu total handicapat, în orice caz. Până acum încercase doar un stil liber și foarte lent. Dar poate că putea să devină mai puternic în apă, provocându-și trupul să încerce mișcări mai viguroase. Poate că nu atinsese limita capacităților lui fizice, până la urmă.

Ea întoarse capul și se uită la el.

– Uneori am dreptate, să știi.

În timp ce pluteau pe apă, degetele li se atinseră accidental, și apoi se atinseră intenționat. El își puse mâna pe mâna ei, iar ea o întoarse, unindu-și palma cu palma lui.

– Mă bucur că a existat ziua asta, zise ea.

– Și eu la fel.

– O să-ți amintești de asta cât vei călători în lumea întreagă și vei aduna destul material pentru zece cărți? îl întrebă ea. Și vei deveni grozav de faimos?

– Îmi voi aminti, o asigură el. Și *tu* ți-o vei aminti când vei avea o armată de prieteni și admiratori aici și vei fi foarte implicată în viața satului și a parohiei? Și când vei învăța galeza și vei cânta ca să ajuți la înălțarea acoperișului bisericii?

Ea zâmbi.

– Îmi voi aminti.

Mai plutiră un timp. Când se uită pe țărm, văzu câinele întins pe piatră și pe prosoapele și hainele lor. Soarele era cald.

Nu mai era nimic pentru ea în Anglia. Iar pentru el nu era nimic aici. Și nici acolo nu era nimic, dacă nu se instala la Kenelston sau nu cumpăra o casă în Londra sau în Bath sau în altă parte, unde să stabilească un fel de rutină și de viață socială. Nu avea să fie călător. Nu putea suporta gândul de a călători singur. Și nu își dorea să mai vadă vreodată un jurnal sau o foaie albă de hârtie. Poate că ar fi trebuit să încerce o altă carieră. În afaceri sau în comerț, poate, sau în justiție? Sau în serviciul diplomatic? Nu se gândise niciodată în mod serios să *muncească* efectiv, cu excepția administrării propriului

domeniu. La urma urmei, nu era nevoit să muncească, pentru că avea o avere considerabilă.

Însă nu era acum timpul potrivit pentru a se gândi la viitorul lui.

Acum era timpul să se gândească la *momentul actual.* Acum era unul dintre momentele acelea rare și prețioase pe care le primeai în dar din când în când. Asta era totul. Un moment. Însă unul de care să te bucuri pe deplin cât dura și pe care să îl păstrezi cu drag toată viața, după ce se termina.

– Și nici măcar nu s-a terminat, zise ea, continuându-i gândul.

– Nu.

Mai aveau cina la căsuță de care să se bucure. Și după aceea...

Nu era deloc sigur că era înțelept. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să își înșire în minte multele motive – și *erau* multe, pentru amândoi – pentru care *nu* ar fi trebuit s-o facă. Însă nu voia să se gândească. Voia să trăiască clipa. Restul zilei avea să se îngrijească singur de el însuși.

Ea se întorsese cu fața în jos și începu să înoate încet spre plajă. El o urmă.

– Stai acolo, zise ea când reuși să se ridice în picioare. Îți aduc cârjele.

El văzu că apa se retrăsese puțin. Piatra era mai departe acum decât atunci când intraseră în apă.

Ben călcă apa și o privi întorcându-se pe nisip, cu cârjele lui într-o mână. Cămașa îi stătea lipită de corp, fără să lase nimic pe seama imaginației. Însă ea nu părea să-și dea seama.

Era nespus de frumoasă. Și nespus de dezirabilă.

– Viața nu e dreaptă, strigă ea, intrând din nou în apă. Apa era ca gheața când am intrat, iar acum aerul e rece ca gheața. Ținea cârjele sus, îndreptându-se spre el.

– Cine ți-a spus că viața e dreaptă?

Luă cârjele de la ea. Era timpul să se lege din nou de pământ.

Câinele țopăia la marginea apei, lătrând la ei, nerăbdător să îi vadă ieșiți.

Când ajunse la stâncă, Ben se sprijini cu umărul de ea și își frecă cu prosopul partea de sus a trupului și părul. Dacă ea s-ar fi întors cu spatele, s-ar fi schimbat cu pantalonii uscați pe care îi adusese cu el.

– Nu mi-am adus o cămașă uscată, zise ea, și el se opri cu prosopul în mâna ridicată spre cap. Mă gândeam să o las să se usuce aici la soare.

Apoi ea își întinse prosopul pe nisip, și el își dădu seama că nu voise să spună ceea ce crezuse el. Nu avea de gând să se dezbrace de cămășuță.

– Ne întindem și lăsăm soarele să ne usuce puțin înainte de a ne întoarce la căsuță? sugeră ea.

– Ai auzit vreodată de o balenă eșuată? o întrebă el.

Ea ridică privirea, uimită.

– Vrei să zici că nu te-ai mai putea ridica? zise ea și apoi râse. Îmi pare atât de rău. Nu m-am gândit la asta. Ce prostie din partea mea.

– Întinde-te. Eu o să stau aici.

Ea privi lespedea de piatră pe care șezuseră cu o zi în urmă.

– Poți să te întinzi pe ea, îi propuse, și să te relaxezi mai bine. De acolo poți să te ridici, nu?

Așa că se întinseră alături pe prosoapele lor, deși ea era mai jos pe plajă, la doi metri de el. El își umbri ochii cu brațul.

– Doamnele nu ar trebui să își protejeze tenul de cea mai mică rază de soare?

– Eu am tenul unei țigănci. Chiar și când nu stau la soare, oamenii se încruntă la mine pentru că nu am tenul de porțelan și piersică și trandafiri. De ce să nu simt căldura și lumina soarelui pe față? Nu ai cum să știi cât de supărător a fost să port un văl negru de fiecare dată când ieșeam din casă – când *reușeam* să ies din casă, de fapt. Oh, Ben, nu era lumină nici măcar în casă. Matilda a insistat ca perdelele să fie aproape complet trase, la fiecare fereastră. Uneori, când nu era în cameră cu mine,

obișnuiam să stau în fâșia aceea de lumină și să respir lacom, de parcă aș fi fost sufocată.

– Zilele acelea au trecut, zise el.

– Da, încuviință ea. Slavă Domnului. Și *nu* iau numele Domnului în deșert.

Probabil că amândoi aveau să se aleagă cu niște arsuri de toată frumusețea. Oricum, lui nu îi păsa.

– Sunt groaznic de păcătoasă...?

– Nu, răspunse el, fără să-i dea timp să termine.

– Cu doar cinci luni în urmă, zise ea, Matthew era în viață.

– Și cu doar cinci luni în urmă, ripostă el, îți petreceai fiecare moment cu el, îngrijindu-l și consolându-l atât cât puteai.

– E dificil să ții lumea departe, nu-i așa? Înainte de a coborî pe plajă, am jurat că nu mă voi gândi la nimic, în afară de bucuria de a fi aici.

Fără să se gândească, el întinse mâna spre ea, iar ea i-o luă și o strânse.

– Poți să vii aici oricând vrei, tot restul vieții tale, îi aminti el.

– Dar nu cu tine.

El nu găsi nici un răspuns, iar ea nu părea dispusă să continue. Rămaseră întinși o vreme, mână în mână. Apoi ea se ridică în picioare și rămase privindu-l. Partea din față a cămășii se uscase. Nu se mai lipea atât de provocator.

– Îmi voi pune întrebări legate de tine toată viața. Mă voi întreba ce s-a întâmplat cu tine. Mă voi întreba dacă ai găsit ceea ce cauți. Cred că nu voi ști niciodată.

– Poate că îi vei scrie surorii mele cândva în viitor, când te vei simți mai sigură aici.

– Ah, da bineînțeles. Ea îmi va spune despre tine. Și atunci poate că vei afla și tu ceva despre mine. Dacă vei dori, vreau să zic.

El îi luă din nou una dintre mâini și o duse la buze.

– O relație între noi nu ar funcționa, Samantha.

– Nu, încuviință ea. Atracția reciprocă nu e de ajuns, nu-i așa?

El îi sărută încheieturile degetelor.

– Dar poate, zise ea, cu ochii pe mâinile lor, doar o zi – sau două, sau trei. Poate o săptămână. Ai putea suporta să mai rămâi o săptămână?

El trase aer încet în piept.

– Bunicul tău e așteptat să se întoarcă în următoarele câteva zile. Presupun că va descoperi că trăiești aici. Poate că va alege să te ignore. Sau poate nu. Poate că *tu* vei alege să-l ignori pe *el*. Oricum va fi, nu pot pleca până nu... ei bine, până nu se liniștesc lucrurile pentru tine. Știu că nu îți place să îmi încordez mușchii de bărbat în folosul tău. Știu că te poți descurca singură. Dar...

– Dar o să rămâi oricum?

– Da. Încă câteva zile. O săptămână.

– Oh, Tramp. Ea se uită la câine, care plescăia tare. Piciorul meu e sărat și vrei să-l curăți cu limba? Câine prost!

– E un câine demn de invidiat, zise Ben, iar ea se uită la el, uimită, și râse.

El își trecu atent picioarele peste marginea pietrei și se ridică în șezut. Își trase cămașa peste cap. Se uită la ea și se minună din nou, gândindu-se că era una și aceeași cu silueta înfășurată în negru morbid din cap până-n picioare, pe care calul lui aproape că o răsturnase, nu cu mult timp în urmă. Acum părea necuviincioasă și puțin zbârlită, chiar dacă cea mai mare parte din păr îi era încă strâns în cocul de pe ceafă. Părea scandalos de bronzată, cu ochii strălucitori și fericită. Nasul îi strălucea.

El își puse mâinile de o parte și de alta a mijlocului ei, o trase între picioarele lui și o sărută. Avea gust de sare și de soare de vară.

– Ești sărat, îi zise ea. Acum știu de ce îi place lui Tramp să îmi lingă piciorul.

Își zâmbiră răutăcios și se sărutară cu ochii deschiși.

– Există o frază în latină. Ceva despre carpete, dar nu chiar așa.

– *Carpe diem?*

– Exact asta. Ziua zboară, sau ziua e trecătoare. Sau profită la maxim de momentul de acum, pentru că va dispărea în curând, zise ea, sprijinindu-se cu fruntea pe el.

– Mă tem să nu te rănesc, Samantha, răspunse el oftând. Sau să nu mă rănesc pe mine.

– Fizic? întrebă ea. Nu, nu te referi la asta, nu? Cred că aș fi mai rănită dacă... ai pleca pur și simplu. Asta vrei să faci?

El închise ochii și trase aer adânc.

– Nu.

– Întoarce-te acasă. Acolo poți să îți schimbi hainele și să te speli cu apă caldă. Eu o să alerg puțin cu Tramp.

Își trase rochia, își puse boneta și se repezi pe plajă, cu câinele în urma ei. Unde erau corsetul și ciorapii de mătase și pantofii și mănușile și umbrela și pașii mărunți ai unei lady respectabile din lumea bună? Zâmbi în urma ei, admirându-i gleznele goale și pline de nisip și exuberanța.

Îl dorea. Se întrebă dacă nu avea s-o dezamăgească – sau mai rău.

Dar destul cu asta. La urma urmei, nu i se oferea pentru toată viața, nu? Avea să îi dea cât de mult putea pentru plăcerea amândurora – și să se roage ca plăcerea să nu fie însoțită de prea multă durere.

Pentru că se temea că se jucau cu focul.

capitolul 18

Doamna Price le găti o plăcintă cu pui și legume, explicându-le că era felul favorit al fiului ei și al răposatului ei soț. Aceasta era precedată de supă de praz și urmată de jeleu și cremă de zahăr ars. Scosese și ceștile și farfurioarele, împreună cu zaharnița și lapte, și un platou de prăjitură acoperit cu un șervet pe o tavă în bucătărie.

Ibricul fusese lăsat să scoată aburi pe plita din bucătărie, iar ceainicul se încălzea alături de el.

Gladys îi încheie șnururile corsetului și o ajută pe Samantha să se îmbrace cu rochia de seară de mătase trandafirie, pe care o călcase cu atâta grijă, încât și cele două volane de la tiv și volănașele de la mâneci erau netede. Ridică părul puțin cam umed al Samanthei într-o coafură elegantă de bucle. Îi puse perlele la gât și cerceii cu perle la urechi, apoi se dădu înapoi ca să-și admire munca.

– Oh, arătați încântător, doamnă McKay. Pariez că ați face capetele să se întoarcă, chiar și la unul din balurile acelea mari din Londra.

– Și totul mulțumită ție, Gladys, răspunse Samantha zâmbind. Dar nu mă așteaptă decât o cină jos.

– Dar e cu maiorul, zise camerista ei oftând. Era clar că era topită după Ben. Pariez că îi veți întoarce capul *lui*.

– Dacă o fac, zise Samantha, ridicându-se de pe taburetul din fața măsuței de toaletă, îi voi spune cu siguranță că totul ți se datorează ție.

– Oh, nu spuneți asta, zise Gladys, roșind. E de ajuns să se uite o dată la dumneavoastră ca să știe că e o *prostie*. Ați putea fi îmbrăcată într-un sac, și să arătați mai bine ca orice lady pe de o rază de câțiva kilometri.

Samantha se simțea bine, chiar exuberantă. Așa cum se simțise în tinerețe și în primele luni ale căsniciei, când se îmbrăca pentru o reuniune sau un bal. Dar dintr-odată își dădu seama că poate era nedrept din partea ei să se îmbrace deosebit de îngrijit într-o seară în care Ben avea să poarte hainele cu care venise din sat după-amiază, sau mai degrabă cele cu care se schimbase după ce înotaseră.

Însă când coborî în salon și văzu admirația din ochii lui, nu regretă. Și i se păru că și el arăta foarte bine. Trebuie să fi găsit o perie cu care își curățase haina și cizmele de orice urmă de nisip. Și le și lustruise – cizmele străluceau. Jiletca îi era încheiată frumos pe sub haină,

și își legase din nou lavaliera într-un stil mai potrivit pentru seară. Părul îi era frumos pieptănat în stil Brutus, care îi stătea foarte bine.

Se ridică în picioare, chiar dacă ea îi făcuse semn să rămână unde era, și îi făcu o reverență curtenitoare.

– Ești frumoasă.

– În ciuda arsurilor de soare?

Și fața lui era arămie, dar culoarea îl prindea. Părea sănătos și viril.

– Soarele te bronzează, nu te face ca un rac fiert, observă el. Da, frumoasă în ciuda soarelui.

În momentul acela, doamna Price apăru în prag ca să îi informeze că pusese farfuriile pe masă și că trebuiau să vină acum, dacă nu voiau să se răcească mâncarea și să se strice. Și acum avea de gând, dacă doamna McKay era de acord, să își scoată șorțul și să plece acasă cu Gladys.

Și astfel, Samantha și Ben cinară singuri, deși Tramp veni tiptil din bucătărie ca să se trântească în fața șemineului fără foc și să pândească bucățelele de mâncare care cădeau. Nu căzu nici una, dar Ben îi dădu oricum câteva bucățele, spre amuzamentul Samanthei. El pretindea că nu îi place câinele, dar ea nu îl crezuse niciodată, pentru că Tramp îl plăcea pe *el*, și câinilor nu le plac oamenii care nu îi plac pe ei.

Mâncarea era simplă, dar îmbelșugată și delicioasă.

El îi spuse câteva istorii din anii lui de armată – nimic despre bătăi și violență, doar niște anecdote amuzante. Ea îi povesti despre anii pe care îi petrecuse cu regimentul lui Matthew, în cea mai mare parte mici incidente caraghioase în care fuseseră implicate alte soții și la care nu se mai gândise de ani întregi. Ben îi spuse istorii din anii de la Penderris – din nou incidente ușoare și distractive în care fuseseră implicați prietenii lui. Ea îi povesti despre pisoii de la Leyland Abbey. Un rândaș descoperise o familie întreagă în podul unui hambar și îi ascunsese și îi hrănise în taină, ca să nu fie înecați – până

îl prinsese Samantha. Dar ea nu îl pârâse. Dimpotrivă, îl ajutase și îi fusese complice până când pisoii ajunseseră motani și plecaseră ca să își câștige traiul și hrana ca prinzători de șoareci.

– Nerecunoscători mizerabili, încheie ea, râzând încetișor.

Până acum, uitase că fusese și ceva bun în anul acela petrecut în Kent.

– Dar nu ai fi vrut să umble în urma ta tot restul vieții lor, nu? o întrebă el.

– Oh, Cerule, nu. Erau opt.

– Nasul câinelui ar fi avut mult de suferit.

– Da, încuviință ea. Bietul Tramp. Ar fi fost în mare inferioritate și s-ar fi strecurat fără îndoială în spate, în loc să se impună prin mărimea lui superioară. Vezi, el nu știe cât e de mare. Crede că e un cățeluș.

Râseră amândoi, și Tramp bătu din coadă pe dușumea, din locul în care stătea.

Samantha eliberă masa și duse vasele în bucătărie, unde le îngrămădi pe blat. Făcu ceaiul și aduse tava în salon, aprinzând și lampa. Și apoi se așezară și continuară să vorbească – în principal despre cărți de data asta – în timp ce își beau ceaiul, iar cerul de dincolo de fereastră se colora într-un albastru-închis. Și apoi în indigo.

Și apoi se întunecă.

Ea se ridică și trase perdelele.

Și dintr-odată nu mai putură să converseze. Mișcarea ei fusese o recunoaștere a faptului că se lăsase noaptea și că erau împreună în căsuța ei, fără nici un însoțitor. Ea rămase câteva clipe cu fața la geam, chiar dacă trăsese deja perdelele.

– Să plec? întrebă el. *Vrei* să plec?

Poate că ar fi trebuit să spună pur și simplu da. Până acum nu se întâmplaseră prea multe între ei, în ciuda unei călătorii lungi, care îi forțase să se apropie destul de mult. Peste câteva zile el avea să fie plecat. Și așa

trebuia să fie. Nu aveau nici un viitor împreună, din mai multe motive. Poate că ar fi fost mai bine să nu facă un alt pas în necunoscut, în imprevizibil.

Poate că aveau să fie dezamăgiți dacă continuau. Nu, nu asta o făcea să ezite. Poate că avea să fie dureros. Nu actul în sine, ci consecințele lui. Pentru că el *trebuia* să plece. *Trebuia* să își ia rămas-bun. Cum ar fi fost mai dureros? Să nu se culce cu el și să regrete cât trăia? Sau să se culce cu el și să... regrete cât trăia?

El îi pusese o întrebare. Două, de fapt.

Ea clătină din cap, întorcându-se.

– Nu, nu pleca.

Și astfel i se dărui.

Îl privi ridicându-se în picioare, folosind cârjele, și se îndreptă spre el, oprindu-se în fața lui.

– Nu pleca, zise ea din nou, și ridică mâinile ca să îi cuprindă fața. Își dădu seama că el chiar se bărbierise. Probabil că își adusese briciul cu el. Probabil că se așteptase să rămână.

– Ești sigură că nu vei regreta? o întrebă el. Nu pot să te iau cu mine, Samantha. Sunt un nomad, cel puțin în prezent. Și nu pot rămâne. Aici nu este nimic pentru mine. În plus, e prea devreme să te recăsătorești. Și eu nu pot... să mă căsătoresc niciodată. Nu am ce să ofer cuiva.

Pentru că era pe jumătate invalid? În mod ciudat, în urmă cu doar câteva săptămâni ar fi fost de acord cu el. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu răni și desfigurări. Dar era greu să te gândești la el ca la un invalid, oricât de încet s-ar fi mișcat. Numai că acum nu o putea ține în brațe, pentru că avea nevoie de mâini pentru cârje.

– Odinioară mi s-a promis o viață întreagă, răspunse ea, și mi s-au dat doar patru luni. Și nici măcar atât de fapt, pentru că totul a fost o iluzie din start. Totul a fost o minciună. În după-amiaza asta, tu mi-ai promis o săptămână. Să facem din ea o săptămână de care să ne amintim.

– O aventură de care să ne amintim?

– Cu plăcere și afecțiune. Și fără regrete. Tu vei regreta? Preferi să te întorci la han?

Timp de câteva momente, se gândi că avea să spună da. Apoi el își apropie capul de capul ei, închise ochii și își lipi fruntea de fruntea ei.

– Mă tem că voi fi necorespunzător.

Voia să zică impotent? Se temea de asta?

– Mă tem că te voi dezamăgi.

Ea făcu un pas înapoi și zâmbi, ducându-se să ia lampa.

– Vino sus. Chiar dacă nu vei face mai mult decât să mă ții în brațe, nu voi fi dezamăgită. Una dintre cele mai frumoase amintiri recente e aceea că m-am trezit într-un han în care am fost forțați să împărțim o cameră și mi-am dat seama că eram lipită de tine, cu unul dintre brațele tale peste mine. Trecuse atât de mult timp de când nu mă mai atinsese nimeni – cu excepția sărutului tău de la Bramble Hall.

Tramp se îndreptă tiptil spre patul pe care i-l făcuse doamna Price într-un colț al bucătăriei, lângă sobă și vasul lui cu apă, iar Samantha porni înainte pe scări, ținând lampa sus, pentru ca el să vadă drumul. Când ajunse în dormitorul ei, trase perdelele și îl privi scoțându-și haina, jiletca și lavaliera. Îl privi scoțându-și cămașa și descoperindu-și pieptul musculos, bronzat, brăzdat de cicatrici. Doar atunci se îndreptă spre măsuța de toaletă.

– Lasă-mă pe mine, zise el și traversă încăperea, sprijinindu-și cârjele de măsuța de toaletă, apoi se așeză pe bancheta, desfăcând picioarele și trăgând-o să stea între ele, cu spatele lipit de pieptul lui.

Degetele lui îi umblau prin păr, și ea plecă capul în față, privindu-i mâna care așeza agrafe pe măsuță, până când părul îi căzu pe umeri. Atunci el luă peria și începu să o treacă prin buclele pe care le crease Gladys cu atâta grijă.

– De două sute de ori? întrebă el, șoptindu-i la ureche.

Ea se înfioră ușor.

– O sută ajunge.

– Te grăbești, nu-i așa?

– Nu. Ea oftă și închise ochii. Timpul nu există. Nu vreau să existe.

– Atunci nu există, zise el și trecu peria prin părul ei până când simți că nu mai exista nici o șuviță încâlcită – și nici o buclă.

Nu numără, dar după un timp, puse peria la loc pe măsuța de toaletă și îi desfăcu perlele. Apoi îi scoase cerceii. Și degetele lui urmară linia de copci de la spatele rochiei până o putu trage de pe umeri și își puse buzele pe unul dintre omoplații ei, apoi pe celălalt. Ea își ținea rochia la piept, dar el se întinse și îi luă mâinile și îi trase rochia peste brațe și în jos pe sâni până rămase doar cu corsetul și cămășuța.

Mâinile lui îi cuprinseră sânii ridicați de corset. Degetele lui erau calde și se jucară ușor cu carnea ei până simți un fior care îi pulsa jos în pântece și în interiorul coapselor. El îi prinse sfârcurile între degetul mare și arătător și le masă ușor, apoi le frecă vârfurile cu arătătorul. Ea își lăsă din nou capul pe umărul lui și deschise ochii – și îi întâlni privirea în oglindă, în lumina pâlpâitoare a lămpii.

Atunci își dădu seama că putea să vadă ce făcea el chiar în timp ce o făcea.

Oh, Dumnezeule!

Își răsfiră degetele pe coapsele lui, care se aflau de o parte și de cealaltă a trupului ei, dar nu apăsă, ca să nu îl rănească.

Și el îi desfăcu șiretul corsetului și o ridică în picioare în fața lui și îi dădu toate hainele în jos, până se adunară grămadă la picioarele ei. Apoi o trase să se așeze din nou în fața lui.

„Mi-au rămas ciorapii de mătase și jartierele roz", se gândi ea privindu-i mâinile care treceau peste trupul

ei – și simțindu-le. Soarele din după-amiaza aceea îi bronzase brațele și umerii și îi făcuse un semicerc deasupra sânilor. Pielea care rămăsese părea palidă prin comparație. Și mâinile lui erau bronzate.

El fusese abstinent la fel de mult timp ca și ea. Însă era evident că știa mult mai multe decât știuse ea vreodată. Și, la fel ca și înotul, se părea că era un lucru pe care nu-l uitase. Știa exact unde să o atingă, și exact cum – cu palmele, cu degetele, cu vârful degetelor, cu arătătorul, cu unghiile. Și în cele din urmă degetele unei mâini se strecurară ușor prin triunghiul de păr din capătul coapselor ei și împinse în jos și înăuntru, cuprinzându-i căldura, apăsând-o în locul cel mai intim, probând ușor și mângâind. Degetul lui arătător se rotea puțin mai sus până când ea simți o dorință atât de dureroasă, încât țipă și se cutremură lipită de el și s-ar fi lăsat să cadă dacă brațul lui liber nu ar fi ținut-o cu fermitate la pieptul lui.

– Oh. Ea gâfâia, încercând să își recapete respirația. Se simțea fierbinte și umedă și complet lipsită de energie, deși într-un mod foarte plăcut. Îmi pare atât de rău.

Îl auzi râzând și vorbind încet lângă urechea ei.

– Îți pare rău? Eu sper sincer că nu.

Și ea știu că era complet neștiutoare, că el făcuse dragoste cu ea cu mâna și îi dăruise deliberat plăcerea aceea minunată, prin priceperea degetelor lui.

– Dar eu nu pot să *îți* ofer nici o plăcere, protestă ea.

– Ești sigură? El râse din nou la urechea ei, și ea se uită în oglindă și îi văzu ochii, grei de... de ce? Dorință? Pasiune? Bucurie împărtășită?

Se gândi că era incredibil de frumos.

– Ești aproape complet îmbrăcat, se plânse ea.

– Asta se poate remedia. El o așeză din nou în picioare și se întinse după cârje. Întinde-te pe pat.

Ea întoarse cuverturile, se așeză pe marginea saltelei și își scoase ciorapii, în timp ce el o privea. Nu mai fusese niciodată goală în fața unui bărbat. Dar nu se simțea rușinată. Poate din cauză că lumina lămpii era atât

de blândă și o înfrumusețea. Sau poate din cauza expresiei din ochii lui. Sau pentru că el făcuse dragoste cu ea cu mâna, și ea era încă înfierbântată de plăcere.

Se întinse și îl privi așezându-se la capătul patului și scoțându-și cizmele și ciorapii. Bietul om, era a doua oară când trebuia s-o facă fără ajutorul valetului în ziua aceea, și era foarte evident că nu îi era ușor.

Și apoi Ben se ridică și stinse lampa, care se afla pe măsuța de lângă pat. Îl auzi scoțându-și hainele din partea de jos. Era dezamăgitor. Voia să se uite. Și voia să se poată uita unul la celălalt în timp ce făceau dragoste. Dar chiar și prin haine se vedea bine că picioarele lui erau cumva deformate, și că mușchii nu erau atât de dezvoltați ca cei din partea de sus a trupului. Era de înțeles că, spre deosebire de ea, pe el îl *deranja* să fie văzut dezbrăcat.

– Sper doar... începu el în timp ce se întindea alături de ea.

Dar ea îi găsi cumva gura cu mâna pe întuneric, și i-o acoperi.

– Ben, zise ea, întorcându-se pe o parte. Nu te-am cunoscut înainte de a fi rănit. Bărbatul care erai nu există pentru mine. Numai bărbatul care ești acum. Și acesta este bărbatul cu care am ales să am o aventură. Nu contează dacă nu ai mare îndemânare. Eu nu am deloc experiență. Am cunoscut un singur bărbat, și asta pentru scurt timp acum aproape șapte ani, când aveam șaptesprezece ani.

– Nu mă pot mișca cu agilitate, zise el, nici chiar când sunt culcat. Se pare că o pot face numai în apă. Poate că ar trebui s-o facem acolo.

Ea se ridică într-un cot și îi împinse umărul până se întinse pe spate.

– Ah, zise ea, coborându-și gura spre gura lui, dar eu mă pot mișca cu agilitate.

– Să mă ajute Cerul!

Îl auzi râzând încetișor, apoi el se întinse și o prinse de șolduri.

Ea se mișcă până se așeză deasupra lui, cu picioarele întinse de o parte și de cealaltă, ca să nu îi producă prea multă durere. Și respiră mirosul lui cald și ușor de mosc amestecat cu mirosul sărat al mării, deși se spălase după ce se întorsese de pe plajă. Sânii ei erau lipiți de mușchii calzi și tari ai pieptului lui. Își puse buzele pe buzele lui și deschise gura la apăsarea limbii lui.

Apoi încălecă pe șoldurile lui, ridicându-se pe genunchi ca să poată să își treacă mâinile peste el și să îi simtă trupul magnific. În același timp, simți și mâinile lui pe ea – pe sâni, pe umeri, în jos pe spate, pe coapse și pe interiorul picioarelor până la genunchi, în sus cuprinzându-i fesele. Plecă fruntea și îl sărută pe piept, lingându-i sfârcurile și prinzându-le între dinți, și simți cu mâinile mijlocul lui îngust și șoldurile, căldura dintre coapse, erecția lui tare și groasă.

O luă în mâini, și îl simți și îl auzi inspirând încet. Îl mângâie cu palmele și cu degetele până se întări mai tare.

Se ridică pe genunchi, își desfăcu picioarele mai tare și îl îndreptă spre cea mai sensibilă parte a ei, lăsându-se în jos, în timp ce mâinile lui îi cuprindeau din nou șoldurile, ținându-le cu fermitate.

Pentru o clipă, când fu penetrată adânc, își încordă mușchii interni și rămase nemișcată, cu capul plecat înainte, cu ochii strâns închiși. Cu siguranță că era cel mai încântător sentiment din lume. Ah, era imposibil să mai existe altul la fel. Și el era Ben. Iubitul ei.

Era un cuvânt pe care îl rosti conștient în minte, savurându-l.

El era iubitul ei.

Mai bun decât un soț. Ah, cu mult mai bun. Să ai un iubit însemna să fii liberă. Să dăruiești și să primești plăcere în libertate.

Mâinile lui o ridicară ușor de șolduri, și dintr-odată el preluă comanda, mișcându-se în ea, retrăgându-se și împingând cu mișcări ferme și profunde care o făcură

să îi caute pieptul cu degetele ca să se sprijine și să își dea capul pe spate, ca să poată simți. El intra repede și tare, dar într-un ritm susținut, care o invita să își întoarcă ușor șoldurile, încercuindu-l, și să își contracte și să își relaxeze mușchii interni, primindu-l mai adânc și eliberându-l. Se propti pe genunchi și îl călări, în timp ce șoldurile lui se încordau și se relaxau între coapsele ei, respirația îi devenea din ce în ce mai grea, iar pieptul lui și mâinile ei se înfierbântară și se umeziră de transpirație, pentru că el încerca mereu, neînduplecat, să ajungă undeva... dar unde?

Unde mai putea ajunge? Intrase deja cât se putea de adânc.

Dar apoi ceva se deschise totuși, ceva foarte adânc, ceva delicat, aproape dureros, ceva mai presus de cuvinte, și el intră aspru și profund și hotărât, iar ea se strânse în jurul lui și explodă de toată minunea intimă a acelui loc necunoscut și îi șopti numele.

El mai intră de două, trei, patru ori în locul acela delicat și încântător, cerând și apoi găsindu-și propriul loc. Ea simți o căldură, îl auzi oftând, îl simți relaxându-se treptat și se lăsă să alunece în brațele lui care o așteptau, până se întinse din nou alături de el, îndreptându-și picioarele lângă picioarele lui. Erau încă uniți.

Se *temuse* că era impotent? Poate că și ea se temuse – de dragul lui. Aproape că râse de încântare.

După câteva momente, simți cuverturile acoperindu-i spatele și umerii. Brațul lui le ținea ridicate, și rămaseră câteva minute îmbrățișați, liniștiți și relaxați.

– Am uitat ceva, spuse el în cele din urmă la urechea ei.

– Mm? murmură ea aproape adormită.

– Mi-am vărsat sămânța în tine.

– Mm.

Ea era trează acum. Degetele mâinii lui se jucau în părul ei.

– Va trebui să facem niște... aranjamente înainte de plecarea mea.

Ea deschise ochii și se uită țintă la pătratul mai luminos al ferestrei.

– Trebuie să îți dau o adresă la care să poți scrie, continuă el, dacă va fi nevoie să mă întorc.

Și ea se gândise la asta, dar ignorase deliberat gândul, ceea ce era o dovadă de prostie și iresponsabilitate.

– Nu am rămas însărcinată în timpul căsătoriei.

– Ceea ce nu înseamnă că ești stearpă.

Asta însemna că aventura lor se terminase? Aproape înainte de a începe? Că nu aveau să mai riște din nou?

– Nu vreau să te prind în capcana căsătoriei, protestă ea.

– Nici nu mă îndoiesc. Deși *capcană* nu ar fi un cuvânt prea plăcut dacă ar exista într-adevăr un copil, nu?

Ea nu îi răspunse. Însă se îndepărtă puțin și rămase întinsă alături de el. El întinse mâna și își împleti degetele cu ale ei.

– Asta înseamnă că trebuie să se termine? îl întrebă ea.

El nu răspunse imediat.

– Ar fi un dezastru atât de teribil pentru tine, zise în cele din urmă, dacă ai rămânea însărcinată? Dacă ar trebui să te căsătorești cu mine?

– Nu un dezastru, zise ea. În timpul în care locuise la Leyland Abbey, se gândise multă vreme că viața ar fi putut suportabilă dacă ar fi avut un copil, deși fu foarte recunoscătoare că nu fusese nici unul, după ce Matthew fu rănit și se întoarse acasă. Pentru tine ar fi un dezastru?

– Dacă ar exista un copil, nu aș vrea să trebuiască să îmi amintesc tot restul vieții că am spus cândva că posibilitatea conceperii lui sau ei ar fi un dezastru. Nici unul dintre noi nu vrea să se căsătorească, și chiar dacă am *vrea* să ne căsătorim, împrejurările ar face lucrul acesta dificil. Totuși, nevoile copilului meu vor fi întotdeauna pe primul loc în viața mea, și un copil are nevoie

de un tată și de o mamă dacă este omenește posibil – căsătoriți și iubindu-se.

Vorbi încet, și era evident că își alegea cuvintele cu grijă. Samantha simți un fior adânc de... durere? Nu, nu era durere. Dar era ceva ce o făcu să se înfioare de o dorință arzătoare, fără nume, și îi aduse lacrimi în ochi și îi puse un nod în gât.

... „căsătoriți și iubindu-se".

Ce minunat ar fi fost să fie iubită de Benedict Harper și să aibă un copil cu el. Dacă împrejurările ar fi fost diferite...

Se sprijini cu tâmpla de umărul lui. Nu trebuia să fie așa. Trebuia să fie o aventură scurtă, o scurtă perioadă de nebunie, doar pentru plăcerea lor.

– Ce ne facem? întrebă ea.

– Ne-am promis că ne vom iubi o săptămână, înainte de a relua firele vieților noastre separate. Să ne ținem promisiunea și să ne ocupăm de consecințe atunci când vor apărea, dacă vor apărea?

În clipa aceea, ea conștientiză un lucru, cu teribilă claritate. Nu era făcută pentru aventuri întâmplătoare. După ce trecuse prima amorțeală provocată de moartea lui Matthew, crezuse că tot ce își dorea era să fie liberă, să *trăiască*. Însă tot ce își dorea cu adevărat, și tot ce își dorise vreodată, era să iubească. Și, dacă era posibil, să fie iubită.

În schimb, începuse o aventură, ceva temporar prin însăși natura sa. Ceva pur carnal. Ceva ce avea să o lase mai tristă și mai singură decât înainte.

Dacă nu rămânea însărcinată.

Însă trebuia să spere că *nu* rămânea, pentru că nu voia să îl lege de ea în asemenea condiții.

El îi strânse mâna.

– Nu mă îndoiesc că vor fi oameni care vor observa minutul și ora exactă la care mă întorc la han. Nu vreau să stau atât de târziu încât să fie evident că am făcut mai mult decât să cinez cu tine și să rămân apoi să bem un ceai și să conversăm.

Se aplecă mai aproape și o sărută pe buze, iar atunci ea își trecu picioarele peste marginea cea mai îndepărtată a patului, se ridică și își găsi cămașa de noapte și halatul.

– Te aștept jos, îi zise ea și îl lăsă să se îmbrace.

După cincisprezece minute, Samantha ieși din hambar în papuci și rochie de casă, în timp ce Tramp galopa în jur, încântat să aibă o ieșire la care nu se aștepta. Ea îl privea pe Ben înhămând calul la cabrioletă.

Înainte de a urca, el întinse brațul, și ea se apropie și îl îmbrățișă. O sărută și îi zâmbi în lumina lunii.

– Îți mulțumesc.

– Pentru?

– Pentru că m-ai făcut să mă simt din nou bărbat.

– Mie mi s-a părut întotdeauna că erai bărbat, răspunse ea și îi văzu fulgerarea zâmbetului în întuneric.

– Mulțumesc, zise el din nou și se urcă încet în cabrioletă, lăsându-și cârjele alături și luând frâiele, apoi o mai privi o dată și îi făcu semn calului să pornească.

– Noapte bună, Samantha!

– Noapte bună, Ben!

După ce plecă și nu mai văzu nici nu mai auzi cabrioleta, ea plânse. Nu putea să nu fie conștientă de faptul că peste o săptămână avea să fie adio, nu doar noapte bună.

Ce făcuse?

capitolul 19

Vremea conspira în favoarea lor. În următoarele zile, soarele strălucі pe un cer fără nori, iar aerul fu neobișnuit de cald.

Într-o dimineață, Samantha merse pe jos în sat și împrumutară cabrioleta hanului, cu care trecură peste pod și o luară peste drumeagul îngust de deasupra plajei, oprindu-se de mai multe ori ca să vadă bărcile și să respire aerul marin. Ben pălăvrăgi cu un mic grup

de pescari, în timp ce Samantha duse câinele la o scurtă plimbare. Luară prânzul împreună la han, pentru că o avertizaseră pe doamna Price că stăpâna ei nu se întorcea la căsuță.

În dimineața următoare, la căsuță veni o veche prietenă a domnișoarei Bevan, însoțită de fiica ei, ca să o cunoască pe Samantha. Ben, care veni mai târziu în cabrioletă, află toate detaliile vizitei.

– Vor să merg la ele la ceai într-o după-amiază, îi spuse ea. Și vor să vii și tu, Ben, dacă vei mai fi aici. Sunt foarte amabile. Doamna Tudor mi-a spus atâtea povești despre mătușa mamei mele, încât mi se pare că o cunosc și eu.

– O să mergi?

– Bineînțeles. O să merg de îndată ce... Ei bine, de îndată ce o să am o după-amiază liberă.

Înțelese ce voia ea să spună – de îndată ce el va fi plecat. Însă era mulțumit pentru ea. Câțiva oameni din sat o salutaseră cu prietenie, și era evident că știau cine era. Vicarul și soția lui i se prezentaseră singuri. Acum, o veche prietenă a mătușii mamei ei, însoțită de fiica sa, venise în vizită și o invitaseră să le întoarcă vizita. Și nu petrecuse decât câteva zile acolo. În curând avea să aparțină acelui loc, așa cum nu aparținuse niciodată lumii în care se afla Bramble Hall, pentru că nu avusese șansa, și el își dăduse seama de asta. Boala soțului ei nu îi permisese să socializeze cu vecinii ei, și apoi cumnata ei îi impusese niște restricții foarte severe în perioada de doliu.

Cu siguranță că avea să fie fericită aici – deși nu își întâlnise încă bunicul, desigur.

Înotau în fiecare după-amiază. Era aproape ca un drog pentru Ben. Intenționa să își petreacă restul verii undeva aproape de mare, odată plecat de acolo – poate la Brighton, deși era o stațiune cam prea la modă pentru gusturile lui. Când înota uita aproape că picioarele îi erau pe jumătate invalide. Putea să le miște nestânjenit,

și se putea mișca cu oarecare viteză, fără incomoditate sau durere – sau cârje.

Putea chiar să se și distreze într-o oarecare măsură. Uneori se întreceau, și când câștiga el – ceea ce nu se întâmpla de fiecare dată – o aștepta și apoi o lua în brațe și se învârtea cu ea, cerându-i să îl premieze cu un sărut. Alteori o urmărea și se scufunda și ieșea exact sub ea, răsturnând-o în apă, până când ieșeau amândoi gâfâind și scuturându-și apa din ochi și râzând.

Simțea că anii se depărtau de el, duși de flux. Se simțea aproape ca un bărbat normal. Se simțea exuberant și plin de energie. Se simțea viu. Și trăia clipa. Nu avea rost să-și anticipeze plecarea de la sfârșitul săptămânii. O va înfrunta când va sosi timpul.

Și nu avea rost să-și facă griji de fiecare dată când făceau dragoste pentru că o putea lăsa însărcinată. Ori aveau o aventură, ori nu – și fiindcă o *aveau*, atunci era mai bine să se bucure de ea. Dacă rămânea însărcinată, ea avea să-i scrie și să-i spună – i-o promisese –, iar el avea să se întoarcă și să se căsătorească cu ea. Nici unul dintre ei nu își dorea asta. Cel puțin... Nu, nici unul dintre ei *nu* și-o dorea, dar aveau să o scoată cumva la capăt, de dragul copilului.

Poate că era o atitudine nepăsătoare și iresponsabilă, dar lui Ben nu îi păsa. Uneori trebuie să accepți pur și simplu fericirea. Viața nu îți oferă prea multă.

Era fericit. Rămânea la căsuță în fiecare seară pentru cină, urmată întotdeauna de ceai și de o conversație plăcută în salonaș. Faptul că nu se aruncau în pat cu cea mai mică ocazie, ci petreceau timp bucurându-se de compania celuilalt intensifica plăcerea pe care o simțeau când făceau dragoste.

Făceau dragoste pe întuneric. Știa că o dezamăgea când stingea lampa, dar chiar nu putea îndura ca ea să-l vadă așa cum era.

În a doua noapte, ea se așeză din nou deasupra lui. Dar după ce dormiră puțin, el o întoarse și se așeză

deasupra ei. Fu puțin incomod la început, și nu era sigur că va putea continua fără să își schimbe poziția, dar pasiunea învinse durerea și el ținu mâinile deasupra capului ei, cu degetele strâns împletite cu degetele ei, și o iubi lent și profund, până când se cutremurară amândoi, eliberându-se. Iar picioarele lui, chiar dacă îl dureau și aveau crampe, supraviețuiră încercării.

Ea era frumoasă și voluptuoasă, cu piele catifelată și păr mătăsos și mirosind întotdeauna slab a gardenie. Era afectuoasă, pasională și lipsită de inhibiții în plăcerea ei. Și el se minuna de faptul că *putea* face dragoste, și că nu doar primea, ci și oferea plăcere. Se temuse inutil că va stârni dezgustul oricărei femei cu care ar fi încercat să fie intim. Fusese o prostie din partea lui.

Numai că ea nu îl văzuse.

Avea întotdeauna grijă să se întoarcă la hanul din sat cu mult înainte de miezul nopții. Bănuia că oricum existau vorbe și speculații. La urma urmei, toată lumea știa probabil că nici una dintre cele două servitoare nu locuia cu ea, că nu avea nici o doamnă pe post de însoțitoare, că era singură de la începutul serii până dimineața, înainte de micul dejun. Însă nu voia ca vorbele să se transforme într-un scandal deschis.

În curând va pleca, și toate vorbele vor înceta.

Însă nu voia să se gândească încă la asta. Îi promisese o săptămână. I-o promisese ei, și și-o promisese lui.

În cea de-a cincea zi, soarele strălucea încă printre scamele de nori albi care împestrițau albastrul cerului, umbrindu-l uneori și aducând cu ei răcoarea. Ca de obicei după prânz, Ben se duse la căsuță cu un prosop și o pereche de pantaloni uscați în geanta de pe scaunul de lângă el. Când trecu de casă, nu văzu nici urmă de Samantha în grădină, unde o găsea de obicei. Nici măcar câinele nu se vedea. Nu ieși nici după ce deshămă calul și se îndreptă spre căsuță pe jos.

O găsi în salon, îmbrăcată elegant într-o rochie de muselină cu dungi albastre și crem. Când mergea

să înoate, obișnuia să poarte rochiile ei vechi. Și părul îi era strâns într-un coc înalt, cu zulufi ondulați pe tâmple și pe gât. Era palidă ca o stafie, sau atât de palidă pe cât putea fi o persoană cu tenul ei, care petrecuse o mare parte din săptămâna care trecuse în bătaia soarelui. Îl întâmpină fără urmă de zâmbet.

– Samantha? zise el, intrând în cameră și oprindu-se să netezească pe cap câinele care dădea din coadă.

– Am fost o proastă. Ar fi trebuit să spun nu. Am *spus*, dar nu am fost destul de fermă. Vreau să merg să înot cu tine. E o zi frumoasă, și ne-a mai rămas atât de puțin timp.

El rămase nemișcat în mijlocul încăperii, sprijinindu-se în cârje.

– Ce s-a întâmplat?

– Aștept un *musafir*, explică ea cu oarecare venin.

– Oh?

Însă ghicea cine era.

– Și-a trimis secretarul ca să descopere dacă sunt cine am zis că sunt, cred, deși a spus că venise să vadă dacă voi fi acasă după-amiază, pentru o vizită a patronului său.

– Bunicul tău?

– *Domnul Bevan*. Credea că mă impresionează trimițându-și secretarul?

El se așeză și își propti cârjele lângă scaun.

– Poate că voia să te lase să alegi dacă vrei să-l vezi sau nu, Samantha. Dacă ar fi venit de dimineață în locul secretarului, nu ai fi avut de ales. Poate că nu vrea să își impună prezența.

– Ei bine, știu că nu vrea să facă *asta*. Niciodată nu a vrut-o.

– Dar vine.

– Așa s-ar părea.

Îl privea zbuciumată, dar el nu credea că îl vedea cu adevărat.

– L-am informat pe secretar că nu vreau să discut cu el, să îl cunosc și nici măcar să-l văd. El mi-a spus că dacă

am de gând să locuiesc aici, e aproape imposibil să nu îl văd pe patronul lui din când în când, în afară de cazul în care am de gând să trăiesc ca o pustnică. M-a întrebat dacă am de gând să merg la biserica de aici.

– Bevan merge?

– Da. Așa că am spus că îl voi primi. Îi voi spune ce cred și îl voi trimite în drumul lui, și așa voi termina cu treaba asta. Dacă ne vom mai întâlni din întâmplare după ziua de azi, vom putea să ne salutăm politicos și să continuăm să ne trăim viața, nederanjați de legătura dintre noi.

Nu părea deloc convinsă.

– Să plec? o întrebă el.

– Nu! exclamă ea, prinzându-se strâns de brațele fotoliului. Nu, te rog. E o lașitate oribilă să nu vreau să îl înfrunt singură. Poate că ar trebui s-o fac. Și cred că tu arzi de dorința de a pleca înainte de apariția lui. Nu?

– Samantha, nu e bunicul meu. Și cred că nu e un monstru. Dacă este, voi fi în stare să joc rolul cavalerului protector și să mă lupt cu el cu una dintre cârje. Oricum ar fi, sunt bucuros să rămân. Sunt curios să îl văd.

Și să fie martor la prima lor întâlnire.

Ea lăsă brusc capul într-o parte, și câinele sări în picioare și lătră o dată. Prin fereastra deschisă intra zgomotul inconfundabil al unei trăsuri care se apropia.

Își dorea să fi mers la Leyland Abbey. Mai bine cu un rău pe care îl cunoști... Dar nu, nimic nu putea să fie mai rău decât să trăiești sub privirea neîndurătoare a contelui de Heathmoor.

În plus, asta era căsuța ei. Avea puterea de a primi sau de a exclude pe oricine alegea. Alesese să îi permită bunicului ei să o viziteze – doar în ocazia asta. În curând el va pleca și ea va fi din nou liberă.

Însă asta nu părea să o ajute prea mult în momentul acela. Rămase unde era, și Ben rămase unde era el, în timp ce trăsura trăgea la poarta grădinii și zgomotul unor

voci intră pe fereastra deschisă. Singurul care nu rămase unde era fu Tramp. Acesta stătea în ușa salonului, cu nasul aproape lipit de marginea ei de afară, cu nerăbdarea întipărită în fiecare linie a trupului său stângaci, în timp ce coada îi flutura ca un steag în vânt.

Se auzi o bătaie la ușa de afară, și aceasta se deschise aproape imediat – era evident că doamna Price auzise și ea sosirea trăsurii. Urmară câteva momente de tensiune aproape insuportabilă, și apoi se auzi o ciocănitură în ușa salonului. Doamna Price o deschise, și Tramp sări înapoi.

– Domnul Bevan, doamnă, anunță ea cu ochii cât cepele, deși știa că venea.

Nu era un bărbat foarte înalt, dar era solid și avea *prezență*. Mișcările lui erau pline de încredere. Avea părul argintiu, deși mai avea și unele fire întunecate. Avea o față plăcută și veselă. Trebuie să fi fost un bărbat frumos în tinerețe. De fapt, arăta distins și acum. Era îmbrăcat elegant, cu haine scumpe.

Samantha se ridică în picioare fără să își dea seama.

El se uită la ea și apoi jos la Tramp, care lătra și sărea, purtându-se într-un mod cam indisciplinat.

– Un gentleman nu caută să iasă în evidență, zise domnul Bevan cu un ușor și încântător accent galez. Stai jos.

Și Tramp, trădătorul, se așeză și ridică privirea spre noul său prieten cu ochi inteligenți și limba scoasă, dând ușor din coadă.

– Doamnă McKay? zise domnul Bevan. Samantha?

Își ațintì privirea asupra ei și înaintă cu pași încrezători, cu mâna dreaptă întinsă. Ea își dădu seama că aveau aproape aceeași înălțime.

Pentru că nu avea de ales și nu voia să fie lipsită de maniere, ea își așeză mâna în mâna lui. El o strânse afectuos, punându-și cealaltă mână deasupra și privindu-i mereu chipul.

– Nu semeni foarte mult cu mama ta, zise el, cu excepția coloritului. Dar, oh, fata mea, arăți exact ca bunica ta.

Îi duse mâna la buze și apoi îi dădu drumul.

– Domnule Bevan, zise ea. Pot să ți-l prezint pe maiorul Sir Benedict Harper?

Ben se ridicase și el în picioare.

– Sir, zise el, înclinându-și capul. Mă bucur să vă cunosc.

Domnul Bevan îl privi rapid din cap până-n picioare.

– Ai fost rănit în războaie, nu-i așa, domnule maior?

– Da, răspunse Ben.

– Și ai fost prieten cu răposatul căpitan McKay, din câte am auzit, continuă domnul Bevan. Știți, nu există multe știri locale și bârfe care să nu ajungă la Cartref și la urechile mele. Bănuiesc că le-aș putea închide gurile servitorilor, dar de ce s-o fac? Îmi place să mai aud câte o bârfă.

Când spuse asta, se uită pătrunzător la Ben, și Samantha simți cum furia începea să fiarbă în ea. La ce bârfă anume se referea? Și de ce ar fi fost treaba lui?

– Nu am avut niciodată privilegiul de a-l cunoaște pe căpitanul McKay, zise Ben, și ochii Samanthei se îndreptară grăbiți spre ochii lui. Am cunoscut-o pe văduva lui după ce el a murit. Când s-a hotărât să vină aici, mânată de circumstanțe pe care le găsea intolerabile, nu avea pe nimeni care să o însoțească. Eu mi-am oferit serviciile. A fost un aranjament destul de nesatisfăcător, sir, dar a fost tot ce am putut face mai bine.

Îi cerea *scuze* bunicului ei? Samantha ridică bărbia și se uită urât la amândoi.

– Nu aveam *nevoie* de protecția nici unui bărbat, declară ea, dar Sir Benedict a insistat.

Se uitară amândoi la ea, Ben puțin cam sfios, bunicul ei cu un zâmbet care dezvăluia un evantai de riduri atrăgătoare la colțul fiecărui ochi. Probabil că zâmbea frecvent.

– Asta e fata mea, zise ea, înfuriind-o și mai tare.

– Oh, așezați-vă *odată*, exclamă ea lăsând grația la o parte. Amândoi.

Dar bineînțeles că amândoi așteptară să se așeze ea prima. Erau niște domni desăvârșiți.

– Te-am neglijat în ultimii șase sau șapte ani, Samantha, începu domnul Bevan.

Mângâia capul câinelui cu mâna, iar Tramp închise ochii, extaziat.

– În ultimii șase sau șapte ani? repetă ea, ridicând din sprâncene.

– După ce tatăl tău mi-a scris ca să-mi spună că te căsătorișești, explică el, am hotărât să nu-ți mai scriu. Căpitanul McKay era fiul unui conte, nu? Aparținea unei clase foarte sus-puse. Nu voiam să fii stânjenită de un membru al familiei care făcuse avere din cărbune și fier. Știam că soțul tău fusese rănit și că trăiați în nordul Angliei. Vezi, am avut grijă să fiu mereu la curent, chiar dacă numai de la distanță. Însă nu am auzit că a murit. Îmi pare rău de asta. Îmi pare foarte rău pentru tine, fata mea.

Hotărâse să nu îi *mai* scrie? Avusese grijă să fie *mereu la curent?* Știuse totul despre ea? Toată viața? Samantha își privi mâinile încleștate în poală. Se vedea albul încheieturilor.

– Mulțumesc, zise ea ca să umple tăcerea care se lăsase.

– Am fost în Swansea o săptămână, continuă el. Când m-am întors ieri și am auzit că ești aici, am crezut că erai supărată pe mine, de vreme ce nu mă anunțaseși că veneai. În dimineața asta l-am trimis pe Evans ca să testeze apele, ca să zic așa, și s-a întors cu raportul că erai într-adevăr supărată. Uneori dăm de dracul dacă facem ceva și dăm de dracul și dacă nu o facem, dacă îmi ierți limbajul, care nu se potrivește probabil cu urechile nurorii unui conte. Dar nu ești de acord, domnule maior? Dacă aș fi scris în continuare, se puteau isca necazuri. M-am oprit, și se pare că a fost greșit. Deși tu nu mi-ai

scris niciodată, Samantha, în afară de mesajele pe care mi le trimiteai uneori.

Mesaje? Samantha ridică privirea spre el. În mintea ei începea să ia naștere o bănuială. Mai mult decât o bănuială. Tatăl ei îi scrisese, și nu doar o dată.

– Ai abandonat-o pe mama când era doar un copil. Nu ai avut nimic de-a face cu ea cât a locuit aici cu sora dumitale. Când a fugit la Londra, nu ai mers după ea. Când s-a căsătorit și m-a avut pe mine, nu ai venit. Când a *murit*, nu ai venit. Nu a fost niciodată nimic. Nu a fost *nimic*.

Își dorea să aibă dreptate. Nu voia ca lumea ei să se întoarcă brusc pe dos, din nou.

Fața lui se făcu palidă. Mâna lui rămase nemișcată pe capul lui Tramp.

– Ce ți-au spus, fata mea? o întrebă el. Ce ți-au spus despre mine?

– *Nimic*, cu excepția faptului că mi-ai abandonat de timpuriu mama, după ce mama ei se întorsese la poporul ei țigănesc. Absolut nimic. Ai dispărut din viața ei.

– Ah. Mâna lui lăsă capul lui Tramp și se așeză să se odihnească pe brațul fotoliului. Prin urmare, nu ai fost doar rușinată de bogăția mea foarte burgheză?

– Nu *am știut* despre bogăția dumitale, țipă ea. Nu am știut *nimic*. Am crezut că erai un lucrător sau un pribeag care încheiase o căsătorie prostească și rămăsese cu o fiică de crescut, povară pe care o transferase asupra surorii lui. Nu știam nimic despre *ea*, cu excepția faptului că fusese proprietara acestei căsuțe, pe care mama mea o numea bordei. Am crezut că *era* un bordei. Speram doar să fie cât de cât locuibilă și să îmi pot face o viață nouă. Nu știam nici măcar că trăiești.

Ben se ridică din nou în picioare, se îndreptă spre scaunul ei, îi puse în mână o batistă mare și apoi se duse încet la fereastră. Samantha își șterse ochii. Nici nu își dăduse seama că plângea.

– Ah, draga mea fată, zise bunicul ei.

Însă nu avu șansa de a spune mai mult pentru moment. Ușa se deschise și doamna Price intră cu o tavă uriașă și cu fața încrețită de zâmbet. Samantha îndesă repede batista după brațul fotoliului.

– Ah, doamnă Price, zise domnul Bevan. Încerci să îngrași oamenii ca de obicei, nu?

– Nu am adus decât câteva felii de prăjitură pentru ceaiul dumneavoastră, răspunse ea, așezând tava pe o masă de lângă Samantha și începând să toarne chiar ea ceaiul. Ce altceva să fac cu timpul meu, dacă nu gătesc? Doamna McKay e o lady foarte ordonată, și o are pe Gladys Jones ca să se îngrijească de nevoile sale personale.

– Și ce mai face fierarul, fiul dumitale? o întrebă el. I s-a vindecat mâna? Întotdeauna e mai bine să dai cu ciocanul în nicovală, nu în degetele tale. În orice caz, asta e părerea mea.

– Degetele i s-au umflat și s-au făcut de trei ori mai mari, îi povesti ea, și s-au înnegrit și îl dor, deși nu ar recunoaște nici mort. Însă e mai bine totuși, domnule Bevan, și vă mulțumesc că ați întrebat. O să-i spun că ați făcut-o. Și vă mulțumesc că ați trimis...

Însă el îi făcu un semn ușor cu mâna, și ea se întrerupse.

– Ei bine, a fost foarte apreciat, continuă ea. Timp de o săptămână nu a putut face prea multe.

Servi ceaiul și ieși din cameră.

– Se pare că am primit pedeapsa pe care o meritam, remarcă el oftând. Și biata doamnă Price. Ultimul lucru de care am chef e să mănânc o felie din prăjitura ei, deși sunt sigur că e delicioasă. Presupun că nici tu nu ai chef de mâncare, Samantha. Poate că am face bine să ne forțăm totuși, nu? Se va simți jignită dacă nu o facem. Domnule maior, te rog să vii să ne ajuți, dacă vrei.

Ben se uită peste umăr și apoi se întoarse la scaunul lui.

– Îți voi spune povestea mea, Samantha, dacă vrei să o asculți, continuă domnul Bevan. Dar poate că nu acum.

Şi vreau să aud şi eu povestea ta. Vreau să ştiu de ce ai venit aici, aşteptându-te doar la o căsuţă dărăpănată, când ai o familie sus-pusă care să se îngrijească de tine, şi mai ai şi familia tatălui tău. Dar poate că nu vom vorbi mai despre asta acum. Maior Harper, cât timp a trecut de când ai fost rănit?

Samantha îşi dădu seama că era un om obişnuit să comande, şi că o făcea fără emfază. Stătea în salonul ei, dirijând conversaţia, risipind emoţia care învăluise încăperea cu doar câteva minute în urmă. Şi îl hrănea cu prăjitură pe Tramp, care părea foarte dispus să o facă pe doamna Price să creadă că toţi serviseră ceaiul ei cu mare poftă.

Ben îi spuse unde şi când fusese rănit şi în ce fel, deşi nu intră în detalii. Îi povesti despre anii vindecării şi convalescenţei de la Penderris Hall, şi despre cum plecase de acolo cu trei ani în urmă.

– Prin urmare, nu vei mai putea merge niciodată fără cârje? îl întrebă bunicul ei.

– Nu, răspunse Ben.

– Şi cu ce te ocupi? Ai o casă a dumitale?

Ben îi povesti despre Kenelston şi, când fu întrebat, despre fratele său, soţia lui şi copii şi despre cum şovăia să îi scoată de acasă şi de rolul pe care îl ocupase fratele său în administrarea domeniului.

– Înseamnă că eşti într-o poziţie cam stânjenitoare, observă bunicul ei.

– Da, încuviinţă Ben. Dar o voi rezolva cumva, sir. Nu am fost făcut să lenevesc.

– Înseamnă că a fost alegerea dumitale să fii ofiţer? îl întrebă bunicul ei. Nu doar din cauză că tatăl dumitale ţi-a ales o carieră de cum te-ai născut? Înţeleg că multe familii nobile fac asta – un fiu moşteneşte, altul se îndreaptă spre biserică, altul spre armată.

– A fost alegerea mea. Nu mi-am dorit niciodată altceva.

– Prin urmare, îţi place viaţa activă. Îţi place să comanzi oamenii. Şi evenimentele.

– Nu voi mai fi niciodată ofițer, declară răspicat Ben.

Uitându-se la el, Samantha își dădu seama pe deplin cât de mult îl rănea asta. Poate că explica chiar și de ce nu adoptase o poziție mai fermă cu fratele său mai tânăr cu privire la casă. Conducerea Kenelstonului nu ar fi fost o provocare destul de mare pentru el. Poate că nimic nu avea să mai fie o provocare destul de mare.

– Nu, încuviință bunicul ei. Pot să văd asta, băiete.

Vorbi puțin despre mine – avea două în valea Rhonda – și despre topitoriile din valea Swansea, unde tocmai petrecuse o săptămână. Ben îi puse câteva întrebări, iar el răspunse cu entuziasm. Și apoi se ridică să plece.

– Cât timp plănuiești să stai, maiorule? întrebă el.

Ben se uită la Samantha.

– Încă două sau trei zile.

– Atunci poate că vei veni cu nepoata mea la cină la Cartref mâine, zise bunicul ei. Se întoarse să se uite la ea, zâmbind dar cu o umbră de nesiguranță în privire. Vei veni, Samantha? Am o bucătăreasă la fel de bună ca și doamna Price. Și mi-ar plăcea să aud povestea ta, și tu pe a mea. După aceea poți să trăiești aici în pace, fără nici o legătură cu mine, dacă așa vei dori. Deși sper să nu dorești. Tu ești tot ce am, fata mea.

Ea se uită la el oarecum indignată, apoi își aminti ce îi spusese mai devreme. El îi scrisese înainte de căsătorie iar ea îi trimisese *mesaje*. Ce făcuse tatăl ei? Și după căsătoria ei, el nu mai scrisese, temându-se să nu fie stânjenită de originile lui umile și de modul în care fusese câștigată averea lui. Îi datora măcar o seară în care să își pledeze cauza.

Însă el își abandonase fiica pe când era doar un copil. Pentru asta nu putea exista nici o scuză.

– Da, răspunse ea. Voi veni.

– Și eu voi fi încântat, sir, adăugă Ben.

Bărbatul mai vârstnic se îndreptă spre Samantha, cu mâna întinsă din nou. Dar când ea își puse mâna în mâna lui, el îi zâmbi, cu privirea încă nesigură.

– Îmi permiți? întrebă el și se aplecă să o sărute pe obraz. Știi, ea era foarte, foarte frumoasă. Am avut-o timp de patru ani și am iubit-o o viață.

Ea nu îl urmă afară.

Vorbise despre bunica ei. Însă fusese căsătorit cu altcineva după ea.

Rămase tăcută, împreună cu Ben, până auziră trăsura îndepărtându-se. Tramp era la fereastră, dând din coadă în semn de rămas-bun.

– A iubit-o o viață, repetă ea cu amărăciune. Totuși a abandonat singurul copil pe care l-a avut cu ea.

– Ai răbdare până mâine, când îi vei asculta povestea, răspunse Ben. Și judecă-l apoi, dacă trebuie s-o faci.

– Oh, Ben, zise ea, întorcând ochii spre el, mi-aș dori atât de mult să am o baghetă magică și să îți vindec picioarele, ca să îți poți continua cariera militară și să fii fericit și împlinit.

El zâmbi.

– În viață primim un set de cărți de joc, replică el. Unele dintre cărțile originale sunt înlăturate de-a lungul drumului și luăm altele noi, iar uneori nu le primim pe cele la care speram. Asta nu contează. Contează doar cum le jucăm.

– Chiar dacă e o partidă pierdută?

– Poate că nu trebuie să fie niciodată pierdută. Pentru că viața nu este în realitate un joc de cărți, nu?

capitolul 20

Până la urmă ieșiră să înoate. Și cinară împreună, după ce doamna Price și camerista Samanthei își încheiară ziua de muncă. Petrecură câteva ore în pat, iar apoi Ben se întoarse la hanul din sat. Făcură dragoste

de două ori, prima dată încet, a doua oară cu pasiune înverșunată.

Dar fusese ceva puțin cam... disperat în ambele ocazii, se gândi Ben mai târziu, în timp ce stătea singur în patul din han. Nimic nu mai era la fel. Viața reală dăduse buzna, sub înfățișarea lui Bevan. O mică parte din povestea lui fusese spusă, și ziua următoare avea să fie spus mai mult – Samantha consimțise să asculte. Bănuia că viața ei avea să fie foarte diferită de tot ce visase atunci când împrejurările o făcuseră să își amintească de căsuța din Țara Galilor pe care o moștenise.

Avea un bunic, un om bogat și influent, care se pare că ținea la ea. Nu se știa dacă ea putea să țină la el, și asta depindea în mare parte de povestea pe care avea să i-o spună a doua zi, dar fie că era conștientă, fie că nu, ea tânjea după o legătură de familie. Iar Ben credea că ea avea să ajungă să țină la Bevan. Și avea nevoie de timp și spațiu – și respectabilitate – ca să o facă. Și ca să-și revină complet după cei șapte ani de căsătorie.

Era timpul să plece. Aproape. Îi promisese încă două zile.

Deși nu vorbiseră despre asta, în seara aceea fuseseră conștienți amândoi de faptul că aventura lor, idila lor de început de vară, era aproape sfârșită. Ben își împreună degetele sub cap și privi în tavan. O parte din el tânjea să plece, să termine cu toate. Și-ar fi dorit să poată să pocnească din degete și să se trezească pe drumul de întoarcere în Anglia. Urâse dintotdeauna despărțirile. Iar aceasta îl îngrozea.

A doua zi era duminică. Prima zi dintr-o nouă săptămână. Foarte aproape de sfârșitul săptămânii lui. Habar nu avea unde va fi în următoarea noapte de sâmbătă, cu excepția faptului că avea să fie undeva departe de aici. Și habar nu avea ce va face. Nu, nu era chiar adevărat. Va merge la Londra, deși nu ca să participe la vârtejul social al sezonului sau ca să îi permită surorii lui Beatrice să facă pe peițitoarea pentru el. Va explora diferite moduri de folosire a timpului, poate în afaceri, poate

în diplomație, poate în avocatură. Va vorbi cu Hugo, cu Gramley, cu diferiți cunoscuți de la ministerul de externe. Nu conta că nu era nevoit să muncească. *Voia* să muncească. Și va munci. La urma urmei, fratele lui mai mare o făcuse.

Însă între el și restul vieții sale era un obstacol. Acesta era finalul unei aventuri care trebuia să se încheie, și faptul că trebuia să își ia rămas-bun. Mâine va fi duminică. Promisese să meargă la biserică cu Samantha. Mai târziu vor cina la Cartref. Și apoi venea ziua de poimâine...

La revedere.

Cu siguranță că era cuvântul cel mai trist și mai dureros din limba engleză.

Poate că avea ceva de-a face cu faptul că Ben mergea încet, cu mari dureri și cu ajutorul a două cârje, dar cu evident curaj și hotărâre, se gândi Samantha. Sau poate că de vină era înfățișarea lui frumoasă și zveltă, subliniată acum de bronzul împrumutat de la soare, și aerul vag poruncitor care îl înconjura mereu. Sau poate că era pur și simplu faptul că tuturor le plăcea puțin romantism, și chiar o notă de scandal.

Oricum ar fi fost, fură întâmpinați amândoi cu zâmbete și salutări prietenoase când apărură amândoi la biserică, duminică dimineața. Samantha se așteptase pe jumătate la priviri reci, încruntări sau întoarcerea spatelui, pentru că era evident că existaseră vorbe. Bunicul ei le auzise.

Și chiar dacă Ben părea auster în cea mai mare parte a timpului, era în stare să fie și fermecător. Iar în dimineața aceea folosi farmecul acesta în purtarea lui cu oamenii din Fisherman's Bridge și împrejurimi. Iar Samantha zâmbi și ea, așa cum nu mai avusese voie să zâmbească după moartea lui Matthew, și strânsese mâinile tuturor celor care îi întinseseră mâna. Era sigură că nu avea să-și

amintească numele tuturor celor care se prezentaseră, și le-o spuse.

– Nu vă îngrijorați din cauza asta, doamnă McKay, îi spuse doctorul. Noi nu avem decât două nume noi de care să ne amintim, al dumneavoastră și al maiorului Harper, iar dumneavoastră aveți câteva duzini.

Cei care auziră remarca zâmbiră, încuviințând.

Când ieșiră din biserică, Samantha și-ar fi simțit inima încălzită, dacă nu ar fi fost și bunicul ei acolo. El îi scuturase mâna lui Ben cu însuflețire și o sărutase pe obraz – sub privirile interesate a jumătate de sat –, însă nu își impusese compania. Se așezase în strana din față, care avea o pernă, deși nu jucă rolul marelui gentleman după ce se termină slujba. Strânse mâinile tuturor celor care se aflau în drumul său, și schimbă câteva cuvinte cu fiecare. Scoase dulciuri din buzunar pentru copiii mai mici și bănuți pentru cei mai mari.

„Copiii altor oameni", se gândi Samantha cu neașteptată amărăciune. Cât de mult i-ar fi *plăcut* ca bunicul ei să îi zâmbească pe când era o fetiță și să îi dăruiască dulciuri și bănuți. Cât de mult i-ar fi plăcut cu siguranță și mamei ei să aibă un tătic care să facă lucrurile acestea.

Era o zi înnorată, dar nu era nici frig, nici vânt.

– Vrei să înoți în după-amiaza asta? îl întrebă ea pe Ben în timp ce se îndreptau încet spre han, mergând pe jos.

Se simțea puțin cam deprimată. Își dorea să fi strălucit soarele.

– Ce se întâmplă? întrebă el fără să răspundă la întrebarea ei.

– Ar fi mai potrivit să întreb ce *nu* se întâmplă, răspunse ea oftând – și apoi râse. Vicarul avea dreptate în privința cântatului, nu?

– Ei bine, am fost dezamăgit să văd că acoperișul bisericii nu s-a ridicat. Mă așteptam să se ridice.

Ea râse din nou.

– Dar da. Biserica asta chiar nu are nevoie de cor, nu? Întreaga congregație este corul.

– În armonie.

– Și pe patru voci, adăugă el. Da, hai să înotăm. O să fie timp.

Ea înghiți și auzi un zgomot bolborosit. „O să fie timp."

Timp înainte de a merge la cină la Cartref.

Timp înainte de a termina aventura lor de o săptămână.

Așa că se duseră să înoate. Se întrecură și făcură pluta și vorbiră, și jucară jocuri prosteşti, al căror obiectiv principal părea să fie acela de a înota pe sub apă și de a ieși pe neașteptate ca să îl scufunde pe celălalt. Nu era un joc foarte reușit, de vreme ce nu exista posibilitatea unei adevărate surprize, însă îi făcu să râdă fără să se poată abține un timp.

Râsul era mai bun decât lacrimile.

Când își începuseră aventura, o săptămână părea o perioadă îndelungată. Însă aceasta era cea de-a șasea zi. Realizarea acestui fapt o apăsa pe Samantha ca o greutate fizică. Și nu putea scăpa de gândul că mai târziu aveau să meargă la Cartref. Își dorea să fi fost destul de puternică și să fi refuzat. Și totuși... Bunicul îi scrisese, și tatăl ei răspunsese la scrisori. Iar Ben spusese că trebuia să îi asculte povestea.

Când ieșiră din apă, se îndreptară spre piatra lor obișnuită, unde fură întâmpinați de un Tramp care dădea din coadă și își legăna dosul și care le păzise lucrurile de pescăruși. Însă în loc să își întindă prosopul pe nisip ca de obicei, Samantha și-l puse pe umeri.

– Le-am dat doamnei Price și lui Gladys o zi liberă, explică ea. E duminică. În plus, astăzi nu cinez acasă.

El se întoarse să se uite la ea. Stătea sprijinit de lespedea de piatră ca să nu se lase cu toată greutatea pe picioare și se freca cu prosopul pe piept și sub braț.

Oh, vai, îi va fi atât de dor de toate astea – de partidele lor zilnice de înot, de imaginea lui, de mirosul lui, de atingerea lui. Îi va fi dor de *el*.

– Ne întoarcem acasă? întrebă ea.

Întotdeauna se întorceau acasă după ce înotau și stăteau întinși la soare un timp. Însă expresia din ochii lui îi spuse că înțelesese la ce se referea ea.

– Da, răspunse el.

Și, în mod șocant, nu se opriră să se îmbrace, ci se întoarseră acasă așa cum erau, ea cu prosopul pe umeri, el cu prosopul pe gât. Ea insistă să îi ducă cizmele.

Nu-și mai aducea aminte de ce trebuia să plece.

Dar bineînțeles că trebuia. Nu putea să stea aici în căsuță cu ea, chiar dacă se căsătoreau. Nu ar fi avut nimic de făcut. În foarte puțin timp, ar fi ajuns agitat și nefericit. Iar ea nu putea să plece cu el. Era prea curând pentru ea să plece cu cineva sau să se căsătorească. Și chiar dacă el nu era lipsit de o casă, alesese să își lase fratele și familia în căminul lui, fără să își caute o altă casă pentru el. Probabil că era omul cel mai agitat și mai dezorganizat pe care îl cunoscuse vreodată. Bineînțeles că nu fusese întotdeauna așa, însă acum era, și ea se întrebă nefericită dacă el avea să se găsească vreodată pe sine însuși și să-și afle locul în viață.

Da, trebuia să plece. Uneori, dragostea nu era suficientă – dacă ceea ce era între ei *era* dragoste. Probabil că nu era. Era jalnic de neștiutoare atunci când venea vorba de aventuri amoroase. Poate că nu era dragoste, ci simplă atracție fizică. Fără îndoială că pentru el era doar asta. Bărbații nu se îndrăgostesc așa ca femeile, nu?

Imediat ce ajunseră la căsuță, urcară la etaj, în timp ce Tramp tropăia spre bucătărie, în căutarea farfuriei cu mâncare. Samantha se îndreptă spre dormitorul ei. Trase perdelele la ferestre, deși nu erau groase și nu blocau toată lumina. Se dezbrăcă de cămașa udă, se șterse și își frecă părul, chiar dacă era încă strâns în coc la spate.

Ben stătea cu spatele la ea, pe marginea patului. Își dezbrăca pantalonii uzi, însă trăsese cuverturile peste el, ca să nu fie văzut.

– Nu, zise ea, îngenunchind pe pat și îndreptându-se spre el.

– Nu? repetă el, uitându-se la ea peste umăr.

– Nu te ascunde.

El îi susținu privirea câteva clipe, cu ochii dintr-odată goi, și apoi împinse la o parte cuverturile, se dezbrăcă de tot și se întinse pe pat, ridicând câte un picior pe rând. Apoi se uită din nou la ea, de data asta cu o privire împietrită.

Picioarele îi era mai subțiri decât fuseseră probabil înainte. Stângul era ușor răsucit, dreptul răsucit vizibil. Cicatricile erau oribile.

– Acum spune-mi, zise el, că mai vrei să fac dragoste cu tine.

Vocea îi era la fel de împietrită ca și privirea.

Ea se apropie mai tare și își puse mâna pe coapsa lui dreaptă. O mângâie ușor îndreptându-se spre genunchi, simțind scobiturile adânci ale vechilor răni și marginile tari și proeminente ale cicatricilor în locurile în care chirurgii încercaseră să le repare.

Și bărbatul acesta nebun și curajos insistase să meargă din nou.

Își puse mâinile pe propriile coapse și îngenunche goală lângă el, ridicându-și ochii spre ochii lui.

– Ben, scumpul meu, îmi pare atât de rău. Îmi pare rău pentru durerea pe care ai suferit-o și încă o mai suferi. Îmi pare rău că nu poți face ceea ce îți dorești cel mai mult să faci în viață. Îmi pare rău că te simți micșorat ca bărbat și necorespunzător ca amant, că te simți urât și indezirabil. Ce ți s-a *întâmplat* a fost urât, dar *tu* nu ești. Cred că ești cel mai curajos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. *Știu* că ești cel mai drăguț. Trebuie să mă crezi. Oh, *trebuie*. Și da, vreau să faci dragoste cu mine.

El se uită la ea, cu privirea încă împietrită, deși ea avea sentimentul ciudat că el se lupta să-și stăvilească lacrimile.

– Nu ți-e scârbă?

Vocea lui era încă împietrită, deși avea o urmă de tremur.

– Idiotule, spuse ea și zâmbi. *Arăt* scârbită? Ești Ben al meu. Iubitul meu. Pentru săptămâna asta, în orice caz. Și am simțit o plăcere enormă cu tine. Dăruiește-mi mai multă.

Își amintise că îi spusese „scumpul meu", și nu voia ca el să creadă că se îndrăgostise de el. Așa că vorbi despre plăcerea pe care i-o dăruise – ceea ce era adevărat. Probabil că era cel mai minunat iubit din lume.

El întinse mâna spre ea și ea încălecă pe el. Mâinile lui trecură peste șoldurile ei, peste coapse, peste talie și ajunseră la sâni, prinzându-i ușor în căușul palmelor.

– Ești perfecțiunea întruchipată, îi zise el.

– Nu sunt slabă.

– Slavă Domnului pentru asta, răspunse el fără să o contrazică. Femeile chiar cred că bărbații vor ca ele să arate ca niște bețe?

– Și nu sunt un trandafir englezesc. Sunt oacheșă de-a binelea.

– Sammy, țiganca mea, rânji el. Sammy, țiganca mea perfectă.

Ea râse, își sprijini mâinile de o parte și de cealaltă a capului lui și se plecă să-l sărute.

Picioarele lui nu erau chiar inutile, și descoperise asta în ocaziile precedente. Înainte de a-și da seama, era pe spate și el era deasupra, cu picioarele între picioarele ei, cu buzele pe buzele ei, cu limba adânc în gura ei, în timp ce mâinile lui o mângâiau febril și apoi o ridicau de sub șezut și o țineau strâns, iar el o pătrundea adânc.

Ea își ridică picioarele de pe pat și le așeză peste coapsele lui zvelte, și se iubiră îndelung și cu putere până ajunseră să gâfâie amândoi, lunecoși de transpirație, și atinseră împreună culmea și se prăbușiră în lumea de dincolo de ea.

Apoi rămaseră întinși alături, saturați și moleșiți și ațipiți, atingându-și degetele. Ea se gândi că noaptea care

trecuse avusese gustul despărțirii. Melancolia ei rămăsese și în dimineața următoare. Iar acum?

Nu, nu voia să se gândească la asta.

– Cred că îți vei face o minunată viață nouă aici, zise el în sfârșit. Ai vecini care par foarte dispuși să te accepte și să te primească în mijlocul lor. Îți vei face prieteni aici. Și ai o familie aici. Ai un bunic care dorește să facă parte din viața ta. Ascultă-l în seara asta, Samantha, și gândește-te bine înainte de a-l respinge pentru toate lucrurile aparent greșite din trecut.

– Am fost de acord să-l ascult, îi aminti ea.

– Cred că ai făcut ce trebuia venind aici. Și cred că e timpul să plec mâine, înainte ca speculațiile și puținele bârfe să se transforme într-un scandal de toată frumusețea, așa cum s-ar întâmpla cu siguranță dacă aș rămâne mai mult.

– Ți-am întârziat destul călătoriile.

El nu îi răspunse, și rămaseră întinși unul lângă altul, fără să mai fie moleșiți sau ațipiți. Samantha se lupta să nu izbucnească în lacrimi. Se lupta cu dorința fierbinte de a-l implora să mai rămână măcar o zi sau poate două. *Pentru că el avea dreptate. Sosise timpul să plece. Sosise timpul să pornească în căutarea vieții lui, iar pentru ea* sosise timpul să se instaleze în noua ei viață.

Sosise timpul să-l lase să plece.

După un timp, el se întoarse și se ridică în șezut, trecându-și picioarele peste marginea patului.

– Aș face mai bine să mă întorc la han. Mai târziu voi veni cu trăsura ca să te iau la Cartref.

– Da, răspunse ea. Mulțumesc.

Se simțea nespus de deprimată.

Ben se gândi că domnul Bevan avea bunele maniere și purtarea plăcută a unui adevărat gentleman, chiar dacă nu era gentleman prin naștere. Și se îmbrăca elegant și modern, dar fără ostentație și fără a-și etala bogăția. Însă era limpede că bogăția era acolo.

Îi luă pe amândoi și le prezentă casa. Totul era de cea mai bună calitate, fără cea mai mică sugestie de vulgaritate. Camera în care zăboviră cel mai mult fu galeria lungă din spatele casei. Aceasta era plină de tablouri și câteva sculpturi ale unor mari maeștri, iar el le spuse că unele dintre ele, mai puține, fuseseră cumpărate de tatăl lui, însă pe cele mai multe le achiziționase el. Iar el cumpăra întotdeauna ceea ce îi plăcea cel mai mult, le explică el, și nu ce era mai valoros. Dar Ben își dădu seama că numai în camera aceea era o avere. Și în celelalte încăperi erau tablouri, unele de maeștri recunoscuți, altele de artiști necunoscuți pe care domnul Bevan voise să îi încurajeze.

Și oriunde îi ducea vedeau pe fereastră priveliștea colinelor galeze, a plajei și a mării.

Îi îndopă cu coniac și conversație în salon, apoi cu vin bun și mâncare și conversație în sufragerie. Le povesti despre călătoriile și lecturile lui. Și îi întrebă despre viețile lui, prin întrebări meșteșugite care nu cereau doar un răspuns monosilabic dar nici nu păreau inoportune. Când Ben îi puse întrebări despre afacerea lui, răspunse detaliat, dar fără să le monopolizeze tot timpul și să o plictisească poate pe Samantha.

Părea să se simtă complet în largul lui și să se bucure de oaspeții săi.

Ben își dădu seama că Samantha era tulburată, chiar dacă admiră casa și mâncă și bău și ascultă conversația dintre bunicul ei și Ben și își aduse și ea aportul. Era extrem de frumoasă într-o rochie cu talie înaltă de culoarea turcoazei, pe care nu o mai văzuse înainte. Părul îi era pieptănat într-un stil elaborat, având în vedere că nu apelase la serviciile cameristei ei. Strălucea în lumina lumânărilor.

După cină, își băură ceaiul în sufragerie, iar domnul Bevan le povesti despre corul bărbătesc, din care făceau parte optzeci dintre minerii lui.

– Nu există cor mai frumos în toată Țara Galilor, le spuse el, și asta spune ceva. Bineînțeles că nu sunt

complet imparțial, însă au câștigat la un Eisteddfod din Newport, atât anul trecut, cât și cu un an în urmă. Am spus întotdeauna că praful de cărbune face minuni pentru corzile vocale.

– Eiste...? întrebă Ben.

– Eye-STETH-fod, repetă domnul Bevan, pronunțând clar cuvintele. Un festival galez de artă.

Își întoarse privirea spre Samantha, care învârtea ce mai rămăsese din ceai în ceașcă și o privi câteva momente în tăcere.

– Bunica ta dansa când am pus ochii prima dată pe ea, începu el. Țiganii își așezaseră tabăra lângă mare, așa cum fac uneori, și m-am dus să arunc o privire, împreună cu alți câțiva băieți de aici. Aveam douăzeci și unu de ani pe atunci. Ea era desculță, și fustele ei strălucitoare și largi îi fâlfâiau în jurul gleznelor, iar părul întunecat îi cădea pe lângă față și pe umeri, și nu mai văzusem în viața mea ceva atât de încântător sau de plin de viață. Pe atunci nu știam că nu ai voie să închizi păsările sau fluturii sau animalele sălbatice în cuști. I-am făcut curte și m-am căsătorit cu ea, totul în șase săptămâni, împotriva sfatului tuturor, inclusiv a propriului ei popor. Credeam cu tărie că vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Avea șaisprezece ani.

Ceașca Samanthei rămase nemișcată în mâinile ei. Ridică o clipă ochii spre bunicul ei și apoi se uită din nou la ceașcă.

– Am fost fericiți cam un an, continuă Bevan, deși a trebuit să călătorim mereu. Nu îi plăcea să stea foarte mult într-un loc. Și apoi s-a născut mama ta, și la doar câteva luni tatăl meu a murit – mama murise deja. A trebuit să preiau controlul afacerilor. Lucrasem tot timpul, deși nu chiar atât de mult ca înainte de a o întâlni pe Esme. Bebelușul avea nevoie de un cămin stabil. Lui Esme nu îi plăcea, dar a înțeles și a încercat să se așeze. A încercat din greu. Am mers așa câțiva ani,

dar apoi țiganii au revenit - propriul ei grup. Cât au stat aici, ea a petrecut un timp cu ei și în ultima seară s-a dus să-și ia rămas-bun. Nu s-a mai întors niciodată acasă. Am crezut că rămăsese cu ei peste noapte, dar când m-am dus să mă uit a doua zi dimineața, ei erau plecați, și ea plecase cu ei. Nu m-am dus după ea. Ce mai avea? Se usca pe picioare aici la Carreg. La puțin timp după asta a murit, însă eu nu am aflat până nu au trecut încă șase ani.

Samantha se aplecă în față și își puse cu grijă ceașca pe farfurioară, înainte de a se lăsa înapoi pe spate în scaun. Ben își dorea să fi putut sta alături de ea.

– M-am apucat de băut. Am avut grijă ca mama ta să aibă o dădacă bună și toate lucrurile de care avea nevoie, și am avut grijă să las conducerea minelor în mâinile unui administrator priceput, în timp ce eu încercam din toate puterile să uit și să amorțesc durerea – în fundul unui pahar de băutură. Într-o noapte, cam la un an de la plecarea lui Esme, eram în bibliotecă, îmbătându-mă și plângându-mi de milă ca de obicei. Numai că era mai rău decât de obicei. Era aniversarea nunții noastre. După un timp, mi-am trântit paharul de perete, lângă un raft de cărți, și s-a spart. Iar cineva a început să plângă. Gwynneth coborâse fără s-o vadă dădaca. Și se ghemuise sub o masă, exact în fața peretelui în care aruncasem paharul.

Samantha își puse ambele mâini pe genunchi și începu să încrețească stofa rochiei între degete.

– În dimineața următoare am dus-o la Dilys, în căsuța în care locuiești tu acum, Samantha. Nu ne suportasem niciodată. Ea mă considerase un băiat sălbatic și iresponsabil. Căsătoria mea i se păruse o nebunie. Când a descoperit că tatăl nostru mi-a lăsat mie aproape totul a fost furioasă, pentru că ea era cea cu talent la afaceri. Însă eu i-am dus-o pe mama ta și i-am cerut să ia copilul până reușeam să mă trezesc. Ea mi-a spus că nu aveam să mă trezesc niciodată, că aveam

să fiu întotdeauna un beţiv de nimic. Mi-a spus că o lua pe Gwynneth, dar numai dacă putea să o crească singură, dacă renunţam la ea şi nu încercam să o mai văd niciodată, cu excepţia cazurilor în care aş fi văzut-o din întâmplare.

Acum, Samantha îl privea. Ben se uita la ea.

– Am mai băut încă şase luni, şi apoi m-am oprit. Ani întregi nu am mai băut deloc. Acum mai beau ocazional, dar numai ca să socializez, niciodată când sunt singur. M-am dedicat cu totul muncii. M-am provocat să mă interesez şi de alte industrii în afară de cea a cărbunelui. Aşa am ajuns la topitorii. Şi între timp, fiecare bănuţ pe care l-am trimis vreodată ca să o ajut pe Dilys în creşterea mamei tale şi fiecare dar pe care i l-am trimis de ziua ei sau de Crăciun mi-a fost trimis înapoi. Am reuşit să o zăresc uneori pe Gwynneth, însă atunci când era o fetiţă, sora mea o îndepărta imediat, iar când a mai crescut s-a îndepărtat singură. O voiam înapoi. Voiam să îi angajez o guvernantă capabilă. Voiam să o pregătesc pentru viaţa pe care ar fi putut-o trăi ca fiică a mea. Voiam să... Ei bine, voiam să fiu tatăl ei, dar pierdusem şansa aceasta. Când am auzit că nu i se dădea voie să iasă la picnicuri cu băieţii şi fetele din sat şi nici la reuniunile locale, deşi avea şaptesprezece ani şi voia să trăiască şi ea puţin, m-am dus totuşi să mă lămuresc cu Dilys, dar am ajuns să zbierăm unul la altul ca nişte nebuni şi să ne purtăm ca doi câini care îşi arată colţii şi se luptă pentru acelaşi os. Iar Gwynneth era în casă şi a auzit totul. A doua zi a plecat. Exact aşa cum plecase Esme.

– Şi ca şi înainte, nu te-ai dus după ea, zise Samantha.

– M-am dus. Nu a vrut să aibă nimic de-a face cu mine. Nu a vrut să mă lase să îi plătesc chiria. Nu a vrut să primească bani de cheltuială. Nu a vrut să mă lase să îi găsesc o slujbă decentă. Şi nu a vrut să vină acasă cu mine. Avea o slujbă – era actriţă. Am fost... mândru de spiritul ei independent şi îngrozit pentru ea. Şi apoi

l-a întâlnit pe tatăl tău, care avea aproape vârsta mea și era tot ce nu eram eu. Cred că e posibil să fi fost fericită cu el. A fost?

– Da.

– După căsătorie, vechea poveste s-a repetat. Mi-a înapoiat scrisorile și darul de nuntă și darul pentru botezul tău și toate darurile pe care i le-am trimis. Deși după ce ea a... murit, scrisorile și darurile pe care ți le-am trimis nu au mai venit înapoi, iar uneori tatăl tău îmi scria ca să îmi povestească despre tine și să includă mici mesaje de mulțumire din partea ta, pentru darurile trimise. M-am gândit de multe ori să îi sugerez că aș fi vrut să vin să te văd, dar nu am putut găsi niciodată curajul. Erai fiica unui gentleman, iar scrisorile lui erau întotdeauna politicoase, dar nu chiar afectuoase. Mă gândeam că poate ați fi refuzat amândoi. Și apoi toate speranțele s-au risipit. Tu te căsătorișeși cu fiul unui conte, și mi se părea că ultimul lucru pe care l-ai fi dorit ar fi fost o vizită a bunicului din partea mamei. După darul de nuntă, m-am oprit și nu ți-am mai trimis nici un dar.

Samantha își încrețea din nou rochia.

– Cred că tatălui tău i-a părut rău de mine. Însă presupun că îi era loial soției lui, mamei tale, și a fost de acord cu ea că era mai bine să nu mă cunoști. Nu ai citit nici una dintre scrisorile mele și nu ai văzut nici un dar, nu?

– Nu.

Vocea ei era doar o șoaptă.

– Nu a fost o dovadă de răutate din partea tatălui sau a mamei tale. Nu făcusem nimic ca să câștig dragostea ei, și nu meritam nici dragostea ta. Mi-am ruinat singur viața și am ruinat și viața mamei tale jelind după un lucru pe care nu-l puteam avea. Și tot timpul am avut o comoară lângă mine, însă nu am recunoscut-o până nu a fost prea târziu.

– Te-ai căsătorit din nou, observă ea.

– La un an de la plecarea mamei tale la Londra, oftă el. Voiam un fiu. Voiam pe cineva căruia să îi transmit tot ce aveam. Poate că voiam și o răscumpărare. Voiam să încerc din nou, să văd dacă nu puteam să mă descurc mai bine decât prima dată. Isabelle era o femeie bună. Era mai bună decât meritam, și am fost mulțumiți împreună, în ciuda diferenței de vârstă. Însă nu am avut copii. Ni s-a negat această binecuvântare. Ea a murit acum doi ani.

Samantha nu spuse nimic. Dar întoarse capul să se uite la Ben, cu ochi mari și inexpresivi.

– Îmi pare rău, zise Bevan. Cele mai inutile trei cuvinte, când sunt folosite împreună. Aș vrea să pot da timpul înapoi. Mi-am dorit-o an după an, din noaptea în care am spart paharul deasupra capului mamei tale. Însă acesta este un lucru pe care nu-l primește nimeni. Nimeni nu poate da timpul înapoi. Totuși, m-am gândit că trebuie măcar să afli totul despre mine. Credeam că mama ta îți spusese.

– Nu. Însă ar fi trebuit s-o fi făcut. Ben mi-a spus ieri că toți avem o poveste de spus. Mama mea avea o poveste, dar nu a spus-o niciodată. Poate că voia s-o spună. Poate credea că sunt prea tânără. Aveam doar doisprezece ani când a murit. Tata nu mi-a spus-o nici el, dar cred că a simțit că nu era povestea lui. Numai că ar fi trebuit să știu.

– Știi acum, zise el și se ridică în picioare ca să tragă de șnurul clopoțelului, și nu e o poveste frumoasă. Nu mă pot gândi la nici un lucru pe care să-l adaug ca să te facă să simți că merit să mă accepți ca bunic, Samantha. Mi-aș dori să pot, dar nu pot. Este evident că am făcut un rău teribil unei alte ființe omenești, propriei fiice, și că nu am nici o scuză pentru asta. Și nici un drept de a pretinde afecțiunea fiicei *ei*.

– Eu nu am pe nimeni, zise Samantha.

– Fratele tău?

– Frate *vitreg*. Nu.

– Unchii și mătușile și verii din partea tatălui tău? Socrul și soacra ta și cumnatele și cumnații tăi?

– Nu.

El își întoarse privirea spre Ben și îl măsură fără să ezite.

– Și cât timp mai rămâi, domnule maior Harper? îl întrebă.

– Până mâine, răspunse Ben.

Se mai uitară unul la celălalt câteva minute, măsurându-se, până veni un servitor, răspunzând la chemarea clopoțelului.

– Poți să iei tava, îi spuse Bevan, și să spui să fie adusă în fața ușii trăsura maiorului Harper.

Așteptă până se retrase servitorul, apoi se uită la capul plecat al Samanthei.

– Poți să mă ai pe *mine*, îi spuse el. Dacă mă vrei.

Ea ridică privirea spre el.

– Vreau să trăiesc în pace în căsuța mea. Vreau să fiu singură. Însă poate că într-o zi îți voi spune povestea *mea*. Poate că îți voi relata toate faptele care au dus la venirea mea aici. Dar nu încă.

El înclină capul, acceptându-i cuvintele.

– E timpul să mergi acasă, Samantha. Domnule maior va avea grijă să ajungi cu bine.

– Da. Îți mulțumesc. A fost o după-amiază plăcută.

– A fost, într-adevăr.

Strânse mâna lui Ben, o sărută pe Samantha pe obraz și se transformă din nou într-un amfitrion zâmbitor și plăcut.

capitolul 21

Călătoriră spre căsuță în tăcere. Și când trăsura se opri, iar vizitiul deschise portiera și trase scările înainte de a se retrage, nici unul dintre ei nu spuse nimic un timp. El îi luă mâna înmănușată în mâna lui.

– Samantha, zise el în sfârșit, ai vrea să mai stau câteva zile? Până ai timp să digeri ce ai auzit și să iei o decizie.

Ah, era atât de ispitită să spună da. Să se agațe de el. Să îl folosească ca pe o cârjă emoțională. Și să mai evite puțin inevitabilul adio.

– Nu, răspunse ea. Trebuie să fiu singură un timp. Tot ce am știut despre viața mea s-a întors cu josul în sus. Trebuie să mă gândesc.

Singură. Avea să fie singură. Fără el. Pentru totdeauna.

El îi duse mâna la buze și îi sărută degetele.

– Ne luăm rămas-bun acum? o întrebă el. Sau să trec pe aici dimineață, înainte de a pleca?

Atunci ea fu cât pe ce să intre în panică. Cât pe ce să se arunce la pieptul lui. Cât pe ce să îl implore să nu plece, să nu plece niciodată.

Și totuși, spusese adevărul. Trebuia să fie singură.

Oare dimineață avea să-i fie mai ușor să își ia rămas-bun? Hotărî că nu. Niciodată nu era ușor să îți iei rămas-bun. Și ar fi fost nedrept față de el. El voia să pornească la drum.

– Acum, zise ea. Și se întoarse pe banchetă și îi luă ambele mâini în mâinile lui și le ridică la obraji. Închise ochii și plecă fruntea. Îți mulțumesc, Ben, pentru tot ce ai făcut pentru mine. Și îți mulțumesc pentru săptămâna trecută. A fost o mare plăcere. Nu-i așa? Întoarse fața spre el și încercă să zâmbească.

– A fost, încuviință el. Samantha...

– Dacă drumurile tale se apropie vreodată de Țara Galilor, îl întrerupse ea grăbită, poate... Nu, nu ar fi o idee bună, nu? Îmi voi aminti de tine cu plăcere. Sper că și tu îți vei aminti de mine.

– Îmi voi aminti, zise el și se aplecă spre ea și își puse buzele pe buzele ei într-un sărut lung și insistent, ținându-se strâns de mâini.

– La revedere, Samantha. Voi aștepta aici până intri în casă și văd că ai aprins lampa.

Ciocăni în panoul din față și vizitiul apăru în ușă ca să o ajute să coboare.

– La revedere, zise ea, trăgându-și mâna din mâna lui. La revedere, Ben.

Și apoi coborî și se repezi în grădină și bâjbâi cu cheia în broască și fu cât pe ce să fie răsturnată de un Tramp exuberant. Aprinse lampa în camera de zi cu o mână tremurătoare și o îndreptă spre fereastră, dorindu-și cu disperare să îl vadă pentru ultima dată. Dar portiera trăsurii fusese închisă, iar vizitiul era pe capră și trăsura pornise. Nu văzu nimic în întunericul din interior.

– Oh, Tramp.

Se prăbuși pe cel mai apropiat scaun, îl cuprinse în brațe și plânse pe gâtul lui.

Tramp scheună și încercă să o lingă pe față.

A doua zi dimineața, Ben coborî devreme la micul dejun. Totul era împachetat și era nerăbdător să pornească cât mai repede. Nu îi păsa în ce direcție, deși în seara trecută îi spusese vizitiului că aveau să se întoarcă pe drumul pe care veniseră. Tot ce își dorea cu adevărat era să se îndepărteze cât se putea de mult de Fisherman's Bridge.

Coborî devreme, dar cineva venise și mai devreme. Când Ben apăru, domnul Bevan se ridică de la o masă de lângă geam, cu un ceas deschis în mână.

– Asta e ora la care obișnuiesc bogații leneși să ia micul dejun? întrebă el.

Era trecut cu puțin de ora șapte.

– Cred că e mai degrabă ora la care se culcă, răspunse Ben îndreptându-se spre masă și sprijinindu-și cârjele de un scaun, înainte de a-i strânge mâna.

– Nu am nici un drept să întreb asta, zise Bevan după ce se așezară amândoi, și tu ai toate drepturile de a refuza să răspunzi, dar întreb oricum. Ce sentimente ai față de nepoata mea, domnule maior?

Ben se opri cu șervetul în poală. Iată un bărbat care nu obișnuia să își piardă timpul prețios discutând despre vreme.

– Doamna McKay, începu Ben, alegându-și cuvintele cu grijă, și-a pierdut soțul de mai puțin de șase luni, domnule. Are nevoie de timp ca să-și revină după pierderea aceasta. Are nevoie de timp ca să își regleze viața după noua ei casă și după noile împrejurări. După cum v-a spus aseară, are nevoie să fie singură. Nu neapărat fără nici o companie, dar fără încurcături emoționale. Ar fi o îngâmfare din partea mea să nutresc față de dânsa alte sentimente mai puternice decât respectul. În plus, în prezent nu am nimic de valoare să îi ofer, în afară de titlul de baronet și de averea mea.

– În prezent, repetă Bevan. Și pe viitor?

– Am fost rănit acum șase ani, îi spuse Ben. În ultimii trei ani m-am simțit destul de bine ca să îmi pot pune viața în ordine și să pornesc pe un nou drum, de vreme ce drumul vechi nu-mi mai slujea. Însă am amânat. Dar acum nu mai amân. Mă duc la Londra. Mă duc să găsesc ceva folositor și provocator de făcut.

– Altceva în afară de a chefui toată noaptea? zâmbi Bevan.

– Felul acesta de viață nu m-a atras niciodată, îi mărturisi Ben. Trebuie să fac ceva folositor și plin de înțeles.

În momentul acesta veni hangiul și așeză mâncarea în fața lor, schimbând câteva glume despre vreme cu ei înainte de a se retrage.

Bevan se lăsă pe spate în scaun, ignorând pentru moment mâncarea.

– Povestește-mi mai mult despre cum erai înainte, zise el. Povestește-mi despre vremurile în care conduceai oamenii. Asta făceai, nu? Erai maior, și asta nu e același lucru cu a fi general, bineînțeles, dar totuși era o poziție care îți oferea autoritate considerabilă asupra oamenilor și acțiunilor și evenimentelor. Povestește-mi despre bărbatul care erai atunci.

Ben își luă cuțitul și furculița și se gândi o clipă, înainte de a-și tăia mâncarea. De unde să înceapă? Și *de ce* să înceapă? De ce venise Bevan în dimineața aceasta?

– Bărbatul acela era fericit, începu el.

Nu era obișnuit să vorbească despre el însuși. Nu îi fusese niciodată ușor s-o facă. Chiar și la Penderris vorbea mai puțin decât oricare dintre ceilalți, mai mulțumit să asculte problemele altora decât să le divulge pe ale lui. Se gândise întotdeauna că nu prezentau interes pentru alții, că i-ar fi plictisit pălăvrăgind despre el. Însă în următoarele cincisprezece sau douăzeci de minute nu făcu nimic altceva *decât* asta, condus de întrebările pricepute, insistente și cercetătoare ale interlocutorului său și de expresia lui sincer interesată. Vorbi despre visele și ambițiile lui, despre experiențele din război, despre faptul că simțise întotdeauna că fusese născut să facă exact ceea ce făcea. Vorbi despre bătălia în care fusese rănit, despre îndelungata luptă pentru supraviețuire și despre lupta și mai îndelungată de a-și recăpăta forma fizică și de a se putea întoarce la singura viață pe care și-o dorise vreodată. Vorbi despre ultimii trei ani și despre motivele care nu îl lăsau să se întoarcă acasă, despre frustrarea și neliniștea tot mai mare și despre hotărârea produsă de această neliniște, aceea de a-și învinge letargia și descurajarea și de a găsi *ceva* care să înlocuiască ceea ce pierduse.

– Am luptat destul de mult ca să trăiesc. Acum trebuie să îmi dovedesc că lupta a avut rost.

– Femei? întrebă Bevan. Au fost multe?

– Nici una de când am fost rănit, răspunse Ben.

– Până acum?

Ben îl privi lung, rece.

– Mi-ai condus nepoata din nordul Angliei până aici, zise Bevan, și i-ai fost un prieten bun. Acum ești gata să pleci, din motivele pe care tocmai mi le-ai oferit. Însă nu poți să mă amăgești să cred că ea nu îți este mai mult decât o prietenă, Harper. Sau, dacă vei încerca, nu te voi crede, încheie el, zâmbindu-i prietenos.

– Atunci nu voi încerca, răspunse scurt Ben. Da, am sentimente față de ea. Sentimente *nepotrivite* și fără rost. Și voi pleca în dimineața asta pentru că nu există nici un viitor pentru noi, pentru că ea are nevoie să fie lăsată singură ca să se regăsească pe ea însăși și să-și găsească locul aici. Și cred că are o șansă de a fi fericită aici. Nu a avut multe asemenea șanse în viața ei. Și plec pentru că am nevoie să mă regăsesc pe *mine însumi* și să îmi găsesc și eu locul. Și îl voi găsi. Nu trebuie să vă temeți că voi zăbovi aici.

– Și nu aș crede-o nici pe Samantha dacă mi-ar spune că nu îi ești mai mult decât un prieten.

– Iertați-mă, zise Ben înțepat, dar nu sunt sigur că aveți dreptul să vă dați cu părerea asupra acestei probleme, sir.

Bărbatul mai vârstnic ridică din sprâncene, apoi își luă cuțitul și furculița și se apucă de micul dejun.

– Îmi placi, domnule maior. Ești un bărbat după inima mea. Și ai dreptate. Nu am nici un drept.

Se opri să mănânce, și Ben făcu la fel. Avea de gând să se scuze de îndată ce își golea farfuria și să plece în drumul lui. Nu știa de ce venise Bevan; poate că voia să îl avertizeze să plece cât mai repede și să nu se mai întoarcă niciodată. Nu trebuia s-o spună. Și în orice caz chiar nu avea dreptul.

– Am șaizeci și șase de ani, începu Bevan, reluând conversația. Nu sunt bătrân – în orice caz, nu mă simt bătrân – dar nu mai sunt nici tânăr. Dacă aș fi avut un fiu, mi-aș fi transferat treptat responsabilitățile pe umerii lui mai tineri, dacă arăta interesul și aptitudinile necesare, bineînțeles. Faptul că nu am avut nici un fiu a fost una dintre dezamăgirile care m-au însoțit toată viața, însă acum nu mai am ce face. Am oameni capabili și de încredere care îmi administrează minele și topitoriile. Am avut noroc cu angajații. Însă în ultimii patru sau cinci ani mi-am dorit și am căutat neobosit un supraveghetor, un administrator dacă vrei, cineva care să aibă

interesul și energia și abilitatea de a se ocupa de toate întreprinderile mele. Cineva în care să am încredere, și cineva care să aibă încredere în mine. Cineva care să îmi fie ca un fiu. Cineva care să mă înlocuiască, de fapt, după ce mă retrag și până la moartea mea și care să fie bine recompensat după aceea. Ar trebui să fie un om special, pentru că nu e destul să înțeleagă faptele sau să aibă idei sau ambele la un loc. Nu e destul să aibă capacități de organizare, deși ele sunt necesare. Ar trebui să fie cineva care să facă lucrurile să meargă și să asigure profit, dar să nu neglijeze siguranța și bunăstarea tuturor muncitorilor din subordinea lui. Ar trebui să inspire încredere și loialitate și chiar simpatie, cerând în același timp toată străduința din partea muncitorilor săi. Ar trebui să fie interesat personal de ceea ce face, dar și profesional. Ar trebui să fie cineva care să semene cu mine, de fapt. Și persoana asta nu a fost ușor de găsit, domnule maior. De fapt, nu a putut fi găsită.

Ben se oprise din mâncat și îl privea fix.

– Îmi oferiți o slujbă?

Bevan lăsă cuțitul și furculița și turnă alte două cești de cafea înainte de a răspunde.

– Mă mândresc cu priceperea mea în judecarea caracterelor, zise el. Cred că e unul dintre motivele succesului meu. Am simțit ceva în privința ta de cum te-am întâlnit, deși eram predispus să nu te pot suferi, pentru că plecasem urechea la unele dintre bârfele locale – care nu au fost deosebit de răutăcioase, trebuie să adaug. Am simțit ceva în privința ta atunci și aseară, și în dimineața aceasta mi-ai confirmat impresia. Îți plăceau oamenii tăi, maiorule? Nu erai tipul de ofițer care câștigă ascultarea cu cravașa în mână?

– Nu am ordonat niciodată biciuirea soldaților și nici nu am scuzat această practică a armatei britanice, răspunse Ben. Da, îmi plăceau oamenii mei. În afară de câțiva derbedei irecuperabili, majoritatea soldaților sunt

oameni buni și cinstiți și oferă tot ce pot, chiar viața lor, atunci când sunt chemați s-o facă.

I se oferise o slujbă. În Țara Galilor. Să supravegheze mine și topitorii. Se putea ceva mai bizar?

– Eu nu am muncit niciodată doar pentru a face bani, spuse bărbatul mai vârstnic. Aș fi putut trăi în mare lux cu ceea ce mi-a lăsat tatăl meu. Aș fi putut să pun administratori la mine și să nu mă mai gândesc la asta. De fapt, exact asta am făcut în anii în care am băut și mi-am plâns de milă. Din fericire, nu fusesem făcut pentru lenevia trupului sau a minții, și poate că lucrul acesta a fost salvarea mea. Cred că semănăm în multe privințe, domnule maior.

– Îmi *oferiți* o slujbă, repetă Ben.

– Știind că nu ai nevoie de bani, zise Bevan, ducându-și ceașca de cafea la buze, și că unii domni, poate chiar majoritatea, consideră că e o înjosire să lucrezi în industrie. Însă tu ai nevoie să-ți folosești darurile și priceperea, și nu le vei mai folosi niciodată în armată. Îmi placi mai mult decât oricare dintre ceilalți candidați.

Ben clătină din cap și râse încet. Oare chiar era ispitit? Mai mult decât ispitit?

– Tot ce am va fi al Samanthei într-o zi, adăugă Bevan.

Ben deveni imediat serios.

– Îmi oferiți slujba cu condiția de a mă căsători cu doamna McKay? întrebă el.

Dintr-odată, furia i se strânse ca un ghem în stomac.

– Dimpotrivă, domnule maior, răspunse Bevan. Îți ofer slujba cu condiția de a pleca de aici. Un imperiu nu poate fi condus de pe un domeniu de la țară și nici dintr-o căsuță de la malul mării. Am case în Swansea și în Merthyr Tydfil. Vei trăi la locul de muncă. Și nu îți ofer un serviciu permanent. Nu încă. Nu știu dacă ești în stare să îți faci bine slujba. Nu știu dacă ți se potrivește. Sau dacă mi se potrivește mie să te angajez. Avem nevoie de timp ca să descoperim dacă ne potrivim unul cu celălalt. Cât despre nepoata mea, ei bine, recunosc

că am stat treaz jumătate de noapte gândindu-mă cât de convenabil ar fi să devii într-adevăr mâna mea dreaptă, un administrator la fel de capabil și entuziast ca și mine, poate chiar cu idei noi și proaspete. Și cât de convenabil ar fi dacă te-ai căsători apoi cu Samantha. Pentru că atunci totul ar fi al tău și al ei, până la urmă. Ar fi un final perfect pentru un bărbat în vârstă, care a renunțat de mult la finalurile fericite. Însă nu am de gând să fac presiuni asupra ta, domnule maior Harper. Sau asupra ei. De fapt, aș insista să pleci imediat de aici.

– Cu toate acestea, doamna McKay s-ar putea simți constrânsă dacă eu v-aș accepta oferta, observă Ben. S-ar putea să creadă că noi doi, eu și dumneavoastră, încercăm să îi dirijăm viața și să punem capăt noii ei libertăți. Eu mi-am luat deja rămas-bun de la ea.

– Eu nu pot vorbi cu ea, zise Bevan. Nu mi-a oferit acest drept, și poate nu mi-l va oferi niciodată. Prin urmare, trebuie să vorbești tu, dacă simți că trebuie. Și dacă îmi accepți oferta, deși mi se pare că ai dori să o accepți. Însă amintește-ți că slujba s-ar putea să nu fie deloc permanentă. Va trebui să avem o perioadă de probă de câteva luni înainte de întocmirea și încheierea unui contract. Când a murit căpitanul Mackay?

– Cândva în decembrie.

– Atunci poate că putem să ne întâlnim la Cartref cândva înainte de Crăciun și să discutăm despre viitoarea noastră asociere, dacă vom avea una.

Înțelesul vorbelor lui era foarte limpede. Perioada de doliu a Samanthei avea să fie terminată atunci.

Se priviră țintă pe deasupra mesei.

Dintr-odată, Ben întinse mâna după cârje și se ridică în picioare.

– Trebuie să fac ceva, zise el. Și, în funcție de rezultatul pe care îl voi obține, trebuie să vorbesc cu doamna McKay. *Nu* este o decizie pe care să o iau doar eu, chiar dacă nu ar urma să locuiesc în apropiere. Pentru că s-ar putea ca ea să nu aibă nimic de-a face cu dumneavoastră, și atunci faptul că lucrez pentru dumneavoastră

i s-ar putea părea o trădare. Și chiar dacă *va dori* să aibă o relație cu dumneavoastră, s-ar putea să nu-și dorească să mă vadă administrând o afacere care va fi până la urmă a ei. I s-ar putea părea că încerc să o prind în capcană.

– Te înțeleg perfect, domnule maior. Bevan zâmbi și își turnă altă ceașcă de cafea. Îmi vei scrie dacă nu vei veni să mă vezi?

Ben încuviință scurt și ieși încet din salon, urcând scările spre camera lui. I se părea că fusese lovit cu o măciucă în cap, și că i se împrăștiau creierii.

Când ajunse sus, văzu că toate bagajele îi fuseseră coborâte deja la trăsură.

Samantha își făcu de lucru în prima jumătate a dimineții verificând dulapurile cu albituri împreună cu doamna Price, alegând ce era bun, ce merita cârpit și ce urma să fie pus la sacul cu cârpe. Ziua următoare va continua cu vesela. Doamna Price îi raportase că toate bufetele erau peste măsură de pline, însă unele erau despercheate sau ciobite sau nu mai meritau deloc păstrate.

Hotărâse să verifice tot până când va simți căsuța a ei, până se va simți acasă, așa cum nu se simțise niciodată la Bramble Hall. Până acum nici nu-și dăduse măcar seama de asta.

Și avea de gând să îi întoarcă vizita doamnei Tudor și fiicei ei, care o vizitaseră deja, și să se străduiască să cunoască mai mulți vecini și să descopere modalități prin care putea fi activă și utilă în viața satului. Pe lângă asta, avea de gând să își caute un profesor de galeză. Nu pentru că nu s-ar fi putut descurca fără asta într-o regiune în care se vorbea și engleza, ci pentru că voia să o poată vorbi sau măcar înțelege, și poate să o poată citi. Existau câteva cărți galeze în bibliotecă, și printre ele era și o Biblie. Poate că va putea lua chiar și lecții de muzică. Și poate că...

Și în fiecare moment se gândi la Ben care se îndepărta de han. Dar în ce direcție o luase? Nu îl întrebase.

Gândul acesta îi produse un moment de panică stupidă. Nici măcar nu știa unde mergea. Și unde era acum, în momentul acesta? Cum se simțea? Se gândea la ea? Sau își îndreptase toate gândurile spre viitor, nerăbdător să înceapă ceva nou, ușurat să fie departe de locul acesta și de ea? Sau, ca și ea, se gândea la viitor și la ea în același timp?

Oare durerea se va potoli odată cu timpul? Dar bineînțeles că da. Și de ce simțea durere? Avuseseră o aventură scurtă. Chiar înainte de a începe, se înțeleseseră că va dura doar o săptămână. Ea nu voia ca el să rămână. Și cu siguranță că nici el nu voia. Ceea ce simțea ea era un rest de pasiune sexuală. Bineînțeles că avea să treacă în câteva zile.

Pe la mijlocul dimineții simți că nu mai putea sta în căsuță. Își luă boneta cea veche, îl chemă pe Tramp, care era ocupat cu un os vechi de supă în bucătărie, și ieși. Odată ajunsă la poarta grădinii, ezită doar o clipă, înainte de a se îndrepta spre plajă. Nu avea rost s-o evite, dacă nu intenționa s-o facă în tot restul vieții. Cu toate acestea, era dureros de trist să treacă prin deschiderea dintre stânci și să simtă nisipul, după ce își scoase pantofii din picioare.

Găsi o bucată de lemn adusă de apă pe care să i-o arunce lui Tramp și se plimbă în partea cea mai înaltă, încercând să nu se uite la stânca pe care ajunsese să o considere a lor. Pe când se întorcea și ajungea aproape la deschizătură, îl văzu pe Ben intrând. Se opri amețită, și timp de o clipă se întrebă dacă nu și-l imagina. Și apoi sufletul îi fu inundat de un val irațional de speranță.

– Credeam că ești de mult pe drum, strigă ea, alergând spre el.

– Am luat micul dejun cu bunicul tău, îi explică el. A venit la han.

Ea se opri brusc, iar Tramp veni alergând fără lemn și se opri în fața lui Ben gâfâind și dând din coadă.

– De ce? întrebă ea.

– Mi-a oferit o slujbă.

– *Ce?*

– De administrator al întreprinderilor lui. O persoană care să supravegheze totul, în timp ce el se retrage treptat.

Ea rămase uitându-se la el și simțind cum furia îi creștea tot mai mult.

– Nu îți place ideea, observă el, cu o jumătate de zâmbet.

– E o *insultă*. Tu ești un gentleman, un baronet. Ai proprietăți și avere. El este un... un *miner*.

– Un proprietar. Există o diferență.

– Nu poate fi serios. I-ai spus cât de mult te-a insultat? L-ai pus la punct așa cum nu a mai fost pus niciodată? E timpul s-o facă *cineva*.

– Nu m-am simțit insultat.

– Și de ce *tu*? Crede că dacă îți va oferi slujba asta îmi va intra pe sub piele?

Era încruntată, iar el o privi aproape zâmbind.

Apoi o lovi un gând.

– De ce nu ai plecat în călătorie? De ce ai venit?

– Ca să îmi iau rămas-bun. Oricum fusesem întârziat, și m-am gândit că o oră în plus nu ar fi mare lucru. La revedere, Samantha. Încearcă să nu gândești lucruri prea rele despre el.

Ea îl privi întorcându-se, trecând prin deschizătura dintre pietre și îndreptându-se spre căsuță. Tramp o luă la fugă după el și apoi se întoarse ca să se holbeze la ea, dând din coadă, așteptând să vină și ea.

„Ca să îmi iau rămas-bun."

„Oricum fusesem întârziat, și m-am gândit că o oră în plus nu ar fi mare lucru."

O luă la fugă după el și îl prinse chiar deasupra pietrei pe care își lăsase pantofii.

– Ai venit să-mi spui, nu-i așa? I-ai acceptat oferta.

– Nu am acceptat-o. Voi pleca într-o oră, așa cum am plănuit.

– Oh, Ben, zise ea, punând mâna pe brațul lui. Vino în casă și hai să stăm jos. Doamna Price ne va aduce un ceai. Prin urmare, ai venit să vezi ce cred eu. Nu ai vrut să accepți fără aprobarea mea. Am dreptate?

– Nu *voi* accepta fără aprobarea ta. Și tu nu ai aprobat. Acesta este sfârșitul problemei.

– Nu, nu este, spuse ea oftând în timp ce ajungeau la poarta grădinii și o ținea deschisă pentru el. Eu m-am simțit insultată în locul tău. Dar tu nu te-ai simțit insultat. Trebuie să îmi spui de ce nu. Și trebuie să îmi spui de ce naiba te gândești să devii angajatul proprietarului unei mine.

– Proprietarului mai multor mine. Și topitorii.

Intrară în casă, și Samantha se duse în spate la bucătărie ca să vorbească cu doamna Price, în timp ce el se îndrepta spre salon. Abia când i se alătură, își dădu seama pe deplin – *el era încă acolo.* Nu crezuse că avea să-l mai vadă vreodată, dar el era așezat pe scaunul lui obișnuit, cu cârjele sprijinite alături.

– Bunicul tău pretinde că se pricepe să judece caracterul oamenilor. Crede că am abilitățile și experiența și calitățile pe care le caută la un supraveghetor. În afară de cunoștințele și experiența pe care va trebui să le dobândesc, administrarea aceasta va semăna destul de mult cu cariera mea de ofițer în armată.

– Tot ce ți-ai dorit să faci în viață, observă ea încetișor.

– Și ceva ce pot face în ciuda dizabilității mele.

– Da.

– Nu aș veni aici să te tulbur. Aș trăi și aș lucra în Swansea și Rhondda Valley. Nu ar mai trebui să mai vin niciodată aici. Dacă accept oferta, voi pleca imediat, așa cum plănuiam oricum.

– Atunci de ce ai nevoie de aprobarea mea?

– Aș lucra pentru bunicul tău, iar tu ai putea să alegi să rămâi în continuare înstrăinată de el. Și... Samantha, tu ești moștenitoarea lui. Dacă ar muri brusc, ar trebui să lucrez pentru *tine* până ai putea găsi un înlocuitor.

Ea se lăsă pe spate în scaun și se prinse strâns de brațele acestuia. *Moștenitoarea* bunicului? Se va gândi mai târziu la asta.

– Oh, Ben, asta e ceva ce îți dorești cu adevărat să faci, nu? Și acum înțeleg de ce. Am fost oarbă să nu realizez imediat. Este exact felul de lucru pe care îl căutai.

– Nu o s-o fac dacă te incomodează.

– De ce ți-a *oferit* asta? întrebă ea, încruntându-se. Doar din instinctul de a judeca oamenii, pe care spune că îl are? Sau are ceva de-a face cu mine?

El o privi neclintit timp de câteva momente.

– Vrea să lucrez câteva luni de probă, ca să putem decide amândoi dacă sunt omul potrivit pentru slujbă. Vrea să vin la Cartref în apropierea Crăciunului, ca să discutăm și să întocmim contractul, dacă o vom dori amândoi.

Însemna că îl putea vedea din nou?

– Înainte de a stabili data, a întrebat în ce lună a murit soțul tău.

Ea se gândi o clipă.

– Anul meu de doliu va fi sfârșit atunci.

– Da.

În momentul acela, doamna Price intră cu o tavă, și Samantha se ridică și se duse la fereastră.

– Ne manipulează, zise ea după plecarea menajerei.

– Da. Cred că da, deși e o manipulare binevoitoare. Vrea să mă vadă plecat fără întârziere. Cred că se teme de ce ți-ar putea face bârfele. În același timp, crede că avem sentimente unul față de celălalt – amândoi.

Ea întoarse capul și îl privi.

– Și crede în mod sincer că sunt omul potrivit pentru slujbă.

– *Avem* sentimente unul față de celălalt?

– Nu pot răspunde pentru tine. Dar da, eu am sentimente.

Ea așteptă, dar el nu spuse ce fel de sentimente.

– Până la Crăciun, totul se va schimba – pentru tine și pentru mine.

– Da, încuviință el. Dar acum nu ar funcționa nimic, nu-i așa?

Până la Crăciun mai era o veșnicie. Însă nu la fel de lungă cum ar fi fost dacă el ar fi plecat ca să nu se mai întoarcă.

– Trebuie să accepți slujba, Ben. Cu aprobarea și binecuvântarea mea. Cred că va fi minunat pentru tine, deși familia ta va crede că ți-ai ieșit din minți când va afla. Du-te și fii fericit. Și vom lăsa lucrurile să se așeze singure până la Crăciun, nu?

– Da. Fără angajamente. Fără obligații.

Se ridică în picioare, și ea își dădu seama că nici nu turnase măcar ceaiul.

– Ben. O luă la fugă spre el, iar el lăsă cârjele ca să o strângă în brațe. Oh, Ben. Fii fericit!

– Și tu, zise el, respirând cald la urechea ei, cu brațele ca niște benzi de fier.

Nu se sărutară.

Apoi el își luă din nou cârjele și se îndreptă spre ușă.

– Să ies până la hambar și să mă uit cum pleci?

– Nu. Nu se întoarse să se uite la ea, dar își trecu mâna peste capul lui Tramp. Ai grijă de tine, dihanie de câine.

După ce Ben închise ușa, Tramp rămase cu nasul lipit de ea, dând din coadă.

Samantha își puse mâinile peste față și inspiră adânc.

„Am sentimente."

Iar ea nu îi spusese nici măcar asta.

capitolul 22

Mai târziu, când rememoră toate evenimentele, Ben se gândi că poate cel mai surprinzător și semnificativ lucru din următoarele câteva luni fu acela că își

comandă un scaun cu rotile pe care să îl poată manevra singur. Îl folosi mult și se întrebă de ce nu îl comandase cu ani în urmă. Bineînțeles, pentru că fusese prea încăpățânat și nu voise să renunțe la visul lui de a se deplasa din nou singur, fără nici un ajutor. Și nu se putea învinui cu adevărat pentru visul acela. Însă scaunul îi oferea mult mai multă libertate de mișcare. De fapt, îl eliberă.

Nu se mai considera invalid. Putea să călărească, putea să se deplaseze cu scaunul, putea să meargă și mergea și putea să înoate. Încerca să o facă ori de câte ori se afla în apropiere de mare sau de un lac.

Se bucură nespus de mult de lunile acestea, în ciuda faptului că trebuia să muncească din greu – sau poate tocmai de asta. Începu de la o ignoranță totală și sfârși știind la fel de mult ca oricine despre lucrul în mine și topitorii, ba chiar la fel de mult ca angajatorul său. Și munca aceasta era într-adevăr cea mai bună opțiune, după aceea de a se întoarce la regimentul lui. Îi plăcuseră întotdeauna oamenii. Și avusese întotdeauna darul de a se face și el plăcut, chiar și subordonaților, chiar și celor supuși poruncilor lui. Poziția aceasta nouă i-ar fi putut aduce multe antipatii. Era englez, făcea parte din clasa privilegiată, era pe jumătate invalid, era lamentabil de ignorant și neexperimentat. Și poate că fusese privit cu antipatie la început. Însă fusese înțelept și nu se întrebase dacă era popular sau nu. Nu își puse în cap să se facă plăcut. Și poate că acesta fu secretul succesului său. Pentru că respectul, simpatia și loialitatea veniră treptat, pe măsură ce le câștiga.

Domnul Bevan petrecu mult timp cu el. Ben îl plăcea și învăță de la el. Avea și propriile idei, în principal în privința transportului cu vapoarele, pentru care Bevan angajase companii externe, la un preț foarte ridicat. Însă păstră ideile pentru el în acest prim stadiu al carierei. Aceasta era o vreme în care trebuia să asculte și să învețe.

Timp de mai multe luni, nu scrise nimănui din familie și nici unui prieten. Nu voia să le audă opiniile despre ce făcea, sau să fie influențat de aceste opinii. Pentru că era sigur că ar fi fost negative. Și nu voia să-și împărtășească secretul până nu era mai sigur de viitorul său pe termen lung. Mai era și toată problema cu Samantha. Nu voia să spună nimănui despre ea până nu exista ceva de spus – dacă avea să existe vreodată. Îi spusese că avea sentimente pentru ea. Ea nu spusese că răspundea la aceste sentimente. Și el nu explicase care îi erau sentimentele.

În lunile acestea, nu auzi prea multe despre ea. Își pusese în gând să nu îl întrebe niciodată pe Bevan, și uneori se gândea că acesta își impusese la rândul lui să nu o menționeze. Nu primi decât câteva crâmpeie de informație, chinuitoare prin însăși scurtimea lor. Într-o ocazie, Bevan menționă că i se dusese un pian la căsuță. De unde știa? Văzuse instrumentul? Sau îi spusese cineva despre el? Luase parte la reuniunea de sărbătorire a recoltei de la hanul din sat, dar purtase o rochie de culoarea levănțicii, ca să arate că era în doliu, și refuzase să danseze. Dar o văzuse Bevan? Sau i se spusese?

Ben nu știa dacă ea avea o relație cu bunicul ei. Nu știa nici dacă timpul o făcuse să-l uite, sau dacă se bucura că plecase. Cât despre el, se îndrăgostise de ea în scurtele săptămâni pe care le petrecuseră împreună, și rămăsese îndrăgostit, atât de îndrăgostit cum nu mai fusese niciodată.

În cele din urmă, la începutul lui noiembrie, Ben scrise trei scrisori – lui Calvin, lui Beatrice și lui George la Penderris Hall. Calvin îi răspunse imediat, cu o căldură care i se păru surprinzătoare și destul de mișcătoare. Îi scrise că și el, și Julia își ieșiseră din minți de îngrijorare. Beatrice îi informase că plecase într-o călătorie în Scoția, însă cum timpul trecuse și nimeni nu primise nici o veste de la el, se îngrijoraseră de moarte pentru că nu știau nici măcar de unde să înceapă să-l caute dacă nu se mai întorcea, pentru că Scoția era o țară mare.

Iar el fusese în Ţara Galilor în tot timpul acesta. Nu întrebă ce făcuse Ben cu timpul lui. Scrisoarea era plină de uşurare evidentă pentru că fratele lui era în siguranţă şi de scurte detalii despre recolta de la Kenelston şi alte lucruri legate de fermă.

Ben se gândi că se părea că până la urmă fratele lui îl iubea.

Scrisoarea de la Beatrice era plină de uimire şi mustrări afectuoase pentru tăcerea lui îndelungată. Îi raporta că Gramley decretase că cumnatul lui îşi pierduse minţile, dacă era adevărat că muncea în subteran într-o mină de cărbuni. Bea se gândea că era foarte distractiv şi se întreba când avea să se sature fratele ei de noutatea de a munci cu adevărat ca să-şi câştige traiul. În continuare, se plângea de domnul şi doamna Rudolph McKay, care puneau la grea încercare nervii vecinilor prin prezenţa lor la Bramble Hall – şi îl întreba pe Ben dacă auzise că doamna Samantha McKay fugise la începutul verii şi nu se mai auzise nimic despre ea.

> *Sper că îşi face de cap undeva într-un loc exotic, bucurându-se de viaţă,* scria ea. *Se pare că trebuia să meargă la Leyland Abbey sub pază severă, ca să trăiască din mila blândului conte de Heathmoor şi a lugubrei ei cumnate, pe care ai cunoscut-o când ai fost acolo.*

George era încântat să afle despre noua viaţă pe care şi-o făcuse Ben şi credea că era bine ca prietenul lui să lucreze în subteran, chiar dacă *rămânea* cu nişte praf de cărbune sub unghii. Şi el avea nişte veşti uimitoare. Hugo şi Lady Muir se căsătoriseră într-adevăr la Londra, la St. George's din Hanover Square, aşa cum plănuiseră. Toţi Supravieţuitorii fuseseră prezenţi, cu excepţia lui Ben şi a lui Vincent, care nu putuseră fi găsiţi. Oricum, cel din urmă apăruse în pragul lui Hugo la două zile după nuntă, aducând-o cu el pe domnişoara

Sophia Fry, o tânără lady cu care avea de gând să se căsătorească fără întârziere. Și se căsători într-adevăr, cu licență specială, după două zile, tot la St. George's, cu toți prietenii alături, în afară de Ben. Noua Lady Darleigh aștepta să nască tocmai înainte de luna martie, când Supraviețuitorii se adunau de obicei ca să petreacă vreo câteva săptămâni la Penderris Hall, și sugerase să se întâlnească în schimb la Middlebury Park în Gloucestershire, căminul lui Vincent, din moment ce Vincent declarase că nu își va părăsi soția și copilul atât de curând după naștere. Acum Ben va putea să își dea cu părerea în această privință. Ducele îi raportă că toți ceilalți fuseseră de acord.

Ben își dădu seama că viața mersese înainte fără el. Iar Vincent, cel mai tânăr dintre ei, orbul, se căsătorise și el. Se părea că existase o poveste în spatele acestei nunți atât de pripite. Bănuia că avea s-o afle la timpul potrivit. Însă spera că era o căsătorie fericită. Prietenii aceștia ai lui erau ca niște frați – și o soră.

Le scrise din nou lui George și lui Hugo ca să explice de ce nu răspunsese la invitația lui de nuntă. Și îi scrise lui Vincent știind că cineva – poate soția lui – avea să-i citească scrisoarea. Ce ciudat să te gândești că Vincent avea o soție!

În cele din urmă, domnul Bevan stabili o dată pentru plănuita întâlnire de la Cartref, în care urma să se discute despre viitorul lui Ben ca administrator. Avea să fie cu o săptămână înainte de Crăciun, și să coincidă cu un bal pe care îl organiza pentru prietenii și vecinii lui. Vom petrece câteva zile împreună, zise el, relaxându-ne și discutând lucrurile. În casă vor mai fi și alți invitați, pentru a crea o atmosferă mai prietenoasă.

Nu spuse dacă Samantha avea să vină și ea la bal.

În aceste luni, Samantha fu aproape complet fericită. Uneori se simțea vinovată pentru asta, pentru că bietul Matthew era mort și poate că ar fi trebuit să fie mult

mai tristă decât era. Însă, deşi se gândea adesea la el şi îi părea rău pentru că viaţa îi fusese întreruptă atât de devreme şi într-un mod atât de nefericit, nu zăbovea asupra unui lucru pe care oricum nu îl putea schimba.

Ea, doamna Price şi chiar şi Gladys muncirăm din greu ca să transforme casa într-un cămin. Schimbă perdelele şi covoraşele şi înlocui nişte vaze şi nişte bibelouri cu altele care îi plăceau mai mult. Cumpără câteva vase de la olarul din sat. De fapt, singura piesă de mobilier cu adevărat nouă pe care o adăugă fu un pian, pe care îl cumpără atunci când află că în sat era un profesor de muzică şi că avea timp pentru încă un elev. Pe când era o fetiţă, în casa lor existase o harpă, şi luase lecţii cât trăise mama ei. Însă nu îi plăcuseră niciodată şi după moartea mamei ei le abandonase. Acum regreta şi era hotărâtă să înveţe să cânte din nou, măcar atât cât să se distreze singură. Mai important, poate, era faptul că acelaşi profesor îi dădu lecţii de canto şi o învăţă cum să îşi pună în valoarea vocea de mezzosoprană.

Luă lecţii de galeză de la doamna Jenkins, soţia vicarului, şi se întrebă dacă exista vreo limbă mai greu de învăţat, sau doar i se părea pentru că nu încercase să înveţe nici una în afară de franceză.

Îşi făcu numeroase cunoştinţe prietenoase printre vecini şi o prietenă adevărată în persoana lui Mari Pritchard, soţia învăţătorului. Ar fi putut chiar să atragă atenţia romantică a unor bărbaţi, însă alese să poarte cenuşiu şi culoarea levănţicii în ocaziile publice ca să se ştie că era încă în doliu.

Când văzu că trecuse o săptămână de când cinase cu Ben la Cartref şi bunicul ei nu venea, Samantha se duse până la urmă să-l vadă şi avu norocul de a-l găsi acasă. A doua zi, îi spuse el, avea să plece şi să lipsească două săptămâni. Se întrebă dacă avea să-l vadă pe Ben, dar el nu îi spuse şi ea nu îl întrebă.

Stătu cu el în salonul principal, de la fereastra căruia se vedea priveliştea minunată a parcului şi a satului de sub el, până jos la mare. Şi îi spuse povestea ei, sfârşind

cu decizia de a veni la căsuță, pe care o credea un simplu bordei ruinat, și cu decizia lui Ben de a o însoți.

El încuviință încet din cap.

– Și nu știai nimic despre mine, și nimic despre moștenirea ta de aici.

– Nimic, răspunse ea, clătinând din cap.

– Băutura e un lucru teribil. Sau mai degrabă băutura în mâinile unui om slab și prost.

– Dar dumneata ai biruit-o.

– În dreptul meu, da. Însă asta nu a fost o consolare pentru mama ta, nu? Mă bucur că a găsit un om bun. Și că te-a avut pe tine ca fiică.

– Mi-ar plăcea să îți spun bunicule, zise ea după o scurtă tăcere.

Privi lacrimile strălucindu-i în ochi, însă fără să se reverse, și după un moment sau două, el se duse să stea la fereastră, cu spatele la ea.

– Am iubit-o cu o pasiune mistuitoare, spuse el după un timp. Pe bunica ta, vreau să zic. Din nefericire, eram tânăr și nu aveam înțelepciunea care să echilibreze pasiunea. Când ea a plecat, a luat cu ea toată ființa mea, și nu a lăsat decât o cochilie goală de durere pură. Dragostea nu ar trebui să fie așa, Samantha. Ar trebui să iubești ca o ființă întreagă. Ar trebui să te simți stabil și complet, orice s-ar întâmpla. Pentru că durerea există întotdeauna – nu ai cum s-o eviți în viața asta, și e păcat. Însă durerea nu ar trebui să distrugă persoana care o simte. Eu nu ar fi trebuit să fiu distrus. Eram în viață și sănătos, aveam casa asta, munca, prietenii. Mai mult, o aveam pe Gwynneth. Și înainte să mă părăsească mama ei, credeam că o iubeam mai mult decât viața. Însă s-a dovedit că îmi plăcea mai mult să îmi plâng de milă, și băutura m-a ajutat să mă bălăcesc în asta până când mi-am pierdut și fiica, pe lângă soție.

Se întoarse de la fereastră și se uită la Samantha.

– Ți-ai iubit soțul cu pasiune și ai supraviețuit pierderii lui timpurii, așezând datoria înainte de autocompătimire atunci când el a avut nevoie de tine. Ești mai

puternică decât am fost eu, și sunt mândru să te numesc nepoata mea. O vei găsi din nou – pasiunea, vreau să spun, și dragostea. Poate că ai găsit-o deja. Însă te sfătuiesc să o primești și să o oferi ca o persoană puternică, Samantha. Folosește lunile acestea ca să... Se opri și zâmbi dintr-o dată, cu o expresie foarte afectuoasă. Uită-te la mine, tocmai eu am ajuns să te sfătuiesc cum să iubești înțelept și bine.

– Ești bunicul meu, spuse ea, și ai experimentat viața și iadul.

El arătă spre Tramp, care zăcea la picioarele ei.

– Și care e povestea câinelui tău? Nu pare un câine pe care să-l fi ales de bunăvoie, dacă nu l-ai luat pe când era cățeluș și nu îi cunoșteai părinții.

– Oh, bietul Tramp.

Ea râse și îi spuse povestea, sau acea parte din ea pe care o cunoștea.

Bunicul ei plecă a doua zi și nu se întoarse în următoarele două săptămâni. Apoi lipsi frecvent. Însă oricând era acasă venea la căsuță sau o chema pe ea la Cartref. Se obișnuiră treptat unul cu celălalt și învățară să țină unul la altul, până când ea își dădu seama că ajunsese să ocupe un loc foarte important în viața ei. Era familia ei, un lucru după care tânjise de când se căsătorise și de când murise tatăl ei, la scurt timp după aceea.

Duminicile stăteau alături în biserică. El o conduse la un concert care avu loc la școală atunci când trecu pe acolo un cor și niște soliști, și la sărbătoarea recoltei de la han, care îi plăcu extrem de mult, deși nu dansă. O invita la cină ori de câte ori avea oaspeți, lucru care se întâmpla destul de frecvent când era acasă. Era un om sociabil.

Nu îi vorbi niciodată despre Ben în mod direct. Nici nu ar fi știut dacă Ben mai lucra pentru el dacă nu ar fi răspuns la întrebarea pe care i-o pusese un oaspete la cină, într-o seară de octombrie, cu informația că da, omul în cauză era într-adevăr baronet – maiorul Sir Benedict Harper.

Ben era cel care nu o lăsase pe Samantha să fie complet fericită în lunile acesta. De când plecase, ea nu mai înotase. Nici măcar nu se plimbase prea des pe plajă, și când o făcea, de obicei la insistențele lui Tramp, i se părea dezolată, nu magică.

Pentru că nu știa dacă el avea să se întoarcă. La urma urmei, ea îl forțase să o însoțească în călătoria spre Țara Galilor. După ce ajunsese, îl forțase să rămână, deși el și-ar fi dorit să își continue călătoria. Poate chiar îl forțase să înceapă aventura lor. Poate că odată plecat de aici, el descoperise că se bucura să scape de ea.

Iar ea ce simțea? Tânjise atâta timp să fie liberă. Acum *era* liberă. Ar fi fost înțelept să renunțe la libertate atât de curând după perioada de doliu? Dacă i se cerea să renunțe, bineînțeles.

Însă noaptea toate îndoielile dispăreau, și ea știa că îl iubea, cu totul altfel decât îl iubise pe Matthew. Îi plăcea cum arăta, da, și îi plăcea farmecul lui. Însă dacă la vârsta de șaptesprezece ani nu se uitase dincolo de aparențe și nu se întrebase dacă Matthew avea și un caracter pe potriva înfățișării, la vârsta de douăzeci și patru se *uitase*. Și îl iubea pe Ben pentru propria lui persoană. Înfățișarea nu era importantă. Faptul că era pe jumătate invalid nu o deranja. Îl iubea pe *el*.

Și era sigură că și el o iubea. Dacă nu ar fi iubit-o, nu ar fi acceptat slujba propusă de bunicul ei. Sau ar fi acceptat-o fără să vină mai întâi să o întrebe pe ea. Nu ar fi spus că avea să se întoarcă. Nu i-ar fi spus ce zisese bunicul despre sentimentele pe care le aveau unul față de altul. Măcar recunoscuse că avea sentimente, deși nu spusese care erau, și asta era ceva tipic masculin.

Și apoi, în decembrie, bunicul ei o vizită la căsuță într-o dimineață, în timp ce ea exersa la pian, și îi spuse că va organiza un bal la Cartref în săptămâna dinaintea Crăciunului, un bal pentru toți vecinii și câțiva prieteni mai de departe care aveau să rămână câteva zile la el. Voia să vină să stea și ea acolo și să fie amfitrioana balului.

– Și poți să faci toate astea fără mustrări de conștiință, draga mea, încheie el. Pentru că anul tău de doliu s-a sfârșit, nu?

– Da. Voi fi fericită să vin, bunicule.

Oare Ben era unul dintre prietenii de departe?

– Maiorul Harper va fi unul dintre oaspeții mei, răspunse el de parcă l-ar fi întrebat cu glas tare.

– Ah. Va fi plăcut să-l revăd.

El îi făcu din ochi.

– Vino în salon, spuse ea, ridicându-se de pe taburet ca să meargă înaintea lui. Doamna Price a copt, și moare de nerăbdare să te vadă gustând din prăjitura ei.

– I-am simțit mirosul de sus, de la Cartref. De ce altceva credeai că am venit?

Vine Ben, se gândi ea cu fluturi de emoție și neliniște în stomac. Trecuse atâta timp. O veșnicie. Uneori se lupta ca să-și aducă aminte cum arăta.

Venea ca să discute despre afaceri cu bunicul, bineînțeles.

Și poate...

Ei bine. Poate.

capitolul 23

Totul fusese aranjat în așa fel încât Ben să ajungă la Cartref în ziua dinaintea balului. Însă plecarea lui din Swansea fu întârziată de o criză minoră de la topitorii, iar rezultatul fu că ajunse târziu, în după-amiaza dinaintea balului. Presupunea că nu conta prea mult, deși picioarele îi erau înțepenite și dureroase. La urma urmei, nu venise ca să danseze.

Fusese o călătorie lungă prin ținuturi pustii și bătute de vânturi, niciodată prea departe de marea înspumată de un cenușiu de plumb, sub norii care atârnau jos. Cărămizile fierbinți pe care și le pusese la picioare nu rămăseseră fierbinți prea mult timp, iar paltonul nu era atât de călduros cum ar fi trebuit. De câteva ori văzu

vârtejuri din granule fine de zăpadă, deși din fericire nu începură să cadă atât de multă încât să se adune pe drum și să îngreuneze călătoria. La intervale deranjant de dese erau bariere unde se plătea vamă, care încetineau călătoria, și paznici prea somnoroși sau prea înghețați ca să se grăbească.

În timp ce se apropia de casa albă de pe dealul care străjuia Fisherman's Bridge, Ben nu se gândea decât la faptul că era la doi kilometri de Samantha, că avea să o revadă în curând. Poate la balul din seara aceea, dacă reluase relațiile cu bunicul ei? Poate mâine la căsuța ei dacă nu le reluase – și dacă era dispusă să-l primească. Însă nu avea nici un motiv să nu-l primească, desigur, chiar dacă nu dorea să continue prietenia lor.

Îl uitase oare? Era o idee ridicolă, bineînțeles. Bineînțeles că nu o făcuse. Dar... viața ei progresase oare și ajunsese într-un punct în care el nu mai avea loc în ea? Anul ei oficial de doliu se încheiase. Era aici de câteva luni. Să fi existat deja altcineva? Cineva care nu îi amintea în nici un fel de ultimele războaie? Și *avea* oare o relație cu bunicul ei? Bevan nu spusese nimic, și bineînțeles că Ben nu îl întrebase.

Când coborî din trăsură, luă cârjele din mâna lui Quinn și urcă încet treptele, îndreptându-se spre casă. Se înseninâ imediat când simți căldura primitoare oferită de două focuri din ambele părți ale holului de marmură, decorat festiv cu ghirlande de iederă și fructe roșii și strălucitoare de merișor. Gazda îl aștepta și veni să-l întâmpine, cu mâna dreaptă întinsă și un zâmbet larg și strălucitor.

– Domnule maior – întotdeauna îi spunea lui Ben așa, deși rangul nu mai făcea parte din numele lui. Trebuie să fii înghețat și obosit. Și ești ultimul dintre oaspeți care sosește. E aproape întuneric deja, nu-i așa, chiar dacă e doar după-amiază. Nu contează. Asta e cea mai întunecată zi a anului. De acum lucrurile nu pot

decât să se îmbunătățească. Cum? Azi ai venit fără scaunul cu rotile?

– Bevan. Mă bucur să te văd, răspunse Ben, strângându-i mâna. Din nefericire, nimeni nu a inventat încă un scaun care să urce sau să coboare trepte. În afară de asta, nu sunt invalid și uneori simt dorința de a o dovedi.

– Nu cred că o persoană în toate mințile te-ar numi așa. Vino sus în salon. Nu contează cum arăți. Tava cu ceai e încă acolo și o să pun să mai aducă apă. O să am grijă să îți adaug și niște coniac în ceașcă, din motive strict medicinale, bineînțeles. Vino să cunoști restul oaspeților.

Ca de obicei, avu nevoie de mult timp ca să urce scările, dar Quinn îl aștepta în capăt cu scaunul, iar Ben se lăsă să cadă în el, recunoscător. Avea să îi fie mult mai ușor să îi salute pe ceilalți oaspeți și să le strângă mâna dacă nu trebuia să se agațe de cârje și să încerce să ignore disconfortul.

În cameră erau vreo douăsprezece persoane. Pe câțiva dintre ei îi mai întâlnise, pentru că era colegii de afaceri ai lui Bevan. Alții erau străini, și la fel erau și femeile.

Ah.

În afară de una. Inspiră adânc și își ținu răsuflarea.

Ea traversa camera venind spre ei, cu un zâmbet și ambele mâini întinse. Purta o rochie de lână de un verde-închis, care se potrivea cu crengile verzi cu care fusese decorat salonul. Era evident o rochie nouă, mult mai elegantă și mai modernă decât toate rochiile pe care le văzuse la ea la începutul verii. Părul ei întunecat, aproape negru, era strâns la spate într-un coc lucios și elegant. Zâmbea afectuos.

El expiră încet.

Prin urmare, *făcea* parte din viața bunicului ei.

– Ben.

Își lăsă mâinile în mâinile lui, și degetele lui le cuprinseră strâns. Erau calde, în timp ce mâinile lui erau încă reci după frigul de afară.

- Samantha.

Pentru o clipă, se priviră în ochi, absorbiți. Apoi ea se îndepărtă puțin, deși mâinile îi rămaseră în mâinile lui.

- Dar ce-i asta? întrebă ea, uitându-se la scaunul lui. Oh, nu răspunde. E evident ce e. Nu ai... nu ai slăbit?

- M-am întărit. Nu îmi mai este rușine să recunosc că picioarele mele nu funcționează ca picioarele altor oameni. Sunt așa cum sunt. Pot încă să merg, dar mă deplasez mult mai repede și mai eficient cu scaunul.

Zâmbetul ei se lărgi și îi strânse mâinile înainte de a le lăsa și a se uita la Bevan.

- Bunicule, îl prezint eu pe Ben sau o faci tu?

Ben își dădu seama că vocea ei prinsese accentul ușor cântat din Țara Galilor. Era foarte atrăgătoare. De fapt, îi trimise un fior pe șira spinării.

- O fac eu, draga mea, răspunse ferm bunicul ei. Tu îngrijește-te de nevoile maiorului. Sună după apă fierbinte și toarnă-i niște ceai. Și adaugă puțin coniac. Pare înghețat.

- Da, încuviință ea și se întoarse. Are vârful nasului roșu.

Ben își acoperi repede cu mâna acea parte a anatomiei, de parcă ar fi fost în stare să simtă roșeața.

În curând fu prezentat celor pe care nu îi cunoștea și începu să îi salute pe cei pe care îi cunoștea. Toți erau într-o dispoziție sociabilă, festivă. Conversația era vioaie și plină de bunăvoință, iar Ben se simțea bine, în ciuda oboselii care nu putea fi tăgăduită.

Și în ciuda faptului că i se răsucise gâtul de cât încercase să o vadă pe Samantha din nou. Uitase cât de vibrantă era frumusețea ei.

Oare cuvintele ei de bun venit fuseseră mai mult decât amabile? Credea că da, însă în minutele care trecură înainte de a i se aduce ceaiul, observă că vorbea la fel de afectuos și cu un zâmbet strălucitor cu toți ceilalți.

Era bucuroasă să îl vadă? Mai mult decât bucuroasă?

Un lucru era sigur. Lunile pe care le petrecuse departe de ea nu îi diminuaseră sentimentele față de ea. Chiar dimpotrivă, de fapt. Văzând-o din nou, știu că era mai mult decât îndrăgostit de ea. Știu că ea era esențială pentru fericirea lui.

Și apoi ea veni cu ceaiul și o bucată de prăjitură cu fructe pe o tavă. Însă nu i le dădu, nici nu se așeză lângă el. În schimb, se aplecă să îi vorbească în șoaptă.

– O să chem un servitor să ducă tava și să îți arate drumul spre camera ta. Ai dureri, Ben. Și nu are rost să negi. Recunosc semnele.

– Presupun că zâmbesc prea mult.

– Nu prea mult, dar semeni prea tare cu un lup, cu dinții încleștați. De fapt, ești de-a dreptul înspăimântător.

El râse, iar ea se îndreptă și o luă spre ușă. El se scuză față de grupul din jurul lui și o urmă.

Însemna că nu uitase că drumurile nu îi făceau bine. Observase că avea dureri, deși se străduise să o ascundă.

Ah, Samantha.

Mai târziu, în timp ce se îmbrăca pentru cină și marele bal, Samantha se gândi că faptul că el se deplasa într-un scaun cu rotile în loc să pășească cu ajutorul cârjelor ar fi trebuit să pară o înfrângere. Însă nu era așa. Cumva, era chiar dimpotrivă.

„Nu îmi mai este rușine să recunosc că picioarele mele nu funcționează ca picioarele altor oameni. Sunt așa cum sunt."

Chiar dacă fusese evident că avea dureri – evident pentru ea, cel puțin –, văzuse o nouă încredere în el. Arăta ca un om de succes, care își găsise locul în lume și era împăcat cu el însuși. Și totuși, lucra pe bani pentru un om care nu era nici măcar un gentleman prin naștere, în timp ce el era un gentleman cu titlu și proprietăți și o avere proprie.

Sir Benedict Harper era un amestec fascinant de contradicții, cu care părea destul de fericit.

Ea venise la Cartref cu o zi în urmă, aducând-o pe Gladys, care era într-al nouălea cer, și pe Tramp, bineînțeles, care se instalase fericit în bucătărie, unde își câștigase titlul de favorit în ultimele luni. Ben fusese așteptat și el cu o zi în urmă, dar nu ajunsese, chiar dacă bunicul ei îl așteptase până târziu. Și astăzi sosise ultimul dintre toți invitații. De fiecare dată când venea altcineva, își ascundea dezamăgirea și tristețea tot mai mare în spatele zâmbetelor și a urărilor de bun venit. Nu o să vină, se gândi ea. Ceva l-a făcut să se răzgândească. Poate perspectiva de a o revedea. Poate că nu putea să îi spună în față că se schimbase de la începutul verii, că nu mai dorea să reînnoiască sau să continue prietenia lor.

Și apoi, când tristețea de la începutul serii se instalase deja, el venise.

Iar ea se forțase să rămână în salon cu toți ceilalți, în timp ce bunicul ei se ducea jos să îl întâmpine. Când îl văzuse intrând în scaunul cu rotile, fusese șocată. Simțea ceva diferit la el, dar era în același timp atât de dureros de familiar, încât se întrebă cum de nu reușise întotdeauna să își aducă aminte de chipul lui cu claritate.

Salutul lui fusese cald, în ciuda mâinilor reci. Bineînțeles că o privise liniștit în timp ce se apropia. Însă avea dureri, și ea își aminti de călătoria din comitatul Durham. Sigur că avea dureri – și ascundea lucrul acesta în spatele zâmbetelor și a strângerilor afectuoase de mână, smintitul, așa că nu mai avu nici o șansă de a conversa cu el.

Ah, dar dacă în ultimele luni se îndoise vreodată, acum nu se mai îndoia deloc. Îl iubea extrem, total, cu tot cu durere și picioarele invalide. Îl iubea pe *el*.

Dar poate că el venise doar ca să discute afaceri cu bunicul.

– Gata, doamnă McKay, spuse Gladys. Îmi place să vă fac părul cu bucle și zulufi. Și arătați teribil de bine în albastru regal. Culoarea asta ar copleși orice femeie, inclusiv pe mine, însă dumneavoastră puteți purta culori îndrăznețe. Mi-aș dori să fi fost și *eu* așa brunetă. Pariez că toți bărbații singuri nu se vor uita decât la dumneavoastră în seara asta, și nu mă îndoiesc că și unii dintre cei însurați, deși nu ar trebui s-o spun cu glas tare, nu? Mămica spune că e normal ca bărbații să se uite la femei, fie că sunt însurați, fie că nu. Maiorul acela e aici, nu? Am considerat mereu că e splendid. Și când a plecat astă-vară și nu s-a întâmplat nimic, am fost dezamăgită. Dezamăgită pentru dumneavoastră, vreau să zic, nu pentru mine. Asta ar fi o prostie. Dar s-a întors, chiar dacă *a întârziat* și aproape că a pierdut balul. Pariez că *el* se va uita la dumneavoastră. S-a uitat și atunci, dar presupun că știa că sunteți în doliu după domnul McKay și nu ar fi fost corect să își impună atențiile, nu? Însă acum nu mai sunteți. Vă bucurați să-l vedeți? Pariez că da.

– E foarte plăcut să-l revăd, răspunse Samantha.

– Oho, pariez că e mai mult decât plăcut, ripostă Gladys. Chiar mai mult decât foarte plăcut. Gata. Am încheiat și colierul. Întotdeauna am avut probleme cu închizătoarea asta. Sunteți pregătită. Oh, arătați minunat.

– Mulțumesc, răspunse Samantha râzând și se întrebă o clipă ce ar fi crezut Matilda despre o cameristă ca Gladys. Însă Matilda era cineva din trecutul ei foarte îndepărtat, chiar dacă trecuse mult mai puțin de un an de când locuiseră împreună la Bramble Hall.

Coborî devreme ca să poată să arunce o privire în sala de bal și să vadă dacă totul era pregătit pentru mai târziu. Deși nu era responsabilitatea ei. Bunicul ei făcuse toate aranjamentele.

Sala de bal era uriașă și se înălța pe două niveluri. Oglinzile înalte de pe cei doi pereți lung făceau încăperea să pară și mai mare și multiplicau efectul crengilor

verzi de Crăciun cu care fusese decorată. Dușumeaua de lemn strălucea. Pe estradă erau instrumente – probabil că membrii orchestrei serveau cina jos. Pe dușumea erau trei sfeșnice mari. Toate lumânările aveau să fie aprinse chiar înainte de bal, și ridicate în tavan.

Părea o extravaganță să ai o asemenea încăpere într-un loc atât de izolat, însă bunicul ei îi spusese că fusese folosită mereu, de câteva ori pe an, pentru baluri, serbări și mari banchete.

Nu mai zăbovi. Era timpul pentru cină.

Era așezată la un capăt al mesei ca amfitrioană. Bunicul ei stabilise locurile, deși se oferise să o facă ea în locul lui. În stânga ei era domnul Morris, avocatul lui cu păr alb, și în dreapta Ben. Poziționarea celui din urmă o surprinsese. S-ar fi așteptat să fie așezat mai la mijlocul mesei. Dar când se uită în lungul mesei, bunicul ei îi făcu cu ochiul.

Făcuse pe pețitorul din start, bineînțeles. Atunci spusese că *își băgase nasul*. Dar după plecarea lui Ben aproape că nu vorbise deloc despre el, și ea trăsese concluzia că se înșelase. Acum știa că nu. Bătrânul vulpoi știuse că trebuiau separați, pentru ca vecinii să nu fie scandalizați, și că ea avea nevoie de timp ca să treacă de anul de doliu. Și acum el îi adusese din nou împreună, așa cum plănuise de la început – în ziua unei mari festivități. Pregătise scena și acum spera ca ei să-și joace rolul.

Dar îl *vor juca* oare?

Nu îl văzuse pe Ben în ultimele luni, și știa că în el se schimbase ceva fundamental. Oare ea avea un loc în această viață nouă a lui?

Samantha își îndreptă atenția spre domnul Morris, în timp ce Ben conversa cu doamna Davies, soția unui prieten din Swansea al bunicului, în partea cealaltă. Dar înainte de a se termina primul fel, doamna Fisher, soția doctorului bunicului din Tenby, reclamă atenția domnului Morris, și Samantha aruncă o privire spre Ben. Acesta se uita țintă la ea.

– Arăți foarte bine, Samantha, zise el. Mai mult decât bine, de fapt, chiar dacă ești mai puțin bronzată decât în ultima ocazie în care te-am văzut.

Și el arăta foarte bine în fracul negru strâns pe talie, cu jiletca cu broderii aurii și cămașa de un alb orbitor. Colțurile scrobite ale gulerului erau înalte, dar nu ridicol de înalte. Lavaliera era legată într-un stil complicat, iar ea observase că atrăsese priviri invidioase mai devreme în salon, din partea a doi invitați tineri de gen masculin. Un diamant solitar strălucea în pliurile ei.

– Te-ai schimbat, răspunse ea, aplecându-se puțin spre el. Ai găsit ce căutai, nu-i așa? Jos în mină.

Asta îl făcu să zâmbească.

– Există și locuri mai rele, deși acum nu m-aș putea gândi la unul nici dacă m-ai tăia.

Ei îi plăcuse întotdeauna zâmbetul lui. Își dădu seama că era expresia pe care și-o amintise cel mai bine în ultimele luni. Avea dinți albi și drepți, iar ochii lui se îngustau ușor și se încrețeau la colțuri.

– Ești fericit?

– M-am bucurat de experiență. Și am învățat multe din ea, atât despre slujbă, cât și despre mine însumi.

– Ce ai învățat despre tine?

– În principal că pot lucra cu handicapul meu, în loc să îl las să lucreze împotriva mea. De fapt, nici nu-l mai consider un handicap.

Ea îl privi strălucitoare și se aplecă ușor într-o parte, în timp ce un servitor îi lua farfuria.

– Dar ai de gând să lucrezi în continuare pentru bunicul?

El păru să se gândească la răspuns, în timp ce îi era luată farfuria.

– Depinde.

– De ce?

– Oh, nu, răspunse el râzând încetișor. Nu e nici timpul, nici locul.

În momentul acela, domnul Morris îi atinse brațul, și ea se întoarse să asculte ce avea de spus.

Depindea de *ea?* Asta voise el să spună?
Și pentru *ce* nu era timpul și locul?
Uneori viața părea o mare ironie.

Totul depindea de ea, dacă îl voia sau nu.

Ben știuse asta de la început, dar de când sosise după-amiază decizia i se întărise. De cum dădu din nou cu ochii de ea, știu că nu va putea suporta nici o asociere cu ea și nici măcar cu bunicul ei dacă nu voia să se căsătorească cu el. Prefera să se întoarcă în Anglia și să o ia de la capăt. Deși nu avea s-o ia din punctul în care se aflase cu trei ani în urmă, când plecase de la Penderris. Acum știa care îi erau interesele și ce fel de viață i se potrivea. Avea să fie o viață mohorâtă, cel puțin un timp, fără Samantha și fără speranța că o va dobândi, însă va supraviețui.

Curând după cină începură să sosească invitații din exterior, și Ben se mută în sala balului. O mai văzuse și înainte, când Bevan le oferise lui și Samanthei un tur al casei. I se păruse măreață și atunci. Acum arăta atât de magnifică, încât merita să aparțină unui palat din Londra. Candelabrele erau pline de lumânări, și toate erau aprinse – o extravaganță splendidă. Peste tot erau mănunchiuri de ilice și iederă și crengi de pin, transformând totul într-o grădină de Crăciun în casă. Mirosul de verdeață, de cidru și de vin fiert cu scorțișoară se adăugau la atmosfera festivă.

Ben se așeză pe un scaun – folosea cârjele în seara aceea – și privi în jur. Ochii i se opriră asupra unor crengi de vâsc agățate de o nișă a unei ferestre și zâmbi.

Samantha stătea în prag cu bunicul ei, primind invitații. Ben recunoscu câțiva. În seara aceea ea era pur și simplu uimitoare în rochia de un albastru regal, cu părul adunat în zulufi și bucle elaborate. Ochii lui îi măsurară silueta frumos modelată. După ce plecase, așteptase o lună sau două o scrisoare de la ea, dar nu venise nici una. Iar el se bucurase, deși o parte din el fusese dezamăgită.

Ea părea să cunoască pe toată lumea. Era îmbujorată și râdea, și din când se întorcea să îi spună ceva lui Bevan. Ben se bucura că nu se ținuse departe de el dintr-un sentiment de loialitate față de mama ei. Avea nevoie de el. Familia soțului ei nu îi oferise nici un dram de iubire. Și nici fratele ei vitreg, sau alta dintre rudele din partea tatălui.

Părea fericită. Gândul acesta îi produse un fior dureros.

Cineva se oprise zâmbind strălucitor lângă el, cu mâna întinsă.

– Domnule maior Harper, zise reverendul Jenkins. *Este* o mare plăcere.

Soția lui, cu un mănunchi hidos de pene în păr, zâmbea la fel de strălucitor și saluta alături de el.

Nici o amfitrioană din Londra nu ar fi pe deplin mulțumită, se gândi Ben după ce sosi toată lumea și membrii orchestrei începură să își acorde instrumentele. Reuniunea nu putea fi considerată o mare înghesuială. Totuși, sala balului era mulțumitor de plină și toată lumea avea loc să danseze, iar cei care stăteau pe margini în picioare sau pe scaune aveau să îi vadă foarte bine pe dansatori.

Iar primul set se forma deja.

Bevan o conducea pe doamna Morris, iar un tânăr pe care Ben nu îl cunoștea o conduse pe Samantha. Ea stătea în șirul doamnelor, zâmbindu-i partenerului ei. Își va împlini în sfârșit dorința, se gândi Ben puțin cam nostalgic.

„Vreau să dansez", îi spusese ea cândva, cu vocea încărcată de atâta dorință. Pe atunci era îmbrăcată în hainele ei de doliu greoaie și fără forme și stătea în camera mohorâtă și întunecoasă de la Bramble Hall. Trecuse atât de mult de atunci – trecuse o viață.

Ben o privi dansând un set vioi de dansuri țărănești în următoarea oră. Însă nu rămase pitit în colțul lui. Se ridică în picioare de câteva ori și se plimbă, schimbând salutări cu persoanele pe care le întâlnise în Fisherman's

Bridge la începutul verii și comentând cu restul oaspeților din casă.

Voi aștepta până mâine, se hotărî el. Sau până poimâine. Oare ea se va întoarce la căsuță? Poate că o va vizita acolo. Cadrul din seara aceea, deși minunat de festiv, chiar romantic, nu i se potrivea. Vechea frustrare trezită de situația lui se întorsese, iar el lupta cu ea.

Pe când râdea de o poveste pe care i-o spunea proprietarul hanului, cineva îi atinse mâneca. Se întoarse, și văzu că ea era acolo.

– Ben.

– Te distrezi? o întrebă el zâmbindu-i și încercând să pară că *el* se distra. Ei bine, nu era dificil, nu? Și se distra într-un anume fel. Îi plăcea locul acesta și îi plăceau oamenii.

– Vino și stai jos cu mine. Următorul dans e un vals.

– Și tu nu vrei să dansezi? o întrebă el.

Ea clătină ușor din cap și se întoarse, conducându-l spre un alcov mare dintr-un capăt al sălii de bal. Era replica alcovului în care stătea orchestra din celălalt capăt, deși nu avea o estradă. Era ascuns de perdele groase de catifea, deși în seara asta perdelele fuseseră prinse pentru ca cei care stăteau înăuntru – pe o sofa lungă îmbrăcată în catifea – să poată vedea dansatorii. Însă nu era nimeni.

Ea se așeză pe sofa și el se așeză alături de ea și își sprijini cârjele de braț.

– E prima dată când dansezi?

– Da, răspunse ea.

– Îți amintești ce mi-ai spus cândva despre dans?

Ea încuviință.

– Și îmi amintesc ce mi-ai spus și tu.

Ah. Îi spusese că și el voia să danseze.

– Am vrut să zic că voiam să alerg liber. Acum mă *deplasez* liber cu scaunul meu.

Ea îi zâmbi.

– Dar vorbeai despre dans.

Orchestra cântă un acord de început, apoi melodia cadențată a valsului umplu sala de bal. În curând, perechile începură să se rotească pe lângă alcov.

– Am considerat întotdeauna că valsul e cel mai romantic dintre dansuri, îi mărturisi ea.

– Dar nu vrei să îl dansezi în seara asta?

– Oh, vreau. Vreau să îl dansez cu tine.

El râse încet.

– Poate că putem să închidem ochii și să ne imaginăm. Așa cum ne-am imaginat că ne ridicam deasupra norilor de ploaie în balonul nostru cu aer cald.

„Vrea să *valseze* cu mine", se gândi el.

– Ridică-te, Ben, îi porunci ea, ridicându-se la rândul ei.

El își adună cârjele și se ridică. Chiar își închipuia că el putea dansa? Ea îi luă cârjele și le puse deoparte, iar el își aminti că ea îi mai luase o dată o cârjă, atunci când intrase în mare cu ea.

– Cuprinde-mă cu brațul.

El puse brațul în jurul mijlocului ei și îi luă mâna în mâna lui. Ea nu îi puse cealaltă mână pe umăr, ci în jurul mijlocului ca să îl sprijine, și se uită în ochii lui, cu o privire plină de zâmbet și poate de neliniște.

Dumnezeule mare, era serioasă.

Și valsară.

Dansară un tur întreg în jurul alcovului și li se păru că muzica devenea parte din ei, iar din ochii ei dispăru și râsul și neliniștea și rămaseră privindu-se pur și simplu unul pe altul.

Realitatea era încă realitate, bineînțeles. Nu ieșiră dintr-odată valsând din alcov ca să se rotească în jurul sălii de bal în timp ce toată lumea îi privea uimită, așa cum s-ar fi întâmplat într-o poveste. Însă... dansară. Valsară. Împreună.

Ceva îl făcu pe Ben să ridice privirea. Chiar în centrul alcovului, o ramură de vâsc atârna din tavan.

– Ah, murmură el la urechea ei cât mai putea sta încă în picioare. Și pentru asta nu trebuie nici măcar să îți cer voie. Crăciunul mi-a oferit o permisiune specială.

O sărută, cuprinzând-o cu amândouă brațele de talie, în timp ce ea își împletea brațele pe după gâtul lui. Și apoi își zâmbiră, și pentru o clipă el se simți invincibil. Dar numai pentru o clipă.

– Dacă nu mă așez imediat sau foarte curând, zise el, cineva va trebui să mă ridice de pe podea și să mă ducă pe sus, făcându-mă de toată rușinea.

Și apoi se așezară din nou alături, cu umerii atingându-li-se, mână în mână, cu degetele împletite. Și râseră amândoi, în timp ce ea întorcea capul și își sprijinea obrazul de umărul lui.

– Probabil că a fost cel mai scurt și mai dizgrațios vals din istorie.

– Și poate că a fost cel mai scurt și mai splendid sărut care a avut loc vreodată sub vâsc, replică ea.

El își sprijini o clipă obrazul de buclele ei întunecate.

– Te iubeam de astă-vară, dinainte să plec de aici, Samantha. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de tine. Nu mi se părea corect, pentru că venisem cu tine ca să te protejez. Însă s-a întâmplat oricum. Și sentimentele mele nu s-au schimbat.

– Oh, bărbat enervant ce ești! zise ea după câteva momente de tăcere în timp ce valsul continua în sala de bal, dincolo de micul lor adăpost. Cum îndrăznești să te oprești? Nu te poți opri la asta, Ben.

El întoarse capul și îi zâmbi pieziș.

– Îți ofeream șansa de a mă opri dacă nu vrei să mă fac de râs mai departe.

– Oh, nu. *Vreau* să te faci de râs.

– Ființă infamă. Vrei să te căsătorești cu mine?

O auzi înghițind în sec.

– Hmm, zise ea, cu o voce puțin mai ascuțită decât de obicei. Stai să văd. Trebuie să mă gândesc la asta.

– Corect. Voi pleca și voi rămâne departe încă șase luni, cât timp te gândești.

Ea râse încet și ridică fruntea, ca să se poată întoarce cu fața spre fața lui. În lumina candelabrelor din afara alcovului, văzu că ochii ei străluceau. Străluceau de lacrimi care nu se prelingeau pe obraji.

– Da, răspunse ea.

– Da?

– Da.

Se uitară unul la altul câteva momente, și apoi se cuprinseră din nou în brațe râzând – oh, da, și vărsând mai multe lacrimi.

– Te iubesc, zise ea, respirând cald la urechea lui. Oh, Ben, mi-a fost *atât* de dor de tine. Mi-a fost foarte dor de tine.

El trase capul înapoi și îi zâmbi.

Samantha. Iubirea lui.

Ah, ce minune!

– Sunt iertat?

Ea ridică din sprâncene.

– Pentru că te-am dat jos în ziua în care ne-am întâlnit și am înjurat ca un nebun. Nu ai spus niciodată că m-ai iertat.

– Mă voi gândi la asta, răspunse ea și râse.

capitolul 24

Se gândiseră să aștepte o perioadă cu vreme mai blândă, dar nici unul din ei nu voia să amâne nunta până în iunie sau iulie și nici măcar până în mai. Când aleseră locul, se gândiră și la Kenelston, dar după ce trecuse perioada copilăriei, acesta nu mai fusese un cămin pentru Ben, și nu putea fi nici acum, chiar dacă îi aparținea.

Așa că se hotărâră să fie în Țara Galilor la sfârșitul lui ianuarie, în biserica din Fisherman's Bridge, oficiată de reverendul Jenkins. După ce declară cu insistență că voia să plece la nuntă din căsuța ei, Samantha își dădu seama că își rănise bunicul, deși el nu o spuse, și se răzgândi.

Se va căsători ieșind din casa cea mare, iar bunicul ei o va însoți până în fața altarului. În ajunul nunții, Ben avea să se mute la hanul din sat. Iar în sala de bal de la Cartref urma să aibă loc un dineu de nuntă măreț.

Era cea mai proastă perioadă a anului pentru oaspeții care trebuiau să vină de departe, dar trimiseră oricum invitații.

Beatrice și Gramley răspunseră primii. Promiseră să vină, deși Beatrice spuse că soțul ei era acum sigur că cumnatul lui își pierduse mințile. A doua zi sosi o scrisoare de la Calvin. Promitea că vor veni și el și Julia. După asta, în timp ce strigările se citeau deja în biserica din sat, sosi un șuvoi constant de răspunsuri, și toate acceptau invitația. În mod uimitor, toți Supraviețuitorii promiteau să se aventureze în colțul acesta obscur din Țara Galilor – conform descrierii lui Flavian – ca să asiste la nunta lui Ben. Excepția era, bineînțeles, Vincent, a cărui soție își aștepta sorocul.

„Nu o voi părăsi pe Sophie", scria el, „deși ea mă îndeamnă să nu pierd nunta ta, Ben".

Era evident că soția scrisese scrisoarea în locul lui, pentru că urma un scurt mesaj în paranteză:

> *(Vincent e mult mai nervos decât mine din cauza viitorului eveniment, Sir Benedict. Ar fi o cruzime din partea mea să încerc să insist să plece în Țara Galilor când e atât de neliniștit din cauza mea. Însă în martie veți veni dumneavoastră aici, nu-i așa, pentru reuniunea anuală a Clubului Supraviețuitorilor, chiar dacă va fi atât de repede după nuntă? Și o veți aduce pe Lady Harper cu dumneavoastră? Vă rog? Doresc atât de mult să îi cunosc pe toți prietenii lui Vincent.)*

Pe o foaie separată, inclusă în scrisoare, era un desen în cărbune – o caricatură cu adevărat reușită – a unui bărbat care semăna remarcabil cu Vince, pășind

cu capul în jos și mâinile împreunate la spate, cu picături de transpirație căzându-i de pe frunte și arătând în general foarte îngrijorat, în timp ce un șoricel îl privea amabil dintr-un colț.

– Îmi pare atât de rău, spuse Ben, luând mâna Samanthei în mâna lui în timp ce stăteau împreună pe sofaua din salonul ei din căsuță într-o după-amiază, cu o săptămână înainte de nuntă. Toți invitații din exterior vor veni din partea mea.

– Ah, replică ea, dar vezi tu, toți invitații din *interior* vor veni din partea mea. Toți prietenii și vecinii vor fi lângă mine într-o zi de la care mă aștept să fie cea mai fericită din viața mea. Și bunicul va fi acolo ca să mă conducă la altar.

El îi strânse mâna.

– În afară de asta, continuă ea, întorcând capul ca să vadă că ochii îi scânteiau, astăzi am primit o scrisoare foarte civilizată de la Matilda.

– Chiar așa? întrebă el surprins, ridicând din sprâncene.

– Într-adevăr. Mă felicită că am pus gheara a doua oară pe un soț foarte eligibil, în ciuda originilor mele.

– A trecutului tău țigănesc și dubios?

– Asta și faptul că bunicul este în industria cărbunelui. Sună foarte întunecos și plin de praf, nu-i așa? Speră – nu, speră fierbinte și se roagă – că mi-am învățat lecția și că nu te voi băga într-o grămadă de necazuri, așa cum am făcut cu scumpul și bietul ei Matthew.

– Nu!

– Totul foarte civilizat. Deși și-a cam dat în petic la urmă, doar puțin, Ben. Și-a permis să spună că părerea ei e că ai merita să-ți fac necazuri de vreme ce pari tipul de bărbat care crede că e normal să iasă la plimbare călare cu o văduvă atunci când ea e în mare doliu.

– Prin urmare, ne merităm unul pe altul?

– Se pare că da, răspunse ea oftând. Oh, și nu vine în nici un caz la nunta noastră. Nici contele sau contesa de Heathmoor. Am fost destul de surprinsă de anunțul

acesta, fiindcă scrisoarea mea îi anunța că mă recăsătoresc, dar nu era în nici un caz o invitație.

În ziua următoare, Samantha fu surprinsă de altă scrisoare. Reverendul John Saul, fratele ei vitreg, era mulțumit să audă că se instalase confortabil în Țara Galilor și că era fericită acolo cu poporul mamei sale. Simțea că era de datoria lui să îl onoreze pe răposatul său tată, asistând la nunta fiicei la care părintele lui ținuse în mod atât de evident. Scumpa lui soție nu avea să-l însoțească.

Samantha citi scrisoarea singură în biblioteca ei și plânse fără rușine peste ea, cu toată prețiozitatea pompoasă a misivei.

– O să am și eu un invitat din exterior, îl anunță ea pe Ben, îndesându-i scrisoarea în mână când el veni de la Cartref cu bunicul ei după-amiaza.

Și se întoarse și plânse din nou în brațele bunicului ei, în timp ce acesta o bătea încetișor pe spate și citea scrisoarea peste umărul lui Ben.

Toate pregătirile pentru nuntă fuseseră făcute. Nu le mai rămânea decât să aștepte sosirea tuturor celor care veneau din Anglia în una dintre cele mai nemiloase luni ale anului. Dacă ne mai uităm mult la cer, o să rămânem cu gâtul întors, remarcă Ben într-o ocazie. Era o lună rece, iar vântul, care sufla constant, era ceea ce doamna Price numea un vânt leneș.

– Nu se obosește să te ocolească, explică ea. Trece direct prin tine.

Însă cerul rămase albastru în majoritatea timpului, și când erau nori erau înalți și inofensivi. Nu era zăpadă. În această parte a Țării Galilor ningea rareori, dar cuvântul-cheie era *rareori*. Poate că toți ar fi fost mai relaxați dacă ar fi fost *niciodată*. Bineînțeles că zăpada nu era singura amenințare. Ploaia putea fi la fel de rea sau chiar mai rea. Nu îi trebuia mult ca să transforme drumurile în mocirlă și uneori într-o mlaștină. Și ploaia

era obișnuită în această parte a lumii, mai ales în această perioadă a anului.

Însă vremea ținu cu ei.

Și invitații începură să sosească.

Toți invitații din Anglia stăteau la Cartref la insistențele domnului Bevan, deși Ben se mută mai devreme decât plănuise la han, ca să le facă loc tuturor. Calvin, care era cavalerul lui de onoare, veni acolo în seara dinaintea nunții ca să stea cu el.

Toți Supraviețuitorii veniră să petreacă seara cu el, spre marea plăcere a hangiului și consternarea la fel de mare a soției lui, care descoperise că doamna și toți domnii aveau titlu, și asta era destul de rău, iar pe deasupra, unul dintre ei era chiar *duce*.

– Și e doar *atât*, îi șopti ea soțului ei, deși erau în bucătărie și între ei și aleasa adunare se aflau două uși închise, între un duce și un rege. Și arătă o distanță de un centimetru între degetul mare și arătător.

Între timp, George Crabbe, duce de Stanbrook, îl chestiona pe Ben despre scaunul cu rotile.

– Mi se pare o idee rațională, zise el, dar ai declarat întotdeauna categoric că nu vrei să folosești unul.

– Nu mai am nimic de dovedit, îi răspunse Ben. Pot să merg și merg. Am dansat. Acum pot să fiu rațional și să mă deplasez la fel de rapid ca orice alt om.

– Sunt t-tentat să te provoc la o întrecere pe ulițele satului, Ben, declară Flavian, viconte Ponsonby. Însă nu vreau să mă dau în s-spectacol.

– Sau să pierzi în mod rușinos în fața unui om în scaun cu rotile, Flave, adăugă Ralph, conte de Stockwood.

– Vei putea să te întreci cu Vince în martie, Ben, spuse Hugo, Lord Trentham. A pus să i se construiască o pistă de alergare pe marginea exterioară a parcului. Ai auzit? Va fi un spectacol demn de văzut.

– Un orb și un schilod, zise Flavian. Cerul să ne apere.

– Mai spune-mi o dată așa, spuse Ben vesel, și o să te trezești cu o cârjă peste cap.

– S-ar putea să-i facă bine și să-l vindece de bâlbâială, remarcă George.

– Ben. Imogen, Lady Barclay, îl privea cu atenție. Ai dansat?

– Am valsat, de fapt, răspunse el rânjindu-i. În capătul sălii de bal de la Cartref e un alcov. Am valsat în jurul lui cu Samantha la un bal, înainte de Crăciun.

– A fost înțelept, Ben? îl întrebă Calvin. M-am gândit întotdeauna că faci mai mult rău decât bine picioarelor tale, insistând să pășești pe ele. Dar să *dansezi*? Îmi fac griji pentru tine, să știi. Tot timpul.

Însă Supraviețuitorii îl priveau strălucind de încântare.

– Bravo, zise calm ducele.

– P-presupun că alcovul era cât un pahar pentru ouă, Ben? întrebă Flavian.

– Probabil cât un degetar, Flave, zise Ralph, rânjind și făcându-i cu ochiul lui Ben.

– Nu contează dacă era de mărimea unui ac de păr, prostănacilor, tună Hugo, întinzând o mână uriașă și scuturându-l pe Ben din toată inima. Bravo ție, băiete! Și Gwendoline a mea dansează, și ați văzut toți cum șchiopătează când pășește.

Imogen se aplecă și îl sărută pe Ben pe obraz.

– A fost visul tău să dansezi într-o zi, zise ea. Toată lumea trebuie să aibă un vis drag care să se adeverească.

Ben îi prinse mâna în mâna lui.

– Și care e visul tău, Imogen? o întrebă.

Însă regretă imediat întrebarea, pentru că toată lumea tăcu ca să îi audă răspunsul, iar ea îi întoarse privirea, cu ochii mari și luminoși. Ceva se aprinse în ei și apoi se stinse.

– Oh, răspunse ea cu vocea ei catifelată și rece, să cunosc pe cineva înalt, brunet și chipeș și să mă îndrăgostesc lulea, bineînțeles.

El îi strânse mâna și o duse o clipă la buze. Ar fi vrut să își ceară scuze, însă asta ar fi însemnat să admită că știa că ea nu îi răspunsese la întrebare.

– Îmi pare rău, Imogen, spuse Hugo, dar sunt luat deja.

– A spus *chipeș*, Hugo, ripostă Ralph.

Râseră cu toții și momentul trecu.

– Trebuie să fi fost ceva în atmosfera din Cornwall de primăvara trecută, spuse George în timp ce hangiul intra în încăpere cu o tavă încărcată. *Trei* dintre noi s-au căsătorit în termen de un an. Și nepotul meu.

– Moștenitorul? întrebă Ben.

– Julian, da, răspunse George. Și toate mi se par căsătorii din dragoste. E de ajuns să te uiți la doamna McKay și la tine, Ben, ca să simți mireasma florilor de mai. Te-ai descurcat bine. Vei avea o soție la care e evident că ții mult și un mod de viață care pare făcut anume pentru tine, și totul într-un singur pachet.

– Și în cel mai obscur ungher de țară, adăugă Flavian. Mă așteptam să văd sălbatici s-sărind la mine din spatele fiecărei s-stânci cu intenția de a-mi tăia gâtul când am venit încoace, Ben.

– Mai degrabă ca să te răpească și să-ți cânte, Flave. Ar trebui să auzi corul minerilor de unde lucrez eu. Te-ar face să devii sentimental și să izbucnești în lacrimi.

– S-scutește-mă, spuse Flavian pe un ton pierit.

Hugo avea o halbă de bere în mână.

– Nu trebuie să îl lipsim pe Ben de somnul lui de frumusețe tocmai în seara asta, zise el, și nu vom încerca să îl îmbătăm prea tare. Însă vom bea în cinstea ta, Benedict. Fie ca inima să îți danseze toată viața așa cum a dansat persoana ta în alcovul acela, înainte de Crăciun!

– Vai de mine! exclamă Flavian ridicându-se în picioare și ținând în mână paharul de vin de Porto. Căsătoria îl f-face pe Hugo stânjenitor de poetic. Însă are d-dreptate, Benedict, băiete. Să fii f-fericit! E tot ce neam d-dorit vreodată unul pentru altul.

– În cinstea ta, Benedict! spuse Imogen, ridicându-și paharul de lichior de fructe. Și a Samanthei.

– Pentru fericirea ta, Ben, adăugă Ralph, și a doamnei McKay!

– Pentru tine, frate! zise și Calvin. Te-am admirat foarte mult întotdeauna. Știai ce voiai și ai plecat în căutarea acelui lucru și te-ai descurcat minunat. Aproape că am murit când ai fost atât de grav rănit, atât de curând după moartea lui Warren. Însă apoi am învățat să te admir mai mult decât înainte. Și te admir și acum, deși mi-ai produs multe griji când nu ai vrut să te întorci acasă și să mă lași să am grijă de tine și când ai insistat să mergi și chiar să dansezi, pentru numele lui Dumnezeu. Pentru tine, frate – toată fericirea din lume ție și Samanthei!

Ben îi zâmbi și se simți de parcă și-ar fi văzut fratele pentru prima dată.

– Să alergi la fel de repede ca noi în scaun Benedict! spuse ducele.

Băură cu toții, iar Ben râse.

– Dacă nu vreți să mă vedeți smiorcăindu-mă, zise el, și dacă nu vreți să găsiți ușile de la Cartref încuiate, ați face mai bine să plecați. Ne vedem mâine-dimineață.

– Un sfat, Ben, spuse Hugo în timp ce își luau rămas-bun. Spune-i valetul să îți lege lavaliera mai slab decât de obicei mâine. Când ești mire și îșI aștepți mireasa în fața bisericii, se întâmplă ceva care îți face gâtul să se umfle.

– Și nu te minte, Ben, adăugă Calvin.

Fratele vitreg al Samanthei sosi în ziua dinaintea nunții. Ea se mutase deja în casa mare și îl întâmpină la sosire. Își strânseră mâna și conversară politicos. Ea îl întrebă despre cumnata ei, despre nepoți și nepoate. El o întrebă despre casa ei și prietenii pe care și-i făcuse în sat. Îi strânse mâna lui Ben și conversă politicos cu el.

Însă toate acestea se întâmplară în compania altora. Samantha era mișcată că venise atât de departe și într-o perioadă atât de nepotrivită a anului de dragul ei. Însă i se părea mai degrabă un străin pe care îl cunoscuse cândva decât o persoană apropiată. Spera că el nu avea să regrete că venise. Dar poate că nu avea s-o facă. Venise dintr-un sentiment de datorie față de tatăl lor, nu din afecțiune față de ea.

Ah, viața era uneori dificilă.

De abia a doua zi dimineața îl văzu în sfârșit singur.

Ea era îmbrăcată de nuntă. Alesese o rochie simplă de catifea de un alb cald, cu un lanț de aur cu medalion la gât și cercei de aur. O bonetă mică de culoare aurie îi strângea capul. Pelerina groasă, așezată pe spătarul unui scaun din budoarul ei, era și ea din catifea albă cu agrafe aurii în față și căptușeală de blană.

Se gândise la diferite culori vii, însă le respinsese pe toate în favoarea albului. Voia simplitate. Voia ca mirele să o vadă pe ea, nu strălucirea hainelor.

– Ooh, zise Gladys când așeză în cele din urmă boneta cu grijă peste buclele Samanthei și legă panglicile într-o fundă alături de bărbie, dumneavoastră ați avut dreptate și eu m-am înșelat, doamnă McKay. Albul e culoarea dumneavoastră. Orice culoare e culoarea dumneavoastră. Însă astăzi arătați perfect. Maiorul o să vă mănânce când o să vă vadă, ascultați-mă pe mine. Nu că nu ar face bine, mai ales că...

Însă monologul ei fu întrerupt de o bătaie în ușa budoarului, și ea se duse să vadă cine era.

– Mulțumesc, Gladys, spuse Samantha. Asta e totul.

Îi zâmbi lui John. Crezuse că toată lumea plecase deja la biserică.

– Arăți foarte bine, spuse el, uitându-se la ea de sus până jos. Era încruntat. Știi, întotdeauna m-am gândit la tine ca la fiica mamei tale. Nu m-am gândit niciodată că erai și a tatălui meu. Însă erai – și ești. Arăți ca mama ta, bineînțeles – ei bine, semeni cu ea, oricum. Am fost întotdeauna recunoscător pentru asta, pentru

că eu semăn cu tata. Pot s-o văd când mă uit în oglindă. Însă și tu semeni. Nu într-un mod evident. Doar uneori, când întorci capul sau ai o anumită expresie – nu e ceva ce pot identifica cu exactitate. Însă ești fiica lui. Nu că m-aș fi îndoit vreodată. Doar că am ignorat acest fapt.

– John, spuse ea pășind înainte, cu mâna dreaptă întinsă. Ai venit tot drumul acesta și sunt impresionată. Știu că ți-a fost greu când tatăl nostru s-a căsătorit cu mama mea.

– Ești sora mea. Trebuia să vin să-ți spun asta, Samantha. Nu pentru că nu știai, ci pentru că... Ei bine, toată lumea are nevoie de familie, și știu că jumătate din familia ta te-a renegat întotdeauna, iar despre cealaltă jumătate ai aflat de abia de puțin timp. Mă bucur că ai descoperit jumătatea asta. Bevan pare un om decent și pe deasupra bogat ca un Cresus. Și te căsătorești cu un om bun, chiar dacă e pe jumătate infirm.

– Nimeni nu e mai puțin infirm decât Ben, răspunse ea. Dar îți mulțumesc, John. Când am aflat că vii am plâns, să știi.

– Ai plâns? întrebă el încruntându-se.

– Am plâns, răspunse ea zâmbind și privind peste umărul lui.

Venise bunicul ei, ca să o ducă la biserică. O privi strălucind de încântare și apoi îi zâmbi cordial lui John.

– Dacă întârziem, mirele o să aibă palpitații, zise el. Mirii au întotdeauna palpitații. E un lucru riscant.

– Știu. John îi zâmbi și semănă atât de mult cu tatăl lor, încât Samantha avu o strângere de inimă. Îi văd întruna.

Se întoarse și făcu un pas mai aproape, ca să o poată săruta pe Samantha pe obraz.

– Fii fericită! Tatăl nostru te-a iubit foarte mult, să știi.

– Știu, răspunse ea încet. Așa cum te-a iubit și pe tine.

El plecă grăbit, și Samantha se uită la bunicul ei.

– Oh, dragă Doamne, fato, zise acesta, dar arăți exact ca Esme a mea. Numai că pe ea nu am văzut-o niciodată în alb. E o culoare pe care nu o purta niciodată. Ești frumoasă. Și ce cuvânt neîndestulător e acesta. Vino, lasă-mă să te ajut cu pelerina și hai să mergem să îl salvăm pe domnul maior de un atac de cord, ce zici?

– Oh, numaidecât, bunicule. Și nu trebuie să-mi uit mănșonul.

„E ziua nunții mele", se gândi ea, și simți un fior de emoție aproape insuportabilă în stomac.

La Crăciun hotărâseră că Ben își va lua liber trei luni, în care să se căsătorească, să se bucure de călătoria de nuntă și să stea cu prietenii lui din Clubul Supraviețuitorilor. După asta avea să fie nepotul domnului Bevan și nu un simplu angajat și să preia treptat conducerea minelor și a topitoriilor, în timp ce Bevan se relaxa și ieșea la pensie. Perechea proaspăt căsătorită urma să locuiască la căsuță, deși invitația de a se instala la Cartref rămânea deschisă. Însă aveau case și în Swansea și în Rhondda Valley.

Și toate acestea erau mulțumitoare și chiar captivante, se gândi Ben în timp ce stătea alături de fratele lui în fața bisericii din Fisherman's Bridge, iar familia lui și prietenii lui și ai Samanthei conversau în șoaptă în spate. Însă între timp era ziua de astăzi.

Ziua nunții lui.

Nu se așteptase să fie emoționat cu adevărat. Cum să simți vreo teamă când ești atât de fericit? Însă știa ce voise să spună Hugo despre lavalieră. Și nu putea să nu se teamă că va scăpa inelul chiar în momentul în care va încerca să îl pună pe degetul Samanthei. De fapt, se trezise de mai multe ori în timpul nopții din cauza acestei temeri. Va trebui să lase pe altcineva să se târască pe coate și pe genunchi ca să-l găsească, și apoi să treacă din nou prin tot chinul acela.

– Ai dureri, Ben? întrebă Calvin cu vocea plină de îngrijorare.

– Nu, răspunse Ben privindu-l surprins, dar apoi își dădu seama că își trecea mâinile peste coapse. Asigură-te că am prins bine inelul în mână, Cal, înainte de a-i da drumul.

Fratele lui îi rânji.

– Nimeni nu îl scapă, răspunse el.

Acum era băgat până peste cap, fără putință de scăpare.

Și apoi reverendul Jenkins, splendid înveșmântat în roba lui clericală, spuse congregației să se ridice, iar orga începu să cânte acordul.

Lui Ben i se păru că trecuse o veșnicie până să se ridice în picioare cu cârjele, însă când o făcu, ea de abia apărea în capătul naosului, la brațul lui Bevan care strălucea de mândrie.

Oh, Dumnezeule mare, se gândi Ben mai degrabă cu reverență decât blasfemiind, a mai existat vreodată o asemenea frumusețe? Se putea să fie a lui? *Mireasa* lui?

Și apoi ea privi de-a lungul naosului, și ochii i se opriră asupra lui și îi zâmbi. El îi întoarse zâmbetul și nu își dădu seama că întreaga congregație ofta ușurată.

Și apoi ea ajunse lângă el, și se întoarseră amândoi spre domnul Jenkins.

– Iubiți credincioși, începu acesta cu încântătorul lui accent galez.

Și astfel, în doar câteva minute, lumea se schimbă.

Erau căsătoriți.

Și el nu doar că nu scăpă inelul, dar nici nu se mai gândi la această posibilitate când îl luă în mână și îl strecură pe degetul ei, în timp ce repeta cuvintele pe care le recita parohul înaintea lui. Nici nu se gândi cum avea să se descurce câteva minute fără cârje.

Erau căsătoriți.

Și apoi semnară în registru și totul fu făcut așa cum trebuia.

Erau soț și soție.

Străbătură încet naosul. Ben avea o singură cârjă. Mâna Samanthei era trecută pe sub celălalt braț al lui,

ținându-l strâns fără să pară că o făcea. În cealaltă mână își ținea manșonul alb. El merse fără să simtă nici o durere, uitându-se în dreapta și în stânga, salutând invitații cu semne din cap și zâmbete, în timp ce Samantha făcea același lucru.

Și apoi ieșiră afară, și un vânt rece trecu prin ei și își întoarseră fața unul spre celălalt și râseră.

- Lady Harper, zise el.

- Categoric. Prietenii tăi nu țin în mână ceea ce cred eu, nu?

Pe ulițele din spatele bisericii erau mai mulți săteni veniți să vadă spectacolul și să ovaționeze mirele și mireasa. Însă în mijlocul lor erau Flavian și Ralph, și era clar că ieșiseră pe furiș din biserică mai devreme. Numai Dumnezeu știa de unde găsiseră flori în ianuarie. Probabil că era o seră pe undeva. Însă lucrurile pe care le țineau strânse în pumni erau sigur petale de flori, și le presărară peste mireasă și mire când se îndreptară încet spre trăsura care îi aștepta să îi ducă înapoi la Cartref.

- Cred că răspunsul e da, zise Ben râzând în timp ce se urca alături de Samantha. Și cred că ceea ce e agățat după trăsură e ceea ce cred eu că e.

Clopotele bisericii răsunau. Mulțimea ovaționa. Congregația începea să iasă din biserică.

- Gata, spuse Hugo, închid eu portiera trăsurii.

Ben se lăsă pe spate pe banchetă și râse. Și luă mâna Samanthei în mâna lui, întorcându-se spre ea.

- Ești fericită?

Ea încuviință.

- Cuvintele sunt ridicole uneori, nu?

Ea încuviință din nou.

El plecă fruntea și o sărută, în timp ce mulțimea din spatele trăsurii ovaționă mai tare și se auziră câteva fluierături pătrunzătoare.

Trăsura se puse în mișcare.

O mișcare gălăgioasă, pentru că târa în urma ei numeroase obiecte casnice de metal.

– Ben, spuse Samantha, privindu-l în ochi, te iert.

– Pentru?

– Pentru că mi-ai spus „femeie" și ai răcnit un întreg arsenal de înjurături în urechile mele și ale lui Tramp.

El îi zâmbi lent.

– Presupun că m-am căsătorit și cu nemernicul acela de câine, nu?

– La bine și la rău, îl asigură ea.

– Al naibii câine, zise el și își sărută soția cu' mai puțină blândețe decât înainte.